

Quỳnh Dao

CÁNH NHẠY CÔ ĐƠN

Thông tin về ebook

Cánh Nhạn Cô Đơn

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 26-August-2015

Tổng số 252 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

HÒN VỌNG PHU

Nơi phương Bắc có Hòn Vọng Phu
Theo truyền thuyết ghi mối tình đầu
Mà nơi đó có một nàng con gái
Lỡ yêu người phiêu bạt phương xa
Nàng đứng đấy giữa trời mây hoang dã
Cứ đợi chờ mặc nổi gió mưa
Và cứ thế theo dòng năm tháng
Tình yêu kia hóa đá đứng trông chờ
Mặc núi đồi, sông dòi, đất kiệt
Tấm lòng son còn mãi với thiên thụ

Hòn Vọng Phu sừng sững giữa cánh đồng hoang dã to lớn một cách nổi bật, nhưng trông cũng thật cô độc. Cái tảng đá trên cùng của nó giống như bức tượng người con gái, mặt hướng về phía chân trời xa như đang chờ đợi, đang suy tư hay muốn kêu gào cùng đất trời. Cái dáng dấp đó như có từ lâu đời lắm rồi, có lẽ từ lúc mới tạo thiên lập địa, mặt vẫn hướng về phía chân trời với những câu hỏi câm nín.

Và Hạ Lỗi hiện cũng đang đứng trên đỉnh hòn Vọng Phu, cũng đang hướng mắt về phía chân trời xa

Dưới chân núi là những hòn đá và đồi đất nhấp nhô. Trên khoảng đất trống trải kia, có những rừng cây bạch dương xanh ngát. Những rừng cây đã chôn vùi biết bao kỷ niệm. Xa hơn một chút, là những ao hồ mà trong những ngày thu hạ, bầu thiên nga thường đáp xuống nghỉ ngơi. Xa hơn nữa, là rừng thông, rồi mới đến vùng núi đồi trùng trùng điệp điệp trải dài đến tận chân trời

Nếu ta cỡi ngựa vượt qua khỏi thung lũng thì sẽ đến một thế giới khác. Ở nơi đó có gì? Hạ Lỗi chợt nghĩ đến khoảng trời đất bao la, nơi mà cuộc sống tự do không gì bận bịu. Chàng cứ đứng đấy nhìn. Trái tim như thúc giục. Đi! Đi ... đi! Hãy leo lên lưng ngựa và dong ruổi! Hãy đi đến cái thế giới kia. Chỉ có ở nơi ấy, ta mới có thể thoát khỏi những rối rắm ngổn ngang với bao ân oán trong đời. Đi! Đi! Hãy đi đi!

Nhưng rồi đôi chân của Hạ Lỗi như chững lại. Ngọn núi này có tên là "Hòn Vọng Phu". Nếu như bây giờ ta đi thì có thể được không? Hay như điều truyền thuyết đã nói: Đợi chờ rồi sẽ hóa đá?

Hạ Lỗi chợt rung mình. Không! Không thể như vậy. Sẽ không có ai rồi hóa đá cả. Cái hòn Vọng Phu này chẳng qua chỉ là một hiện tượng địa chất tự nhiên. Những hòn đá tạo dáng giống như người vậy thôi. Dù gì bây giờ cũng là năm 1919 rồi. Cuộc vận động ngày 4 tháng 5 cũng đã qua! Ta là một thanh niên thời đại làm sao có thể tin được truyền thuyết về Hòn Vọng Phu. Đúng, đây chỉ là một truyền thuyết. Nhưng mà ... nhưng mà ... Tại sao ta lại thấy người run rẩy thế này. Hình như trái tim đang nhức nhối. Ngay cả trong đầu cũng đang có

tiếng sóng vang dội

Mộng Phàm! Mơng Phàm! Mơng Phàm!

Cái tên đó như tràn ngập mọi nơi, từ thung lũng đến rừng bạch dương, từ rừng thông đến đồng cỏ, từ khu vực đầm lầy đến núi đồi

Gió tiếp tục như réo gọi:

Mộng Phàm! Mơng Phàm! Mơng Phàm!

Tại sao như vậy chứ? Tại sao ta lại bàng hoàng thế này Hạ Lỗi cảm thấy choáng. Chàng như kẻ bại binh tiến thoái lưỡng nan, như bị giữ chặt trên ngọn núi Vọng Phụ Sao vậy Sao vậy Chỉ một cái tên Mơng Phàm đã làm cho Hạ Lỗi tiếc nuối khôn nguôi

CHƯƠNG 2

NGƯỜI CHA

Thời gian lùi lại mười hai năm về trước. Năm ấy Hạ Lỗi chưa đầy mười tuổi Sống giữa rừng núi nguyên thủy của miền Đông Bắc, Hạ Lỗi cũng đã có một thời thơ ấu vô tư lự cùng cha là Hạ Mục Vân. Chàng sống giữa tuyết và núi, một cuộc sống hoàn toàn cách biệt hẳn với thế giới văn minh. Tuy ở đây là nơi hoang dã, nhưng cuộc sống cũng không đến nỗi khô khan lắm. Thạch có cả một khung cảnh núi rừng ngút ngàn. Có cả những sân tuyết vô tận, có rừng cây âm u, có núi cao lởm chởm, có những dược thảo quý giá như nhân sâm ... Nhưng cái quan trọng hơn cả, là trong cuộc đời nó còn có cả một người cha Một người cha rất hiền lành, yêu nó, nhưng lại sống một cách cô độc.

Người cha đã từng dạy chàng thổi sáo, dạy chàng săn bắn, dạy chàng những kỹ năng để thích ứng và sinh tồn. Người cũng dạy chàng học chữ. Trên bãi tuyết bằng phẳng, với một cây que nó bắt đầu tập viết: Hạ Lỗi Cái tên của nó được ê a đánh vần. Cả những câu thơ Đường "Phiên diêu khoáng trời đất, chim Âu bay đầy trời", hoặc là " Đêm tuyết rơi đầy núi, một mình xuân tha hương", Hạ Lỗi cũng học.

Về chuyện riêng của cha thì Hạ Lỗi, không rõ lắm. Chàng chỉ biết một điều là mẹ của mẹ chàng được chôn giữa rừng cây Cha cũng thường đưa nó đến đó quỳ trước mộ thắp hương

khẩn vái Và mỗi lần khẩn vái xong, cha cũng thường nhìn nó với ánh mắt long lanh:

- Con của cha, con thấy đấy, cuộc sống là như vậy. Có sống phải sống hết mình, để khi có chết cũng không ân hận. Mẹ của con đã theo cha để tha phương vì tình yêu, và người đã chết đi không một chút nuối tiếc.

Cha lại ngẩng mắt lên nhìn trời với một chút mơ màng, tiếp:

- Bao giờ cha có đi thì cha cũng sẽ xem cái chết tợ như lông hồng, nhưng mà chắc lúc đó, cha không thể không nuối tiếc được. Bởi vì ... Ông lại cúi xuống nhìn Hạ Lỗi

- Hạ Lỗi, cha không yên tâm lắm về con.

Lúc đó Hạ Lỗi chỉ loáng thoáng hiểu, nhưng điều bận tâm nhất của nó, lúc bấy giờ là cha càng lúc càng yếu đi Tầm thân gầy gò bệnh hoạn, không còn sức như xưa Cha không thể vượt rừng núi săn đuổi thú rừng như ngày nào nữa Có điều, giữa cha với con đã có những thông cảm chia sẻ mà không cần nói ra, chỉ một ánh mắt, họ cũng có thể đọc được ý nghĩa của nhau

Năm đó vào đầu một mùa hè.

Sáng nào, Hạ Lỗi cũng leo lên núi tìm nhân sâm, đi bắt thú rừng rồi mang về nhà - Cái ngôi nhà gỗ nhỏ của hai cha con. Thạch nấu nướng, chế thuốc từng chén, từng chén đưa đến tận giường cho cha. Vậy mà không hiểu sao, cha chàng càng lúc càng trở nên tiều tụy. Đêm nào cũng vậy, Hạ Lỗi đều giật mình tỉnh giấc bởi những con ho sù sụ và tiếng thở khò khè của cha. Có xoa bóp thế nào, cha vẫn như sắp đứt hơi, và cái ý niệm chết chóc theo thời gian, càng lúc càng tiến đến gần.

Người tinh thông về thuốc như cha còn phải bó tay, thì trẻ con như Hạ Lỗi biết xử lý thế nào

Ngay lúc đó, sự xuất hiện của ông Khang Bình Khiêm hoàn toàn đảo lộn cuộc sống của Thạch.

Hôm ấy tiếng súng nổ ầm ỹ làm kinh động hai cha con Hạ Lỗi. Họ cùng nhìn nhau. Rồi cùng tiến về phía có tiếng súng nổ. Thời buổi bấy giờ, trên miền đất hoang dã Đông Bắc, ngoài băng tuyết và thú dữ ra còn là chốn lộng hành của bọn thổ phi. Hai cha con nhanh nhẹn tiến đến nơi, qua kẽ lá và vách núi, họ vừa kịp lúc trông thấy bọn cướp đang kéo đi một chiếc xe tứ mã xinh đẹp. Đội bọn cướp đi khuất, Hạ Lỗi và cha mới bước ra. Trên khoảng đất trống có ba người nằm máu me đầy người.

Ông Hạ Mục Vân ra lệnh:

- Hạ Lỗi, con hãy mau cứu người

Hạ Lỗi chạy vội về phía ba người nằm dưới đất đưa tay sờ lấy mũi. Hai người đã không còn thở. Chỉ còn một người mặc áo da, đầu đội nón lông thú là còn thở thoi thóp. Thế là hai cha con vội vã chặt lấy cành cây, cởi áo khoác ngoài, làm thành cái cang đưa người bị thương rời khỏi hiện trường. Phải thật khó khăn mới mang họ về được đến nhà.

Người đó chính là Khang bình Khiêm quan Bái Lễ Bộ, Đại Lang của triều đình.

Sau đấy qua bao nhiêu tháng ngày trôi qua, Hạ Lỗi mỗi lần nghĩ lại, đều cảm thấy sự xuất hiện kịp lúc của ông Khang Bình Khiêm giống như vật của Thượng đế đã ban cho cha chàng. Có lẽ vì những lời khẩn cầu của cha trước mộ mẹ đã

linh thiêng. Và định mệnh đã sắp xếp mọi thứ.

o0o

Hai tháng sau Khang Bình Khiêm gần như bình phục. Cảm kích nghĩa cử cha con Hạ Mục Vân, ông đã trích huyết ăn thề, kết nghĩa huynh đệ với cha con Hạ Lỗi

Buổi kết nghĩa đó đã ghi sâu một dấu ấn trong đầu của Hạ Lỗi Thạch còn nhớ rất rõ, hôm ấy bầu trời xanh đặc biệt. Tuyết lại trắng xóa, những cây tùng lá kim xanh ngát.

Khói hương tỏa ra và bay cao Trên bàn hương án có những trái táo đỏ. Ông Khang Bình Khiêm vẻ mặt thật nghiêm túc và cha chàng cũng thế, một không khí trang trọng đặc biệt lạ lùng với Hạ Lỗi

Ông Khang Bình Khiêm đã nói thật to:

- Trên có trời, dưới có đất.

Ông Hạ Mục Vân tiếp lời:

- Thiên địa nhật nguyệt chứng giám.

- Tôi:Khang Bình Khiêm.

- Tôi Hạ Mục Vân.

- Xin kết nghĩa kim lan tại đây

- Chúng tôi sẽ là anh em.

- Từ đây uống máu ăn thề.

- Đối xử trung liệt với nhau

- Có chết cũng không thay đổi

Rồi hai người đứng đối diện nhau qua hương án. Một lạy, hai lạy, ba lạy ...

Hạ Lỗi ngẩn ra nhìn. Cái lễ kết nghĩa anh em và những lời nói của hai người, nó mãi ghi nhớ không bao giờ quên trong những năm tháng về sau

Sau buổi lễ đó cha đã đẩy Hạ Lỗi đến trước mặt ông Khang Bình Khiêm:

- Mau quỳ xuống gọi chú đi con.

Hạ Lỗi quỳ xuống chưa kịp gọi thì ông Khang Bình Khiêm đã nghiêm giọng nói:

- Đừng gọi là chú, con hãy gọi ta là cha nuôi

Cha của Hạ Lỗi đã nhìn Khang Bình Khiêm nhưng ông Khiêm đã khấn thiết nói:

- Giữa anh và em con có gì để dẫn đo suy nghĩ nữa Anh hãy trao lại núm ruột đó cho em. Nhà họ Khang của em thư hương thế phật, nhà cửa ruộng đất đầy rẫy. Ở Bắc Kinh, em lại chỉ có một đứa con trai và một đứa con gái, có nuôi thêm một đứa nữa cũng đâu có nhằm nhò gì!

Từ đây về sau em hứa với anh, em sẽ coi con anh như con em. Em sẽ chăm sóc nó hơn cả con của em nữa Anh hãy tin em đi

Hạ Lỗi trông thấy mắt của cha đỏ hoe, hình như người đã khóc. Người đã quay lại ghen ngào hạ lệnh cho Hạ Lỗi

- Hãy quỳ xuống lạy nghĩa phụ con đi và từ đây hãy gọi là cha

Hạ Lỗi cảm thấy như có cái gì không phải, hình như nó linh cảm một điều: khi nó cúi đầu lạy người khác nhận làm cha nó sẽ biến mất. Nó đau khổ đứng bật dậy, hét lớn:

- Không!

Và nó bỏ chạy một mạch vào tận trong rừng.

Chiều tối hôm ấy, cha nó đã tìm thấy nó ở ven sườn núi cheo leo

- Hạ Lỗi, cha đã quyết định rồi! Ngày mai con phải theo cha nuôi về Bắc Kinh.

Hạ Lỗi lắc đầu:

- Không!

- Nhất định con phải đi! Con phải đến đó để thấy kinh đô to lớn thế nào! Con phải làm người có học. Mấy năm gần đây, cha đã ích kỷ quá mới để con trở thành một thứ người rừng. Không được, con phải đi học. Con cần phải học nhiều thứ để tạo dựng một tương lai sau này cho con.

- Không!

- Con bắt buộc phải đi! Con không có quyền nói tiếng không ở đây. Cha đã quyết định và con phải làm theo!

- Không!

- Sao lại nói không nữa! Người cha đã giận dữ.

- Con ở lại xứ núi rừng này làm gì? Đâu có tương lai! Nếu cha đi rồi ai sẽ chăm sóc con chứ?

Nếu cha đi rồi ai sẽ chăm sóc con? Câu nói của cha như một nhát dao đâm vào tim Hạ Lỗi Hạ Lỗi đỏ mặt:

- Nhưng con thích ở lại với núi rừng. Cha đã sinh con ở đây, thì hãy để con ở lại nơi đây

Chuyện cha chọn đường rừng núi này là lúc cha vừa hai mươi lăm tuổi. Vậy thì, nếu con muốn chọn. Con hãy đợi đến lúc con ở vào cái tuổi đó rồi hãy quyết định. Còn bây giờ là quyền ở cha. Con phải đến Bắc Kinh.

- Không!

- Con không nghe lời cha à?

- Không!

- Vậy thì cha chết mất.

Cha của Hạ Lỗi vừa run rẩy vừa ho, vừa hỗn hển thở.

- Được rồi! Được rồi! Con muốn cha chết thì cha sẽ chết ngay bây giờ thôi

- Cha! Hạ Lỗi đã hét lớn, nó vừa sợ hãi vừa đau khổ.

- Nhưng con đi rồi thì ai sẽ hái thuốc cho cha. Ai sẽ săn thú rừng mang thịt về cho cha

Người cha nhìn Thạch thật lâu yên lặng không nói

Tối hôm ấy, cha Thạch đã treo cổ trên thân cây to trước mộ mẹ nó. Và trên chiếc gối của Thạch có một mảnh giấy của cha để lại

"Hạ Lỗi,

Cha đi đây để con không còn bận tâm về cha nữa, cũng như để con không phải lưu luyến với vùng đất núi rừng này. Bắt đầu từ bây giờ con phải đặt hết tâm trí của mình vào việc xây dựng một cuộc đời mới. Và để cho con cắt đứt mọi lưu luyến bịn rịn trong đầu, cha phải bỏ đi trước. Con phải nhớ một điều, từ đây về sau, con phải là một đứa con ngoan của cha nuôi con, không được quyền cãi lại lời dạy bảo. Vì những lời dạy bảo của ông ấy đều là kỳ vọng của cha".

Hạ Lỗi nhìn thân xác của cha, tay nắm chặt mảnh giấy. Nó không dám tin rằng đây là sự thật. Cha chết rồi! Chết rồi! Chết thật rồi sao. Sao lại có chuyện khủng khiếp như vậy. Hạ Lỗi như muốn phát điên lên. Nỗi đau khổ vô bờ như những con sóng nhận chìm lấy nó. Nó chạy xông vào rừng, nó khóc lớn, nó đâm mạnh vào thân cây đến độ tay rỉ cả máu.

- Cha ơi! Cha! Con không muốn cha chết! Con không muốn. Cha hãy sống lại, hãy sống lại đi cha. Trời ơi! Cha ơi! Mẹ ơi!

Hạ Lỗi khóc vật vã trong rừng, khóc đến độ kiệt sức. Tiếng khóc của nó làm cho cả chim rừng sợ hãi bay mất.

Ông Khang Bình Khiêm đào một chiếc hố bên cạnh một cửa mẹ Thạch và chôn lấy thân xác của Hạ Mục Vân.

- Anh Mục Vân! Bây giờ anh hãy yên tâm mà nhắm mắt, không còn vương bận những phiền nhiễu của cuộc đời. Bệnh tật đau khổ cũng không dày vò được anh. Và từ đây về sau, con anh sẽ là con tôi. Nó sẽ được em chăm sóc. Anh cứ yên tâm mà an nghỉ nơi tuổi vàng.

Ông Bình Khiêm cũng bước tới, ôm lấy Hạ Lỗi trong khi Hạ Lỗi vật vã trước mộ cha mẹ. Nó hét lớn:

- Cha ơi! Mẹ ơi! Tại sao người không đoái hoài đến con? Tại sao người lại bỏ con đi Hối hả Hối mẹ?

Nó hét đến lạc cả giọng. Hét khàn cả cổ. Nó ầm ức khóc, khóc mãi cho đến khi hơi sức không còn nữa.

CHƯƠNG 3

MỘNG PHÀM

Lần đầu tiên Hạ Lỗi nhìn thấy Mộng Phàm tại đôi cổng lớn đồ sộ nơi nhà họ Khang.

Hạ Lỗi theo ông Khang Bình Khiêm, suốt cuộc hành trình phải đổi mấy lượt xe, gần một tháng trời mới tới được kinh thành Bắc Kinh. Cái thành phố rộng lớn đó có quá nhiều các loại xe lạ: xích lô, xe ngựa, xe hơi rồi tàu hỏa ... Người thì đông mà xe cộ lại như mắc cửi, mọi thứ đều thật sự mới lạ đối với Hạ Lỗi. Có điều, những cái mới lạ đó với Hạ Lỗi chỉ thoáng qua trong đầu, nó không bận tâm lắm. Cái chết của cha vẫn còn làm chàng bàng hoàng và lăm lăm suốt cuộc hành trình. Thạch cũng không chịu gọi ông Khang Bình Khiêm là cha Nó ương ngạnh, cứng cỏi, lạnh lùng một cách cô độc, nó thu người lại và khép kín trong thế giới riêng biệt của nó.

Nhưng rồi sau đó, dù muốn dù không, nó cũng phải đến với nhà họ Khang, phải tiếp xúc với người nhà họ Khang.

Chợt nhiên, nó phát hiện, nó đang ở trong một ngôi nhà có vườn hoa thật rộng lớn. Nó cũng không ngờ là một cái nhà lại có quá nhiều gian phòng như vậy. Trước mặt nó là cả một thế giới xa lạ, từ lâu đài với những hành lang hun hút, những nhà thủy tạ, hồ nước, cầu nhỏ, tới những hòn giả sơn rất đẹp. Nó chưa kịp tỉnh táo nhận định mọi thứ thì đã bị người nhà họ Khang ùn ùn kéo ra làm nó kinh ngạc. Nó không ngờ trong

một gia đình lại có quá đông người như thế. Kẻ gọi ông, kẻ gọi đại nhân, kẻ gọi cha rồi gọi anh, ối thôi đủ thứ vai vế. Phút chốc kẻ đứng người quỳ, kẻ cúi lạy làm Hạ Lỗi như ngẩn rạ Trong lúc ông Khang Bình Khiêm lại đẩy Hạ Lỗi tòi trước, không ngừng giới thiệu:

- Tiểu Thạch! Đây là mẹ nuôi con, còn đây là dì Mai, đây là vú Hồ, đây là Khang Cần, Khang Trung, Khang Phước. Còn đây là Mộng Hoa, đây là dì Ngân, dì Thúy, ông Lý ...

Hạ Lỗi còn chưa kịp nhận diện được ai là ai thì đã bị một người đàn bà sang trọng ôm chầm vào lòng, mùi nước hoa sực nức xông vào mũi nó, vải lụa mượt mà, vàng vòng đỏ tay. Nó lại nghe lời nói êm như ru:

- Ồ! Đây là con trai của ân nhân nhà ta đấy ư? Tiểu Thạch, ta là mẹ nuôi của con. Ta sẽ yêu con, chăm sóc con như con đẻ của ta. Hãy yên tâm, bắt đầu từ giây phút này, con sẽ là thiếu gia của nhà họ Khang này. Con đừng băn khoăn gì cả, con nhé.

Hạ Lỗi mất mẹ từ năm lên bạ. Sau đấy chỉ sống với cha nên không hề tiếp xúc với phụ nữ, bây giờ nó được ôm trong vòng tay của bà Khiêm, nó cảm thấy thật lúng túng. Nó ngượng nghịu, cố thoát khỏi vòng tay âu yếm của bà Vĩnh Tịnh, làm bà ngơ ngác. Nhưng bà cũng quên nhanh, bà quay sang nói với chồng:

- Lão gia ạ, thấy ông về bình an là mừng rồi! Từ đây về sau ông đừng đi xa nữa, ông đã khiến cả nhà chúng tôi mất cả ruột gan.

Gần như có cả trăm tiếng tiếp liền sau đó:

- Vâng! Vâng! Chúng con đã phải ngày ngày thắp hương khăn vái để ông được sớm trở về.

- Lão gia nhận được ân phước của Tề Thiên, gặp nguy cũng được chuyển nguy thành an. Chúng tôi hết sức mừng cho lão gia

Rồi nguyên đám a đầu, gia đình, tôi tớ, tùy tùng, tất cả sắp hàng, cúi xuống quỳ lạy ông Khiêm.

Hạ Lỗi cảm thấy mắt như hoa lên. Trong lúc nó còn đang bối rối thì đã nghe thấy có một giọng trong trẻo:

- Cha ơi!

Tiếng gọi với giọng kéo dài, có một chút gì nũng nịu, vừa âu yếm vừa tôn trọng. Hạ Lỗi hướng mắt về phía có tiếng gọi. Nó thấy một cô bé mặc áo dài màu đỏ thêu hoa Trên đầu cài trâm ngọc, hai chiếc bím tóc thả dài trên ngực. Cô bé chạy dọc theo hành lang. Những hạt ngọc mang trên người va vào nhau tạo thành những âm thanh lạ. Ông Khang Bình Khiêm dang vội đôi tay. Ông có vẻ vui sướng khi nhìn thấy con bé.

- Ồ, Mộng Phàm.

- Cha ơi! Mộng Phàm nhảy bổ vào lòng ông Bình Khiêm vừa cười, vừa meo khóc. Cha ơi, con biết là thế nào cha cũng về. Chú Khang Cần nói là cha mất tích, nhưng con biết sớm muộn gì, cha cũng trở về. Mẹ khóc này, dì Mai khóc, cả anh Hoa cũng khóc. Nhưng con thì không. Vì con biết thế nào cha cũng về.

Giọng nói của cô bé líu lo như chim hót.

Cậu bé Mộng Hoa chín tuổi cũng nhảy vào

- Còn phải nói nữa Dám bảo là không có khóc à? Thế ai nửa đêm nửa hôm đi sang bàn thờ cúng tổ tiên cầu xin bề trên phù hộ? Còn ai len lén đi qua khu rừng bạch dương kia khóc rấm rức?

- Ồ ... anh! Ghét anh quá hà!

Mộng Phàm ngẩng đầu lên tròn mắt với anh. Mọi người có mặt ở đây cười ồ. Ông Khang Bình Khiêm cũng cười:

- Nào lại đây, Mộng Hoa với Mộng Phàm. Ông Khang Bình Khiêm nắm lấy tay hai đứa con kéo đến trước mặt Hạ Lỗi nói

- Đây là anh Thạch của chúng con. Anh ấy lớn hơn hai đứa Từ đây về sau, nhớ nghe lời anh nhé. Và quay sang Hạ Lỗi ông nói:

- Đây là hai em Mộng Hoa và Mộng Phàm của con.

Hạ Lỗi mở trừng đôi mắt nhìn hai đứa nhỏ trước mặt mà không nói một lời nào Đứa nào cũng đẹp quá, Thạch chưa hề trông thấy đứa trẻ con nào đẹp hơn. Mộng Hoa đầu đội nón, sau ót có chiếc đuôi sam. Thằng bé có hàm răng trắng, đôi môi hồng. Còn Mộng Phàm có đôi mi như tranh vẽ, đôi mắt tròn to lúc nào cũng long lanh.

Mộng Phàm chợt đẩy ông Bình Khiêm hỏi:

- Cha ơi Tại sao anh ấy lại không có đuôi sam?

- Ờ ... Bởi anh Thạch con sống ở trên núi miền Đông Bắc mà cha của anh ấy lại không có thời giờ để bím tóc cho con nên anh Thạch không có đuôi sam.

Mộng Phàm có vẻ ngạc nhiên:

- Thế cha anh ấy bây giờ ở đâu

- Cha anh ấy đã chết và bắt đầu từ giờ phút này anh ấy sẽ là người của gia đình chúng ta

- Ồ!

Mộng Phàm ồ một tiếng. Cái tiếng ồ kéo dài đầy cảm xúc.

Ông Khang Bình Khiêm lại ngẩng đầu lên nhìn về phía đám gia nhân đông đúc:

- Nay lại đây. Mấy người nghe này, Hạ Lỗi đây là con nuôi của ta, bắt đầu từ giây phút này, nó có vị trí ngang hàng với Mộng Hoa và Mộng Phàm. Chúng bay đến mừng Thạch thiếu gia đi chứ.

Đám gia nhân bắt đầu xì xào Trố mắt nhìn Hạ Lỗi, rồi họ vội vã bước tới một bước sắp thành hàng quỳ xuống, đồng thanh gọi:

- Xin bái kiến Thạch thiếu gia

Hạ Lỗi giật mình. Chưa bao giờ nó ở trong hoàn cảnh long trọng như thế này. Nó sợ hãi lùi ra sau hai bước, vội vã nói:

- Tôi không phải là thiếu gia!

Hạ Lỗi chợt nghe tiếng Mộng Phàm nói khế với cha:

- Ồ cha ọ! Anh ấy cũng biết nói nữa kìa

Hạ Lỗi quay qua trừng mắt nhìn Mộng Phàm. Hừ, nó tưởng là ta câm ư?

Bà Vĩnh Tịnh với tư cách là chủ nhân, bắt đầu phân công tác:

- Vú Hồ này! Bắt đầu từ giây phút này vú có bốn phận chăm sóc Thạch thiếu gia Vú hãy dọn dẹp cái phòng Thạch Phong làm nơi nghỉ ngơi cho cậu ấy. Còn về quần áo, tạm thời vú lấy áo của Mông Hoa cho Thạch thiếu gia mặc. Đợi vài hôm nữa tôi sẽ cho thợ may áo mới cho cậu ấy. Bây giờ vú đưa Thạch thiếu gia đi tắm rửa đi

- Vâng!

Và vú Hồ vội nắm lấy tay Hạ Lỗi

- Cậu đi với tôi nào

Hạ Lỗi ương ngạnh rút tay lại. Nó không muốn ai bận bịu vì nó. Nó chỉ bước theo sau lưng vú Hồ.

Tối hôm ấy, Hạ Lỗi đang ngồi trên chiếc giường rộng lớn. Nó chẳng cảm thấy buồn ngủ tí nào. Chiếc nệm mềm mại với chăn đắp có thêu họa. Chiếc giường rộng lớn quá, áo quần lại sạch sẽ, mọi thứ thật là xa lạ. Hạ Lỗi tưởng chừng như nằm mơ. Ngay cả bà vú Hồ, người đàn bà trung niên có khuôn mặt hiền hậu, cũng có vẻ tươi tắn sạch sẽ, luôn ân cần với nó, nhưng cũng thật xa lạ.

- Thạch thiếu gia Vú Hồ nhỏ nhẹ hỏi

- Thiếu gia có cần ăn cái gì không?

- Không!

- Vậy thì thiếu gia có muốn xem sách không?

- Không!

- Vậy thì ra vườn hoa dạo chơi nhé?

- Không!

Vú Hồn có vẻ nản chí. Cậu Hạ Lỗi mới đến nhà họ Khang hình như chỉ biết nói một tiếng không. Vú chăm chú nhìn Hạ Lỗi, chưa biết phải tính sao thì ngoài cửa có tiếng động. Hai người không hẹn cùng nhìn ra Mộng Phàm đang đứng ở cửa nhìn vào Vú Hồ như tìm được người cứu tinh vội nói:

- Ồ, cô Mộng Phàm, cô vào đây nói chuyện với Thạch ca ca đi. Cậu ấy có lẽ nhớ nhà đấy nên không chịu ăn ngủ gì cả. Tôi không biết phải làm sao đây

Mộng Phàm đứng ngần ngừ một chút rồi chợt nhiên bước vào. Nó đi thẳng đến giường của Thạch cúi vào tay Thạch một cái gì mềm mềm rồi nói:

- Đây này. Tôi cho anh con Nô Nô của tôi. Có Nô Nô anh sẽ hết nhớ nhà ngay. Anh có thể nói chuyện với nó này, ngủ chung với nó này. Nó ngoan lắm.

- Nô Nô! Nó là cái gì vậy? Hạ Lỗi ngạc nhiên đưa mắt nhìn con đồ vật đồ chơi trong tay.

- Nó là một con gấu chó nhồi bông đấy. Hạ Lỗi có vẻ ngạc nhiên. Nó nhìn chăm chăm món đồ chơi trong tay. Vậy ra, những người ở trong thành phố đều thích ngủ chung với gấu chó giả cả à? Kỳ cục thật!

Hạ Lỗi lại ngược nhìn Mộng Phàm. Nó bắt gặp nụ cười tiếc rẻ. Cô bé có vẻ yêu quý Nô Nô lắm. Hạ Lỗi định nói: "Tôi không thèm" nhưng không biết nghĩ sao, nó chỉ đưa tay vuốt nhẹ con thú nhồi bông một cách thích thú.

Sáng hôm sau, cả nhà ngồi chung trong phòng dùng điểm tâm. Hạ Lỗi liếc nhanh những đĩa thức ăn trên bàn. Nó lại

ngăn rá Sao lại thế này được, chỉ là một bữa điểm tâm mà lại đây ắp đồ ăn thế này Thịt nướng, thịt vò viên, rồi bánh bao nóng bốc khói, há cảo, hoành thánh, thịt hấp ... Còn biết bao nhiêu thứ khác mà Thạch không biết gọi là gì.

Hai bà Vĩnh Tịnh và Tâm My không ngừng gấp thức ăn bỏ vào chén của Hạ Lỗi

- Hãy thử món bánh xếp này, có cả nấm đông cô đấy
- Còn đây là món táo hầm, ngọt lắm!
- Con có thích ăn mì xào không, bảo đầu bếp mang ra
- Đây là món bánh chiên hành, phải ăn nóng mới ngon đấy
- Sao ngồi yên như vậy Ăn đi chứ.
- Còn cái chén nào nữa không? Ăn một chén súp nghe

Hạ Lỗi bối rối cầm đũa, bung chén lên. Nhưng rồi nó lại nhìn cái chén đầy ắp thức ăn mà cảm thấy nghèn nghẹn. Nó không ngăn được dòng lệ. Nó vội vã bỏ chén đũa xuống, đứng dậy len lén chạy ra ngoài

Bà Vĩnh Tịnh ngơ ngàng gọi theo:

- Sao vậy Con làm sao thế?

Nhưng ông Bình Khiêm đã liếc nhanh về phía vú Hồ nói:

- Hãy để nó đi đi Cho nó ra rừng bạch dương hít thở một chút. Chỉ có ở đấy nó mới cảm thấy như nó đang ở tại quê nhà mà thôi

Hạ Lỗi chạy đến rừng bạch dương.

Ở đây bốn bề vắng lặng. Nó ngẩng lên nhìn cây, nhìn trời, nhìn khung cảnh hoang dã. Nó thả tầm mắt về phía xa xa, nơi có những núi đồi nhấp nhô. Nó không còn kèm chế được xúc động trong lòng. Nó hét thật to:

- Đùng ... Đùng ... Đùng.

Nó vừa hét vừa chạy. Nó như muốn sà vào từng thân cây. Nó đưa tay đâm thật mạnh vào những vỏ cây sần sùi, nó tựa vào một thân cây to, nó vẫn hôn hển la:

- Đùng ... không nên ... không nên như vậy

Chợt nó nghe tiếng hỏi:

- Anh Thạch, anh làm gì đấy. Anh làm em hết hồn.

Hạ Lỗi ngẩng đầu lên. Mộng Phàm đang cầm gói thức ăn trong tay đi về phía nó:

- Anh làm sao vậy. Anh bảo đừng là đừng sao. Anh nói không nên làm gì? Anh đừng có đâm vào thân cây như thế này nữa. Anh xem kia! Tay anh đã chảy máu. Tại sao ... anh buồn như vậy

Hạ Lỗi nhìn Mộng Phàm, thằng bé mười tuổi không còn có thể giấu được nỗi buồn ray rức trong tim:

- Tôi nói đừng là bởi tôi không muốn ... Hoàn có biết không? Ban nãy ngồi trên bàn ăn, tôi thấy thức ăn nhiều quá! Tôi chợt nhớ tới cha tôi. Chưa bao giờ cha tôi được ăn ngon như vậy. Tôi rất tiếc là cha tôi không có ...

Lời nói chợt nghẹn lại trong cổ họng, nó không thể nói tiếp. Chỉ có nước mắt chảy dài trên má.

Con bé Mộng Phàm tám tuổi xúc động nhìn Hạ Lỗi Hình như khóc là một thứ hay lây. Mắt nó cũng đỏ hoe, nó thút thít nói:

- Nhưng mà ... Anh Thạch này! Cha của em cũng yêu anh, như cha anh vậy.

Nói xong nó chụp lấy bàn tay rướm máu của Hạ Lỗi, nó kề miệng lên vết thương thổi nhẹ.

Từ nhỏ Hạ Lỗi quen sống trong rừng, nó đã từng chạy nhảy, từng bị va quệt chảy máu, nhưng chưa bao giờ nó biết được chỉ cần thổi như vậy là vết thương sẽ bớt đau. Nó cảm thấy thật lạ lùng. Hơi thổi của Mộng Phàm không những chỉ làm cho tay nó bớt nhức mà nó lại còn cảm thấy nỗi đau trong tim cũng biến mất.

Những ngày tháng sau đấy Hạ Lỗi mỗi lần nghĩ lại, nó đều cảm thấy hình như cái hơi thở của Mộng Phàm ngay từ hôm ấy, như một định mệnh, đã đi thẳng vào tận cùng sâu thẳm trái tim nó.

CHƯƠNG 4

CHIẾC BÔNG VỤ

Cuộc đụng độ giữa Mộng Hoa và Hạ Lỗi bắt đầu từ chiếc bông vụ.

Giống như con gấu nhồi bông, từ xưa đến giờ Hạ Lỗi không hề biết chiếc bông vụ là cái quái gì!

Đến nhà họ Khang có quá nhiều thứ phải học, quá nhiều người phải làm quen. Mặc dù trong nhà từ trên xuống dưới, ai cũng đều tử tế với Hạ Lỗi, nhưng nó không làm sao gạt bỏ được cái thái độ cô đơn, lạc lõng của mình. Nó không thích nói chuyện, trái lại ưa thu mình ở một nơi nào đó. Nó không thích đùa chơi với ai. Thế giới của nó vẫn là một thế giới khép kín và câm lặng.

Hôm ấy Hạ Lỗi đang đứng giữa vườn hoa, mắt ngược lên nhìn những đám mây đang quây quần trên dãy núi xa xa. Chợt nhiên, có một cái gì lặn đến bên chân nó. Nó ngạc nhiên nhìn xuống, vật kia đang xoay tròn, xoay tròn một cách kỳ cục. Từ lúc đến nhà họ Khang đến bây giờ, nó đã gặp không biết bao nhiêu là điều lạ.

- Ê! Thi bông vụ với tôi không?

Mộng Hoa vừa chụp lấy vật lặn vừa thích thú nhìn Hạ Lỗi hỏi:

- Cái đó là cái gì vậy
- Chiếc bông vụ! Mộng Hoa lớn tiếng nói
- Ngay cả chiếc bông vụ mà anh cũng không biết nữa à?
- Đâu đưa đây xem.

Hạ Lỗi giật lấy chiếc bông vụ đưa lên xem xét. Nó như muốn tìm ra lý do tại sao chiếc bông vụ lại quay được. Chiếc bông vụ bằng gỗ cầu tạo khá đơn giản, không có gì phức tạp. Mộng Hoa có vẻ không chờ đợi được, nó giật chiếc bông vụ lại hỏi:

- Anh muốn chơi phải không? Chơi thử tôi xem nào

Hạ Lỗi đứng yên. Thế là Mộng Hoa dùng sợi dây vải quấn lấy chung quanh chiếc bông vụ, nó giật nhanh xuống đất, chiếc bông vụ xoay tròn không ngừng nghỉ, trông thật hay

Hạ Lỗi nhìn ngẩn ra:

- Làm sao nó xoay được vậy Bên trong hẳn có máy móc gì chứ?
- Ngu quá! Vậy mà cũng không biết. Nhờ cái sợi dây này nè.

Rồi Mộng Hoa lại tiếp tục đánh bông vụ. Mỗi lần chiếc bông vụ sắp ngã kênh ra, nó lại dùng dây vải quật mạnh. Thế là chiếc bông vụ lại tiếp tục xoay tròn. Thật lạ lùng.

- Cho mượn thử một chút đi! Hạ Lỗi nói

Nó cầm sợi dây và bông vụ, cũng bắt chước Mộng Hoa quấn dây rồi tung ra xạ Nhưng bông vụ lại không quay tròn, nó nhảy lên bậc thềm rồi ngã kênh ra đó. Hạ Lỗi tức tối chụp lấy bông vụ, lại quấn lại đập, nhưng chiếc bông vụ vẫn không

nghe lời Nó văng ra lăn lóc ngã kênh. Không làm được, Hạ Lỗi càng tức càng đập mạnh hơn, đập đến độ Mộng Hoa phải xót ruột nổi nóng:

- Ồ, kỳ không, chiếc bông vụ của tôi cơ mà. Không chịu thì trả lại, làm gì mà giữ mãi như thế? Đập mạnh không khéo nó nứt ra bây giờ.

Hạ Lỗi đang tức vì chiếc bông vụ không văng lời Nó tiếp tục cho được mới nghe, nó bất chấp lời nói khó chịu của Mộng Hoa Chiếc bông vụ bị đập lăn lóc khắp nơi, Mộng Hoa vừa đuổi vừa hét:

- Trả lại Trả lại cho tôi

Nhưng mà tay chân của Hạ Lỗi lạnh lẽo hơn, nó lúc nào cũng chụp được bông vụ trước. Mộng Hoa giận dữ quay sang giật sợi dây, nhưng sợi dây lại bám chặt trong tay của Hạ Lỗi Thế là Mộng Hoa không dẫn được nóng, nó thụi ngay một quả đấm vào bụng Hạ Lỗi:

- Đồ ngu Không biết chơi mà cố giành đồ chơi của người ta Đồ ngang ngược! Đồ mọi

Hạ Lỗi có vẻ ngỡ ngàng. Nó trừng mắt nhìn Mộng Hoa Nhưng Mộng Hoa chưa hả tức, nó lại nhào tới phóng một đá vào người Hạ Lỗi:

- Mày đi đi ... Đi đi Mày đừng ở lại đây, nhà tao không chứa mày đâu

Hạ Lỗi dường như bị xúc phạm. Nó giận dữ ném sợi dây và trả lại chiếc bông vụ xuống đất. Mộng Hoa nhào tới giữa lúc Hạ Lỗi quay người đi, thế là hai đứa đụng nhau Mộng Hoa đứng không vững lăn kênh xuống đất.

- Ui da! Mộng Hoa vừa tức, vừa đau buột miệng khóc lớn -
Mày vừa cướp bông vụ của tao lại còn đánh tao nữa!

Mộng Hoa lại hét lớn vào trong nhà - Anh Hạ Lỗi đánh con.
Ui da, anh Thạch đánh con, đồ du côn hung dữ!

Tiếng khóc của Mộng Hoa khiến hai cô a hoàn của bà Vĩnh
Tĩnh là Ngân và Thủy cùng với bà thiếp của Bình Khiêm là
Tâm My, với những người khác chạy ủa ủa Họ vừa đỡ Mộng
Hoa vừa trở mắt nhìn Hạ Lỗi, một thằng con nuôi lại dám
đánh một con ruột của chủ nhà. Gan thật! Tâm My nói:

- Tiểu Thạch, tại sao con dám ăn hiếp Mộng Hoả Nó là con
nổi dõi tông đường của dòng họ Khang nhà ta đấy Thôi nào
lại đây hai đứa bắt tay giảng hòa nhé?

- Ui da! Mộng Hoa khóc lớn, nó lắ đầu nói - Con không
giảng hòa với nó đâu Con ghét nó. Nó không biết chơi vụ lại
giành lấy của con. Nó là thằng mọi!

Hạ Lỗi kinh ngạc, nhìn Mộng Hoa lòng nặng trĩu Nó cảm
thấy mọi thứ trở nên vô vị. Nó chợt nhìn thấy chiếc bông vụ
nằm lẩn lóc dưới đất. Nó bước tới, trút con giận lên chân, sút
một chiếc bông vụ bay thẳng về thư phòng của ông Khang
Bình Khiêm. "Rồn", một tiếng động khô khan, không biết vật
gì bên trong đã bị đập vỡ. Nó cũng bất cần. Nó quay lại nhìn
Mộng Hoa và cả vú Hồ với khuôn mặt tái mét.

- Ồ, Thạch thiếu gia có chuyện gì thùng thẳng nói chứ.

Tại sao cậu lại làm lớn chuyện như vậy Chắc chắn là đã làm
vỡ đồ của ông trong phòng rồi Biết phải làm sao đây

Ngay lúc đó ông Khang Bình Khiêm từ trong thư phòng với
chiếc bông vụ trên tay đang sòng sọc bước ủa Ông trừng mắt

hỏi:

- Ai vừa mới ném chiếc bông vụ vào trong phòng đây Ai

Mọi người im lặng, chỉ có Mộng Hoa lấp bắp chỉ Hạ Lỗi nói:

- Nó đấy! ... Nó đấy. Nó đá chiếc bông vụ vào phòng cha đấy

Ông Khang Bình Khiêm có vẻ ngỡ ngàng. Ông hỏi với giọng dịu hân:

- Phải con đá chiếc bông vụ này không? Có phải con không biết là bông vụ phải đánh bằng dây không?

Nhưng Mộng Hoa đã chen vào và nói:

- Không phải ... không phải như vậy đâu ạ Hấn không biết chơi nên hấn cố ý đá đấy. Hấn cố ý làm như vậy đó.

Ông Khang Bình Khiêm nhìn Hạ Lỗi:

- Có đúng như vậy không? Con đã cố ý làm như vậy à?

Hạ Lỗi len lén nhìn lên. Thấy mọi người nhìn chăm chăm vào mình như một con quái vật, nó chợt thấy tức giận. Nó ngẩng lên nói lớn:

- Vâng. Con cố ý làm thế đấy. Con đã dùng chân đá nó.

Và nó quay người bỏ đi. Ta sẽ trở về miền Đông Bắc. Nó nghĩ, ta sẽ trở về ngôi nhà gỗ nhỏ nhắn của ta. Ở đó, không có những ràng buộc, những phép tắc, những ánh mắt khinh thường rẻ rúng, cũng không có ai chửi ta, mắng ta là tên mọi, là quân ăn cướp.

Nhưng rồi dự tính của nó bất thành. Xứ Đông Bắc quê nhà nằm ở hướng nào nó hoàn toàn không biết. Vì lúc đến Bắc

Kinh nó đã đi bằng ngựa, rồi lại bằng xe Hành trình trên một tháng mới đến nơi, vậy thì làm sao để trở về. Nó cũng không biết. Đó là chưa nói tới chuyện nó có được bình yên không trên một cuộc hành trình dài dằng dặc đó.

Tối hôm ấy Mộng Hoa với chiếc bông vụ và sợi dây vải vào phòng.

- Tôi mang chiếc bông vụ đến cho anh này. Mộng Hoa đã nhìn nó với nụ cười thật tươi

- Bây giờ mỗi ngày anh gắng tập đi, anh sẽ chơi bông vụ cừ khô cho mà xem.

Và cái bản chất tò mò thích thú chinh phục chiếc bông vụ đã làm cho Hạ Lỗi quên mất cái ý định trở về.

Những ngày tiếp nối nó núp trong phòng len lén tập, rồi mọi thứ trở nên rành rẽ. Chiếc bông vụ đã xoay tròn được. Chiếc bông vụ mà Mộng Hoa đã cho nó rất đẹp. Nó được sơn màu đỏ, có một lần trắng chia đôi. Phía trên đỉnh đầu còn có hình một đóa hoa màu xanh lam. Mỗi khi xoay, chiếc vụ tròn trông thật đẹp mắt.

CHƯƠNG 5

CHÚ NGỰA TRUY PHONG

Lần đụng độ thứ hai giữa Hạ Lỗi và Mộng Hoa là bắt nguồn từ chú ngựa Truy Phong.

Chú ngựa đó đã trở thành một con tuấn mã, nó thường xuyên chở Hạ Lỗi và Mộng Phàm băng qua đồng cỏ, rừng cây, vượt núi đồi, để rồi một ngày nào đó, nó cũng sẽ mang Hạ Lỗi đến một phương trời thật xa Nhưng bây giờ khi mà Truy Phong mới đến nhà họ Khang, thì nó chỉ là một chú ngựa nhỏ xíu

- Thạch thiếu gia! Thạch thiếu gia! Một hôm vú Hồ vừa hồn hên vừa chạy vào nói với Hạ Lỗi

- Mau ra vườn sau mà xem. Ông vừa mới mua cho cậu một con ngựa nhỏ rất đẹp.

- Ngựa à? Hạ Lỗi mở to mắt không tin hỏi - Ông mới mua ư?

Và không chờ nghe trả lời, nó ba chân bốn cẳng chạy nhanh ra vườn sau

Quả đúng như điều vú Hồ nói Một chú ngựa nhỏ màu nâu sẫm đang cắm cúi ăn cỏ ở vườn sau Ông Khang Bình Khiêm cũng đứng gần đấy dặn dò Khang Cần và Khang Trung, trong khi Mộng Phàm và Mộng Hoa thì thích thú vừa nhảy vừa hét.

- Ô cha! Cha tuyệt quá! Cha mới mua ngựa à? - Mộng Phàm vỗ tay vừa cười - Mà lại là con ngựa thật chứ không phải là ngựa gỗ mới ngon chứ!

Trong khi Mộng Hoa bước tới vỗ vỗ vào lưng con ngựa:

- Ô cha! Còn yên ngựa đâu Con có thể nhảy lên cưỡi liền được chứ?

- Đừng có lộn xộn - Ông Khang Bình Khiêm liếc nhanh về phía ba đứa nhỏ, mắt ông dừng lại bên Hạ Lỗi, ông nói - Con ngựa nhỏ này cha mua cho anh Hạ Lỗi của các con. Đứa nào muốn cưỡi phải xin phép anh Thạch một tiếng nhé.

Và ông bước tới kéo Hạ Lỗi đến bên con ngựa

- Hãy xem kìa, đây là con ngựa của con đấy Từ đây về sau, bao giờ nhớ nhà con cứ leo lên mình nó cưỡi một vòng đến rừng bạch dương, miễn sao đừng vượt qua khỏi hòn Vọng Phu thôi

Hạ Lỗi âu yếm nhìn chú ngựa Đôi mắt tròn đen hiền lành. Mùi cỏ dại quen thuộc khiến nó chột cảm thấy như máu trong người bị đốt nóng lên và trái tim nó đập mạnh từng hồi Nó muốn ôm chầm lấy ông Khang Bình Khiêm mà hét to lên để tỏ rõ sự sung sướng của nó. Nhưng Hạ Lỗi không quen cái thói diễn đạt tình cảm ồn ào như vậy Nó cố dằn lấy sự xúc động trong lòng và ấp ủ như chưa tin vào những điều ông vừa nói:

- Của ... của ... của con à? Thật chứ? Cái này cho con chứ?

- Đúng vậy! Ông Khang Bình Khiêm nói - Lúc cha con sống ông ấy có cho cha biết: Trước kia nhà con cũng có một con tuần mã ...

- Vâng! Nó tên là Truy Phong! Hạ Lỗi tiếp lời ngay - Nó chạy nhanh như gió. Nhưng rồi, sau đấy nó già đi, bị bệnh và chết mất.

- Vậy thì bây giờ con cũng có một con Truy Phong khác. Ông Khang Bình Khiêm nhỏ nhẹ nói, rồi ông quay sang chú Khang Cần bảo - Chú hãy mang yên ngựa ra đây

- Vâng! Chú Khang Cần vội vàng đặt yên ngựa lên mình ngựa rồi bảo với Thạch - Thạch thiếu gia hãy nhảy lên cưỡi coi nào

Nhưng Hạ Lỗi chưa kịp leo lên thì Mộng Hoa đã xông đến trước giữ lấy dây cương hét lớn:

- Cha! Cha làm như vậy là không công bình. Tại sao cha lại cho anh Thạch con ngựa này Con ngựa này là của con. Cha phải cho con. Anh Thạch muốn cưỡi thì phải xin phép con.

- Không được! Ông Khang Bình Khiêm nghiêm nghị nhìn con nói - Ngay từ lúc còn nhỏ, con đã muốn gì được nấy. Ăn uống vui chơi con cũng không thiếu một thứ gì. Trong khi đó, anh Thạch của con không có gì cả. Đến bây giờ anh ấy mới có được cái mà anh ấy thích.

- Không, không ... không ...! Mộng Hoa ương ngạnh dậm chân nói - Bây giờ con không thích cái gì nữa hết. Cha cứ đem hết đồ chơi của con cho anh Thạch đi Con chỉ cần chú ngựa này

- Tầm bậy! Ông Khang Bình Khiêm có vẻ tức giận - Cha đã nói cho anh Thạch thì là của anh Thạch, không ai có quyền đòi hỏi gì cả - Ông lại trừng mắt với Mộng Hoa - Cha cho con biết từ đây về sau con phải kính trọng anh Hạ Lỗi Con không

được hôn láo với anh ấy

Mộng Hoa vẫn hét lớn.

- Cha! Cha làm như vậy là không công bằng chút nào cả.

Ông Khang Bình Khiêm giận dữ bỏ đi Vừa đi ông vừa nói với lại:

- Theo cha thì không phải là không công bằng mà chỉ vì con được nuông chiều quá đáng, nên không phân biệt được phải trái gì cả.

Chú Khang Cần thấy không khí khá căng nên vội nói:

- Thôi được rồi, Mộng Hoa thiếu gia ạ! Thế này nhé, chúng ta sẽ thương lượng với cậu Hạ Lỗi Mỗi người sẽ thay phiên nhau cưới một ngày được chứ?

- Tôi không thèm! Mộng Hoa giận dữ vung nắm tay lên nói với Hạ Lỗi - Mày là cái thằng mọi, tại sao mày không quay về xứ Đông Bắc của mày đi chứ?

- Anh Hoa! Mộng Phàm hét lớn - Cha đã dặn rồi, anh không được hôn. Anh cũng không được gọi anh ấy là mọi Anh Thạch là anh của chúng ta mà, sao anh lại mắng anh ấy

- Tao muốn mắng muốn gì tùy tạo Mộng Hoa nói rồi hướng về phía Hạ Lỗi gọi tiếp - Ê thằng mọi, thằng mọi, thằng mọi ...

- Anh Hoa! Mộng Phàm hét, đôi mắt nó đỏ lên - Anh làm gì kỳ vậy Anh mà con gọi anh ấy như thế, em sẽ ... em sẽ nghỉ chơi với anh.

- Muốn nghỉ thì nghỉ, tao không cần. Mộng Hoa cũng hét - Tao sẽ đi tìm Thiên Bạch và Thiên Lan tao chơi với chúng.

Nói xong Mộng Hoa giận dữ bỏ đi

Hạ Lỗi đến ở nhà họ Khang mới có mấy hôm, đã nghe nhắc cái tên Thiên Bạch và Thiên Lam nhiều lần, nhưng nói không để ý lắm. Bây giờ có con "Truy Phong" nó lại càng không để ý hơn. Mọi chú ý của Hạ Lỗi tập trung vào con vật. Nó không màng cả đến những lời sỉ nhục của Mộng Hoa ...

Nó vội vã nhảy lên lưng ngựa, vung roi lên, làm một vòng quanh sân.

- Chú Khang Cần! Hạ Lỗi nài nỉ - Chú làm ơn mở cửa sau, cho con chạy một vòng ra đồng trống đi

Chú Khang Cần có vẻ do dự.

- Như vậy không được.

Mộng Phàm chen vào nói phụ:

- Nhưng mà cha đã nói rồi, cha cho phép miễn sao đừng vượt quá Hòn Vọng Phu thôi

- Được rồi! Khang Cần cười nói - Chú thua, nhưng tôi phải theo mới được.

Hạ Lỗi sung sướng vô cùng, nó muốn cảm ơn Mộng Phàm, nên nhoẻn miệng cười:

- Này ... Đẳng kia hãy lên đây, ngồi trước tôi đây này, tôi sẽ giữ chặt, không té đâu mà sợ.

Mộng Phàm chớp chớp mắt, có vẻ hơi ngạc nhiên. Nó quay sang Khang Cần nói:

- Ồ. Chú Khang Cần ... Chú xem kìa ... Anh ấy cũng biết cười

nữa ...

Khang cần nghe Mộng Phàm nói chột cười tọ Trong khi Hạ Lỗi lại trừng mắt. Khi thật! Con bé nó tưởng mình không biết cười à? Nó ngược mặt lên định giả vờ làm nghiêm. Nhưng không hiểu sao lại không nhận được cười Thế là Mộng Phàm được dịp cười lớn.

Khang Cần phụ đặt Mộng Phàm lên yên ngựa, rồi mở cửa sau Hạ Lỗi ghì chặt dây cương và chú ngựa tung vó chạy băng vào khu rừng. Nó chạy miết ... chạy miết về phía mặt trời mọc băng qua cả đồng cỏ ...

CHƯƠNG 6

DƯỚI CHÂN HÒN VỌNG PHỤ

Mấy ngày liên tiếp sau đấy, hôm nào Hạ Lỗi và Mộng Phàm cũng ngồi trên lưng ngựa dong ruổi giữa cánh đồng hoang. Những ngày đầu Khang Cần còn phải chạy theo ngựa, nhưng rồi sau đấy, thấy ngựa cũng có vẻ thuần phục bởi tài cưỡi ngựa của Hạ Lỗi, phải nói là tuyệt luân, nên chú ta cũng có vẻ yên tâm.

Thế là hai đứa nhỏ không còn sự giám sát của người lớn, bắt đầu làm to chuyện hơn. Chúng cho ngựa càng vượt xa hơn phạm vi người lớn quy định.

Với chúng, rừng cây bạch dương và đồng cỏ trở nên quen thuộc đến độ nhàm chán. Rừng thông và khi đầm lầy cũng đã nhiều lần đi qua, đến khu rừng phong lá đỏ và rừng hạnh nhân gần đấy cũng không có gì hấp dẫn, tất nhiên con đường mòn phía Nam chạy qua xa lộ cũng không có gì hơn, chỉ còn những vách đá cheo leo phía Tây ... Ở đó có cái gì âm u cuốn hút chúng.

Thế là buổi chiều hôm ấy, hai đứa đã dừng lại dưới chân hòn Vọng Phụ

Cột kỷ ngựa bên một thân cây cổ thụ, hai đứa đứng dưới hòn núi to nhìn lên. Có một cái gì phía trên đó thật lôi cuốn, mời gọi

Mộng Phàm khẽ nói:

- Có lẽ đây là hòn Vọng Phu

Hạ Lỗi ngược lên. Trên đỉnh cao chót vót kia, có một hòn đá mọc chơ vơ. Từ xa nhìn lại như dáng dấp của một người con gái

Hạ Lỗi đi vòng quanh chân núi, vạch cỏ và gai rừng tìm thử xem có con đường nào đưa lên đến đấy không. Mộng Phàm không hiểu hỏi

- Anh định làm gì đấy

- Anh muốn trèo lên đấy thử xem.

- Không được đâu! Mộng Phàm có vẻ hoảng sợ - Vú Hồ bảo trên đỉnh hòn Vọng Phu có ma đấy

Và nó kéo lấy vạt áo của Hạ Lỗi

- Thôi mình về đi anh!

Nhưng Hạ Lỗi vẫn tinh bơ. Nó tiếp tục đi vòng quanh hòn núi

- Có ma à? Nhưng mà ... cha anh bảo, trên đồi này làm gì có ma quỷ!

- Có, có mà! - Mộng Phàm cố gắng cãi - Ngay di Ngân cũng bảo trên đỉnh hòn Vọng Phu này có một con quỷ cái, nó thường đẩy những ai leo lên đấy rớt xuống. Vì vậy, tốt hơn ta không nên leo lên.

Hạ Lỗi như vị sự tò mò lôi cuốn.

- Vậy ư? Vậy thì anh phải trèo lên đấy xem thử? Coi con quý cái kia nó mặt mày ra sao Hạ Lỗi tiếp tục kiểm, cuối cùng nó cũng tìm thấy cái hốc nhỏ như bậc thang. Vậy là trước kia có người lên đấy mới có những dấu vết này để lại Hạ Lỗi thích thú. Nó bắt đầu trèo, vừa trèo vừa quay lại nói với Mộng Phàm.

- Em hãy ngồi ở dưới đợi, anh lên đấy xem xong sẽ xuống thật nhanh.

Còn lại một mình, Mộng Phàm nhìn quanh. Cảnh thật vắng lặng. Bóng núi đổ về một phía tạo thành một khoảng trống âm u dễ sợ. Mộng Phàm sợ hãi hét. - Không, không đâu! Em không dám ở lại một mình đâu Em sẽ trèo lên theo anh.

Và không đợi Hạ Lỗi đồng ý. Mộng Phàm bắt đầu leo theo Con bé phải thu hết can đảm, vì từ nào đến giờ không trèo leo Nhưng chỉ mới lên khoảng hai bậc, nó đã run rẩy

- Anh Thạch ơi! Anh Thạch! Đợi em với

Hạ Lỗi quay đầu lại nhìn, rồi động viên:

- Trèo chậm chậm thôi, đừng sợ gì cả ... Đây em thấy chưa, đâu có khó đâu Nào đưa tay đây Đưa tay anh kéo lên cho

Mộng Phàm ngẩng mặt, đưa bàn tay nhỏ nhắc cho Hạ Lỗi, hai chân run bầy bầy Đã sợ mà không tránh được, cánh tay Thạch chưa nắm được thì Hoàn đã trượt chân. Người bị tuột xuống một nấc. Cô bé sợ hãi kêu lên.

- Ồi! Anh Thạch ơi!

Hạ Lỗi vội tuột xuống, đỡ lấy Mộng Phàm. Con bé sợ đến độ mặt tái mét. Đôi mắt to của nó mở lớn.

- Em có làm sao không? Em có bị thương chỗ nào không?
- Chưa. Mộng Phàm phủi những hạt bụi bám trên áo nói - Nhưng mà ... em thấy khiếp quá.

Cái tiếng nhưng mà ... Hạ Lỗi thấy hình như Mộng Phàm sử dụng hơi nhiều

Hạ Lỗi ngược lên nhìn đỉnh hòn Vọng Phu. Nó có vẻ hơi tiếc nuối vì không trèo lên được tới đỉnh, rồi nói:

- Lần sau đi một mình, anh sẽ cố trèo lên đến đấy

Nó quyết tâm sẽ làm chuyện đó, và quay lại nói với Mộng Phàm.

- Thôi bây giờ chúng ta quay về.

Về đến nhà, vú Hồ trông thấy hai đứa lấm lem đã giật mình gặng hỏi. Khi biết bọn chúng đã đến hòn Vọng Phu, vú vội vã mang cả hai đi tắm ngay, rồi dặn dò:

- Không được nghen, lần sau tuyệt đối không được trèo lên đấy ... Trên đó không hay đâu, nguy hiểm lắm. Người ta đồn nhiều thứ ...

- Không hay? Nguy hiểm? Người ta đồn nhiều tin ... người ta nói gì?

Hạ Lỗi thắc mắc và nó càng cảm thấy tò mò hơn.

- Người ta bảo là ... bảo là ... đã lâu lắm rồi có một người thiếu phụ đứng trên đỉnh núi cao kia chờ chồng về ... Chờ mãi ... chờ mãi ... và ngày tháng trôi qua ... bà ta đã bị hóa thành một hòn đá ... Cái hòn đá trên tận cùng đỉnh cao đấy

Hai đứa bé ngồi yên lắng nghe Chúng tưởng chừng như đang nghe kể về một chuyện cổ tích.

- Nhưng mà ... sau đấy, các con biết không, có điều đáng sợ hơn là ... nhiều cặp tình nhân gặp cảnh éo le, đã đưa nhau lên đấy, rồi không những người đàn bà bị chồng bỏ hay gặp chuyện không vui cũng đều lên trên đó, nhảy xuống tìm cái chết. Họ tự tử.

- Tự tử? Tự tử là gì?

Mộng Phàm không hiểu, thắc mắc.

- Có nghĩa là khi gặp điều gì bế tắc không giải quyết được. Họ buồn quá lên đấy, nhảy xuống.

- Nhảy xuống? Hạ Lỗi tròn mắt thán phục - Gan như thế à?

- Gan ư? Vú Hồn tròn mắt nhìn Thạch - Rót xuống đất là chết tươi ngay, chứ hay gì? Mấy năm qua, có người nào rơi xuống mà sống được đâu Vì vậy, các con biết không? Ở đấy oan hồn quỷ dữ nhiều lắm. Tụi con phải nghe lời vú. Đừng bao giờ leo lên đấy nhé.

Hạ Lỗi ngồi yên, nó càng cảm thấy cái hòn Vọng Phu cao vút kia thần bí, kỳ ảo quá. Và càng cảm thấy hấp dẫn hơn.

Phải có một ngày nào đó, rồi ta sẽ trèo lên đến đấy. Ta phải lên được đấy thôi

CHƯƠNG 7

RA ĐI

Hạ Lỗi còn chưa kịp thực hiện ý định leo lên đỉnh hòn Vọng Phu thì một chuyện khác xảy đến khiến nó giận dữ bỏ nhà họ Khang ra đi

Câu chuyện bắt đầu thế này

Sáng hôm ấy như thường lệ, Hạ Lỗi đến chuồng ngựa để tắm cho ngựa Nhưng vừa đến nơi, nó chợt thấy con Truy Phong đã biến mất. Nó giật mình, nó gọi, nó hú. Nó lục tung khắp vườn sau ...

Mấy người tớ trung thành của nhà họ Khang như: Khang Cần, Khang Trung, Khang Phước, ông già Lý ... đều được huy động để tìm kiếm.

Cửa sau, cửa trước đều được cài kín thế này, con Truy Phong làm sao không cánh mà bay được?

- Con Truy Phong mất tiêu rồi! Truy Phong biến mất rồi!

Hạ Lỗi vừa khóc vừa gào Ngõ ngách nào nó cũng sục sạo mà Truy Phong vẫn không thấy. Hạ Lỗi khóc lóc thảm thiết làm cả Khang Bình Khiêm, bà Vĩnh Tịnh, rồi Tâm My, dì Ngân, dì Thúy và vú Hồ phải rồi cả lên.

Chỉ có Mộng Hoa là đứng dưới gốc hòe trong vườn hoa, tỉnh

bơ. Nó còn nói

- Con Truy Phong nó đi rồi, đi thật xa rồi, không trở về đây nữa đâu

Ông Khang Bình Khiêm kinh ngạc.

- Tại sao con biết?

- Chính con thả nó đi mà. Mộng Hoa bình thản nói: - Tối qua, con mở cửa sau, con đẩy nó vào rừng, lúc đầu nó còn không chịu đi, con phải mắng nó, đánh nó ... nó mới chịu bỏ chạy đấy

- Cái gì? Ông Khang Bình Khiêm chau mày - Chính con thả nó ư Tại sao con có hành động như vậy chứ?

- Bởi vì con căm thù cái thằng mọi nhỏ đó. Mộng Hoa thật thà thú nhận - Tại sao nó có được con ngựa, còn con thì không?

- Mày ... Ông Khang Bình Khiêm giận run, nói không thành tiếng - Mày cái thằng hư thôi!

Và ông chụp lấy Mộng Hoa, lôi về phía đại sảnh, một mặt ra lệnh.

- Khang Trung đâu Đem gia pháp ra đây, hôm nay ta phải trị cho thằng mất dạy này một trận nên thân, bằng không ta không phải là người

Bà Vĩnh Tịnh nghe nói sợ hãi

- Lão gia ơi, xin ông hãy nghĩ tình ... Dù gì nó cũng còn nhỏ, nó chưa biết.

- Vâng, đúng vậy, đúng vậy! Bà Tâm My cũng chạy đến, nắm

lấy vạt áo ông Bình Khiêm - Nhà ta chỉ có một con trai duy nhất, xin lão gia thương tình, đừng đánh hư người cậu ấy

Dì Ngân nhảy vô can:

- Xin lão gia bớt giận.
- Xin lão gia đừng sử dụng gia pháp.

Cứ thế hết người này đến người kia van nài cầu xin, năn nỉ. Rồi tiếng khóc của Mộng Hoa, tiếng chửi mắng của ông Bình Khiêm, khiến cho khung cảnh trở nên náo loạn. Mọi người ùn ùn kéo đến đại sảnh. Tiếp đó, tiếng roi vút, tiếng khóc và tiếng quát của ông Bình Khiêm:

- Mày là cái thằng không biết nhơn nghĩa, không biết thương người ... Tao thật xấu hổ khi phải gọi mày bằng con. Tao phải đánh chết mày
- Mẹ ơi mẹ! Mẹ ơi cứu con. Mộng Hoa vừa khóc vừa hét - Con đau quá, con chết mất, mẹ ơi cứu con.
- Anh Bình Khiêm! Bà Vĩnh Tịnh vừa khóc vừa cuống quýt nói - Không lẽ vì thằng con của người khác, anh nhẫn tâm giết chết con mình sao

Hạ Lỗi đứng đấy nhìn, lắng nghe. Nó cảm thấy vừa rồi rầm rầm vừa đau xót. Nó ngẩng đầu lên nhìn những chiếc cột kèo có điêu khắc hoa văn, rồi nhìn xuống bồn hoa đủ màu trong vườn. Nó cảm thấy tất cả những thứ đó đều không phải là của nó.

Thế giới của nó là miền hoang dã, tuyết phủ Đông Bắc kia

Những chuyện lộn xộn của ngày hôm ấy rồi cũng trôi qua. Mộng Hoa sau trận đòn, được cả nhà đỡ xô đến an ủi. Còn

ông Khang Bình Khiêm thì đi vào tù đường, nơi thờ cúng tổ tiên ngồi buồn. Chỉ có mình Hạ Lỗi, ... nó len lén mở cửa sau, lặng lẽ ra đồng cỏ, vừa đi vừa réo gọi con Truy Phong của mình.

- Truy Phong ơi, Truy Phong! Mi ở đâu Truy Phong mi hãy quay về. Truy Phong ơi!

Nó bùm hai bàn tay làm loa, nó gọi, gọi mãi ... Rồi hình như nó nghe thấy có ai đấy chạy theo nó. Nó quay đầu lại, Mộng Phàm đứng sau lưng với bàn tay chỉ về phía rừng phong.

- Anh Thạch ơi, anh Thạch, nó về rồi kìa ... về rồi kìa ... Mộng Phàm mừng rỡ hét lên - Truy Phong nó về rồi kìa anh!

Hạ Lỗi hướng mắt về phía tay chỉ của Mộng Phàm. Rõ ràng, con Truy Phong đang tung vó chạy về phía nó. Cái đuôi ngựa bay bay trong gió mới đẹp làm sao!

Ồ! Truy Phong! Truy Phong của tã Nó mừng rỡ chạy nhanh tới, chụp lấy cổ ngựa rồi tựa má vào những chiếc lông mềm mại ở bờm con vật riu rít:

- Ồ! Truy Phong! Truy Phong! Truy Phong!

Mộng Phàm đứng gần đấy, trông cảnh trước mặt, bỗng nhiên chảy nước mắt.

Ngựa Truy Phong đã tìm lại được. Mộng Hoa cũng đã bị phạt một trận đòn. Đông tổ đã qua Đứng ra mọi thứ trở nên bình lặng. Nhưng mà tối hôm ấy, khi ngồi một mình trong phòng, Hạ Lỗi chợt nghĩ ngợi: Dù gì ta cũng không phải là con ruột của ông Khang Bình Khiêm. Dù gì ta cũng chỉ là một thằng mọi Thôi thì ... hãy quay về ... Hãy trở về miền Đông Bắc quê hương. Cái ý nghĩ đó bùng lên trong đầu

Dù gì bây giờ ta cũng đã có ngựa Truy Phong, ta có thể cưới nó ... Đi thôi! Hãy đi thôi! Đi thì ... sớm muộn gì cũng sẽ đến được miền đất Đông Bắc cũ. Thế là nó lặng lẽ đứng dậy. Thu xếp một mớ đồ đạc cần dùng. Nó mang theo chiếc áo của cha để lại, cả chiếc bông vụ của Mộng Phàm. Thôi bấy nhiêu đó đủ rồi ... những thứ khác không phải là của tã Nó đến bàn, viết một mảnh giấy để lại

"Thưa cha nuôi,

Con rất cảm ơn cha đã cho con chú ngựa tuyệt vời Nhà của cha đẹp và ở đây sướng lắm. Nhưng đó không phải là nhà của con, nên con đi đây."

Rồi nó lặng lẽ đi ra nhà sau Con Truy Phong đang đứng chờ ở đó. Nó leo lên mình ngựa và ra rôi, con Truy Phong tung vó mang nó rời khỏi vùng trời kỷ niệm. Xin giã biệt.

CHƯƠNG 8

THIÊN BẠCH

Trong cái ký ức về thời niên thiếu của Hạ Lỗi thì cái lần ra đi này, quả thật đã để lại những ấn tượng khó quên.

Miền Đông Bắc có nghĩa là ở phía Đông và hơi chệch về phía Bắc, Hạ Lỗi ngay từ nhỏ đã được cha dạy cho cách nhận định phương hướng, vì vậy, nó cứ hướng về phía Đông Bắc mà đi. Đi theo hướng này, nó phải băng qua một dòng sông nhỏ, một khu rừng cây tạp rồi một cánh đồng cỏ lau. Hạ Lỗi cưỡi trên lưng ngựa Truy Phong băng qua đồng cỏ đầy gai. Con đường rậm rịt, chằng chịt dây leo, nó đi thật lâu mà vẫn chưa vượt qua khỏi đồng cỏ lau. Quần áo bị rách nát, tay chân đều rớm máu. Nắng càng lúc càng dữ dội. Nó đi trong nắng từ sáng cho đến lúc mặt trời sắp lặn. Con đói giày vò làm nó hoa mắt. Trong khi đó con ngựa Truy Phong càng lúc càng bướng bỉnh hơn.

Hạ Lỗi nhớ lại, lúc đầu nó đã điều khiển con ngựa nhưng rồi sau đấy Truy Phong không chịu đi tiếp. Nó đành phải xuống ngựa đi bộ bên cạnh, nhưng rồi chỉ được một lúc con ngựa lại không chịu bước, nó đành phải kéo, phải lôi, một sự giằng co giữa người và thú, nhưng sức nó lúc đó không làm lay chuyển hay chỉ huy được con vật.

- Truy Phong! Hạ Lỗi vừa thở vừa năn nỉ. Mặt mũi nó đầy bụi cát và mồ hôi - Tao biết mày đã mệt, mà tao cũng mệt, nhưng

mày còn có cỏ để ăn, mày sướng hơn tao rồi Mày có biết bây giờ cái bụng của tao nó đang đánh lô tô không? Vậy mà tao kéo, mày vẫn không đi, sao vậy Tao năn nỉ mà, mày hãy nhấc chân lên đi, chứ cái kiểu này muốn đến miền Đông Bắc phải đi tới mấy năm mới tới, truy Phong tao năn nỉ mày

Con ngựa ngẩng đầu lên. Nó hí vang như để phản kháng, bốn chân thì xuống đất không chịu động đậy. Hạ Lỗi không chịu thua, nó lùi ra sau đẩy đít ngựa. Nhưng con ngựa vẫn bất động. Nó giận quá vung nắm tay lên, nó đứng trước mặt con ngựa hét lớn.

- Mày định búống với tao à? Tao biết mà! Mày thích ăn cỏ khô ở trong tàu ngựa nhà họ Khang. Tao cũng thích ở đấy vậy. Nhưng đó là nhà của người ta, mày là loài thú rừng, tao cũng ở rừng núi, vậy chúng ta đi thôi Truy Phong ạ, mày đừng để tao khinh bỉ mày.

Con ngựa Truy Phong lại hí vang rồi đột nhiên thừa lúc sơ ý của Hạ Lỗi, nó phi nước đại chạy về phía trước.

Hạ Lỗi giật mình đuổi theo, vừa đuổi vừa hét:

- Truy Phong mày đợi tao nào, mày có những bốn cái chân còn tao chỉ có hai cái, mày định cho tao đuổi theo xì khói à. Nhưng con ngựa Truy Phong như không thèm nghe. Nó cứ tiếp tục phóng nhanh về phía trước. Hạ Lỗi không còn cách nào khác hơn là phải phóng theo, mặc cho cỏ gai cây bụi, đá lởm chởm.

Nó băng theo gót ngựa. Qua khỏi cánh đồng cỏ rừng thông, chợt nhiên trước mắt nó xuất hiện một con đường lát đá. Truy Phong phóng lên con đường chạy một cách bình thản. Hạ Lỗi chỉ biết cầm đầu đuổi theo. Ngay lúc đó có tiếng vó

ngựa, rồi tiếng hét của người Con Truy Phong lại hí vang. Hạ Lỗi hoảng hốt ngẩng đầu lên, vừa kịp trông thấy một chiếc xe song mã từ hướng đối diện đang sừng sộc chạy tới, nó sợ hãi hét lớn:

- Truy Phong coi chừng!

Dù gì Truy Phong cũng là một con ngựa, nó lách mình thật nhanh tránh kịp, trong khi Hạ Lỗi lại phản ứng chậm chạp hơn nên đã va vào chiếc bánh xe giữa tiếng la hét của người trên xe Hạ Lỗi ngã nhào xuống đất và không còn biết gì nữa

Hạ Lỗi dường như chỉ bất tỉnh có một chút, khi tỉnh dậy, nó thấy mình đã nằm ở trong lòng xe. Nó trố mắt nhìn, trong xe có một phu nhân dáng dấp quý phái, một người đàn ông ăn mặc sang trọng. Cả hai đang lo lắng nhìn nó. Bên cạnh họ còn có hai đứa bé: Một đứa con gái khoảng năm sáu tuổi và một đứa con trai xấp xỉ tuổi nó.

Đứa bé chợt kêu lên:

- Ô mẹ ơi! Đầu của anh ta bị chảy máu kìa! Coi chừng anh ta chết.

Đứa con trai thì nói: - Đừng la ... Đừng la, nó đã tỉnh rồi! Nó chưa chết đâu

- Ô! Tỉnh thật rồi! Chắc không sao đâu! Người đàn bà cúi người xuống đưa tay sờ đầu của Hạ Lỗi rồi quay lại nói - Anh Thiên Lý này, chúng ta bảo xa phu cho ngựa chạy nhanh lên, không cần biết đứa bé này con của ai, hãy đến nhà họ Khang rồi tính sau

- Đúng rồi! Người đàn ông nói - Ở nhà họ Khang anh Bình Khiêm với Khang Cần đều rành nghề y. Có lẽ chăm sóc nó

được.

Rồi ông quay đầu ra trước xe nói:

- A Cường cho xe chạy nhanh lên. Nhưng phải cẩn thận coi chừng đụng người khác nữa nhé.

- Vâng.

Chiếc xe có vẻ chạy nhanh hơn. Hạ Lỗi nằm đấy bàng hoàng. Sao lạ vậy Bỏ trốn suốt một ngày trời, bây giờ lại phải quay về nhà họ Khang! Không lẽ ta chưa vượt khỏi được vòng rào của họ Khang? Ngựa Truy Phong chậm thế à. Nghĩ tới Truy Phong nó chột giật mình, nó chống tay ngồi dậy nhìn qua khung cửa xe, rồi nó kêu lên một cách yếu ớt.

- Truy Phong! Truy Phong!

Hạ Lỗi cảm thấy toàn thân như đau nhức, nó lại ngã vật xuống sàn xe. Thằng bé ngồi trong xe chột hét lên.

- Ngừng lại! Ngừng lại ...

Chiếc xe đột ngột ngừng hẳn. Thằng bé quay sang Hạ Lỗi hỏi:

- Ban nãy bạn nói gì đấy

- Truy ... Phong.

- Truy Phong? Thằng bé nghiêng nghiêng đầu có vẻ suy nghĩ. Rồi nó nhìn ra khung cửa xe. Chợt nhiên nó vỗ tay như phát hiện một điều gì - Đó là con ngựa của bạn đấy à?

- Đúng vậy!

- Có phải con ngựa có thân màu nâu sậm không? Thằng bé hỏi - Nó tên Truy Phong đúng không?

- Đúng!

- Vậy thì bạn hãy yên tâm. Tôi sẽ giúp bạn mang nó về. Nó đang đứng ở gốc cây đằng kia ăn cỏ. Có lẽ nó đang đói lắm.

Thằng bé nói xong liền mở cửa xe ngay xuống, khiến hai người lớn trong xe cùng lúc hét to:

- Thiên Bạch! Hãy cẩn thận đấy!

Hạ Lỗi lại chòng tay nhường người nhìn ra khung cửa, vừa kịp trông thấy thằng bé đang dẫn con Truy Phong đi về phía xệ Con ngựa bây giờ có vẻ thật ngoan. Thằng bé nhìn Hạ Lỗi, với một nụ cười Rồi nó cột con Truy Phong đằng sau chiếc xe ngựa, nó phóng lên xe nói:

- Xong rồi Tôi đã cột con Truy Phong của bạn chắc lắm.

Nó tò mò nhìn Hạ Lỗi, nó có vẻ thích thú giới thiệu:

- Tôi tên là Sở Thiên Bạch, còn đây là em gái tôi, Sở Thiên Lam. Thế còn bạn tên gì?

Thì ra đây là Thiên Bạch và Thiên Lam. Hạ Lỗi mở to đôi mắt nhìn cậu bé, cậu ta có vẻ thật khôi ngô, nó cảm thấy có cảm tình ngay, nó gật gù nói:

- Tôi tên là Hạ Lỗi

- Hạ Lỗi à? Thằng bé có vẻ sững sờ nói tiếp - Ồ ... thì ra đúng phải người nhà cả. Anh Hạ Lỗi, có phải anh là đứa con nuôi mà bác Bình Khiêm đã mang từ miền Đông Bắc về không?

Người đàn ông ngồi trong xe nghe nói vội giới thiệu:

- Vậy thì tôi là bác Sở của cháu đây. Nhưng mà ... tại sao cháu

lại ở đây, theo con ngựa chạy rong trong núi thế này

Tại sao à? Chuyện kể ba ngày ba đêm chưa hết. Hạ Lỗi ngồi yên, nó thấy Thiên Bạch nhìn nó cười. Thiên Bạch - Sở Thiên Bạch, Hạ Lỗi biết ngay, đây sẽ là một người bạn rất thân của nó.

Và quả thật nó đã không đoán sai. Từ đấy về sau gần suốt cuộc đời nó, Sở Thiên Bạch đã giữ một vị trí hết sức quan trọng mà không ai có thể thay thế được.

CHƯƠNG 9

KẾT NGHĨA

Khi Hạ Lỗi trở về, cảnh nhà họ Khang rối tung. Ông bà Bình Khiêm không màng chuyện tiếp đón vợ chồng họ Sở, mà chỉ lo chạy chữa cho Hạ Lỗi trước tiên. Mộng Phàm vừa trông thấy Hạ Lỗi đã khóc òa nói:

- Anh làm sao như vậy Vừa rách nát quần áo, vừa dơ bẩn lại bi chảy máu, anh báo hại cả nhà đổ xô vào rừng tìm anh. Anh hư lắm. Tại sao khi không lại đòi trở về Đông Bắc? Anh không biết là ở đây vừa có chó sói, vừa có cọp, lại có cả bọn cướp nữa. Vậy mà tại sao anh lại đòi về? Cha em đã là cha nuôi của anh rồi, mẹ em cũng là mẹ anh. Đâu có ai xua đuổi ghét bỏ anh đâu

Mộng Phàm vừa khóc vừa nói Cô bé có vẻ giận vừa tủi thân. Cái thái độ trách hờn của nó, những giọt nước mắt của nó đối với tuổi mới lớn của Hạ Lỗi, là cả một vết tích mới mẻ nhưng cũng thật xúc động. Và hình ảnh của Mộng Phàm như những vết khắc nhẹ nhàng nhưng đã in sâu vào tim. Và những năm tháng sau đó không làm sao Thạch quên được.

Thiên Bạch và Thiên Lam cũng đứng gần đấy chăm chú nhìn Khang Cần băng bó vết thương trên đầu Thạch. Vợ chồng ông Bình Khiêm, vợ chồng Thiên Lý rồi dì Tâm My, vú Hồ, dì Ngân, dì Thúy, ai cũng xúm xít chung quanh.

Hạ Lỗi chợt thấy bối rối, nó không ngờ sự bỏ đi rồi gặp tai nạn của nó, lại khiến cho nhiều người quan tâm đến như vậy. Điều đó, chứng tỏ nó không đến nỗi thừa trong gia đình này. Nó mở to mắt nhìn những khuôn mặt âu lo, lắng nghe những lời trách yêu vừa thương hại. Cõi lòng nó ngập đầy một thứ tình cảm khó tả. Sau đó, cái mà nó cảm động nhất là Mộng Hoa đột ngột vệt lấy đám đông, bước thẳng đến bên giường, nhét vào tay nó một ống trúc, nói:

- Đây, tôi cho anh này!

Hạ Lỗi nhìn cái ống trúc ngạc nhiên:

- Cái này là cái gì vậy?

- Ống bắt châu chấu. Mộng Hoa nhiệt tình nói - Anh mang cái này đi bắt châu chấu, rồi huấn luyện nó ... nào anh thấy không, Thiên Bạch và Thiên Lam đều đến đây. Chúng ta rồi sẽ cùng chơi trò đấu châu chấu. Tôi cho anh cái này, còn châu chấu phải một mình anh tự bắt lấy.

Hạ Lỗi tròn xoe mắt:

- Nhưng châu chấu Châu chấu là gì chứ?

- Trời đất! Mộng Hoa ngạc nhiên - Châu chấu mà cũng không biết à? Nó giống như con cào cào vậy đó.

Thiên Bạch không dẫn được tò mò, hỏi Hạ Lỗi:

- Sao vậy? Không lẽ ở cái xứ Đông Bắc của anh không có con châu chấu à?

- À ... Thiên Lan cũng chen vào - Thế ở miền Đông Bắc có cái gì ăn được không? Có cây cỏ, có mặt trăng không?

Trước cái vẻ ngây thơ của Thiên Lam, Hạ Lỗi không nhìn được cười. Nó cười to. Tiếng cười của nó lây sang Mộng Hoa, Mộng Phàm, Thiên Bạch và cả Thiên Lam nữa. Năm đứa nhỏ cùng cười ngặt nghẽo. Chúng nó cũng không biết tại sao lại buồn cười như vậy.

- Thế là tốt rồi! Ông Khang Bình Khiêm nói - Bây giờ thì ta có thể yên tâm. Năm đứa nhỏ này rồi sẽ cũng là anh em, cùng lớn lên trong tình bằng hữu.

Vâng! Năm đứa bé trong cái hoàn cảnh đó đã trở thành anh em. Cái thù nghịch ban đầu của Mộng Hoa dành cho Hạ Lỗi không hiểu cũng biến mất lúc nào. Và tuổi thiếu thời của Hạ Lỗi trong nhà họ Khang, không còn là một ngày một giờ mà tính bằng năm. Ngay lúc ông Khang Bình Khiêm lập bài vị thờ Hạ Mục Vân trong tổ đường, chính năm đứa nhỏ đã cùng lúc sắp hàng sụp lạy. Hạ Lỗi dập đầu lạy cha, còn bốn đứa kia dập đầu lạy "Bác Hạ". Cái hình ảnh đó, cử chỉ đó, dù chỉ là hành động ham vui của trẻ thơ, nhưng cũng đã để lại một dấu ấn dịu dàng trong lòng Thạch.

Thế rồi sau đấy, năm đứa bé lúc nào cũng bên nhau. Cùng chơi bông vụ, đấu châu chấu, cùng cưỡi ngựa Truy Phong ... Hạ Lỗi rất cừ. Nó đấu bông vụ rất giỏi, không ai cự lại được nó, không phải chỉ có bông vụ mà cả đấu châu chấu. Không hiểu sao, nó lại có năng khiếu kỳ lạ. Nó chọn được những con châu chấu rất háu, rất lì. Riêng chuyện cưỡi ngựa thì khỏi chê. Có ai vượt qua nó được đâu. Một thằng bé như vậy bao giờ cũng trở thành đầu đàn - một lãnh tụ. Những trò chơi sôi nổi vô hình chung, Hạ Lỗi trở thành trung tâm của năm đứa. Và dưới sự lãnh đạo của Hạ Lỗi, chúng cùng kéo nhau vào rừng bạch dương, ra đồng cỏ, đến bờ sông ... Cả chuyện lên đỉnh ngọn Vọng Phu để bắt quỷ dữ.

Ngày tháng và những cuộc chơi dần dần xóa mờ đi nét cô độc khép kín của Thạch. Nhưng những cuộc chơi chung đó cũng khiến cho người lớn thắc mắc.

Vú Hồ nói với dì My:

- Con gái mà suốt ngày cho chơi chung với con trai như vậy được không? Tôi thấy ông chủ bà chủ có vẻ dễ dãi quá!

- Chúng còn nhỏ quá mà, biết gì! Dì My đã trấn an - Dù gì thì giữa nhà họ Sở và họ Khang của chúng ta đã thỏa thuận Thiên Bạch là rể nhà họ Khang, còn Mộng Phàm sẽ là dâu nhà họ Sở. Đã có sự sắp xếp như vậy rồi thì để chúng khẳng khái ngay từ nhỏ có lợi chứ hại gì đâu Bà khéo lo ...

Rể, dâu Lại thêm những từ lạ tai, nghe không hiểu gì cả, nhưng Hạ Lỗi cứ nghe người họ Sở và họ Khang nhắc nhở đến hai từ này luôn.

- Dì My này, một hôm Hạ Lỗi không dẫn được tò mò hỏi dì Tâm My - Rể với dâu là gì vậy

- À, dì My ngạc nhiên rồi chợt hiểu ra ý của Thạch, dì nói - Có nghĩa là con không biết mối quan hệ giữa nhà họ Sở và nhà họ Khang chứ gì? Ở đây người lớn họ gọi là thông gia Có nghĩa là Thiên Bạch và Mộng Phàm, cũng như Thiên Lam và Mộng Hoa đã hứa hôn với nhau

Ha Thạch ngheh đầu lên:

- Hứa hôn để làm gì?

- Ngu quá! Dì My cười nói - Hứa hôn có nghĩa là sau này hai đứa trẻ sẽ thành chồng vợ đấy

Vú Hồ lợi dụng thời cơ, nói thêm:

- Vì vậy, cậu với Mộng Phàm, Thiên Lam đừng nên thân mật nhau quá ... Cần phải giữ một khoảng cách.

Tại sao vậy Hạ Lỗi thắc mắc, nhưng rồi nó cũng quên thật nhanh. Dù gì thì chơi với con gái cũng đâu thích bằng chơi với con trai. Lúc đó, nó thích Thiên Bạch nhất. Thằng bé rất giỏi, chơi trò gì cũng ngang ngửa với nó, từ món đua ngựa, đánh bông vụ, đá châu chấu ... đến các trò chơi ngẫu hứng, món nào cũng kỳ phùng địch thủ. Nhưng lũ trẻ con thích nhất là ngồi quây quần chung quanh Hạ Lỗi để nghe Hạ Lỗi kể lại đời sống hoang dã ở miền Đông Bắc. Từ chuyện leo núi, hái thuốc đến săn bắn, bọn trẻ nghe mê mẩn như nghe chuyện cổ tích. Có một hôm khi Hạ Lỗi nói lại nguyên do và quá trình kết thân giữa ông Khang Bình Khiêm và cha nó cho mấy bạn nghe. Nó kể đến cái lúc ông Khiêm và cha nó làm lễ kết nghĩa Kim lan thì Thiên Bạch không dần được cái khí khái nóng bỏng trong lòng, nó đề nghị với Hạ Lỗi:

- Anh Thạch, vậy thì chúng mình cũng kết nghĩa anh em đi

Chuyện có vẻ hay hay đấy Ba đưa còn lại vỗ tay tán thưởng. Thế là Hạ Lỗi viết lại mấy lời hết nghĩa mà trước đó cha nó và ông Khiêm đã đọc. Đám trẻ con bày làm hương án giả trên đồng cỏ. Chúng cũng đặt mâm trái cây, cũng có hương hoa

Hạ Lỗi và Thiên Bạch, mỗi đứa cầm một nén hương, đứng một cách trang nghiêm cạnh nhau. Mộng Hoa, Mộng Phàm và Thiên Lam đứng gần đấy làm nhân chứng.

- Tôi là Hạ Lỗi

- Tôi là Sở Thiên Bạch.

- Trên có trời
- Dưới có đất.
- Mộng Hoa, Mộng Phàm làm chứng.
- Thiên Lam cũng làm chứng.
- Một lạy này xin kết nghĩa Kim lan.
- Kết nghĩa anh em!
- Từ đây, lòng thành có nhau, trung liệt với nhau
- Không tham sinh, không hù tử, phản bội bạn bè.

Hai người đọc xong những lời khẩn, là quỳ xuống lạy trời, lạy đất. Sau đó cắm hương vào lư. Rồi hai người lại dập đầu lạy lẫn nhau

Sau đó họ đứng dậy. Bấy giờ Thiên Lam, Mộng Phàm và Mộng Hoa sung sướng vỗ tay tán thưởng, chúng quây quanh nhau ...

Thiên Bạch còn chưa hết hồi hộp, hỏi Hoàn:

- Ban nãy, tôi đọc lời khẩn có sai không?

Mộng Phàm lắc đầu:

- Không, không sai lấy một chữ.

Hạ Lỗi đưa tay ra, trịnh trọng nói:

- Bắt đầu từ giây phút này, chúng ta là anh em nhau

Thiên Bạch siết chặt tay Thạch, nó có vẻ cảm động. Ba đứa còn lại đều cảm thấy mình như lớn hẳn. Con bé ư khóc như

Mộng Phàm, phải rung rung nước mắt.

Lần kết nghĩa đó, nó đã dính chặt suốt cuộc đời của Thạch.

Thạch nhìn Thiên Bạch, nó cảm thấy vui vui, từ đây về sau, nó đã có huynh đệ, nó không còn là thằng bé cô độc nữa

CHƯƠNG 10

TRÊN ĐỈNH HÒN VỌNG PHU

Từ đây Thiên Bạch là huynh đệ của Hạ Lỗi Chúng chia xẻ nhau nhiều vui buồn của tuổi thơ. Nhưng mà cái khoảng đất nhỏ nhắn trên đỉnh hòn Vọng Phu lại chỉ là thiên đường của Hạ Lỗi và Mộng Phàm mà thôi

Hôm ấy Thiên Bạch và Thiên Lam bận theo cha mẹ về nhà riêng, chỉ có một mình, nó cưới con Truy Phong đến chơi gần hòn Vọng Phu Đây là một dịp hiếm có, nó chỉ đi một mình mà không bị ai quấy rầy. Hạ Lỗi xuống ngựa, nó đi vòng chung quanh chân núi để tìm đường leo lên đỉnh, nó khám phá thấy bên những dây leo chằng chịt đầy gai, có một con đường nhỏ chỉ vừa một người leo. Con đường có những bậc thang nhỏ chứng tỏ trước đây đã có người leo được đến đỉnh. Nó mừng quá, tìm những mảnh đá có cạnh sắc, chặt lấy những cọng dây leo, mở đường trèo lên đỉnh.

Cuối cùng rồi nó cũng lên đến tận nơi

Hạ Lỗi uốn ngực đứng đây, gió thổi phàn phật. Ở đây nhìn xuống, trải dài trước mắt nó là rừng cây bạch dương, đồng cỏ, rừng thông, rồi những dãy đồi nhấp nhô. Phóng tầm mắt nhìn xa hơn nữa là chân trời. Đứng ở đây, nó gần như bắt được cả mây, nó sung sướng quá, nó thích thú hết lớn:

- Ô. Ồ ... Ồ. Ô ... Ô. Ô ...

Tiếng của nó vọng đi thật xa, tạo thành tiếng vang lan mãi tới chân trời. Thạch hú một hơi dài đã thém, nó quay lại nghiên cứu cảnh vật dưới chân. Trên đỉnh núi bằng phẳng, quả nhiên có một hòn đá to trườn mình qua mây, nó có dạng thon thon như người, nhưng nó lại thật lớn. Lớn hơn cả cơ thể của người phụ nữ trưởng thành, vì vậy Thạch không dám xác định đây có phải là người đàn bà đã hóa đá không? Nhưng cũng biết đâu, mấy vạn năm về trước, con người to lớn hơn hiện nay nhiều. Đỉnh núi thật bằng phẳng, thật ra thì cũng không có gì để thám hiểm, nó chỉ có một cái hang nhỏ mà khi Thạch lấy que cây thọc vào, "soạt" một tiếng động, rồi một loài bò sát bốn chân chạy vụt ra.

Hạ Lỗ tựa người vào thân tảng đá, nó cảm thấy phiêu diêu. Thế rồi nó kéo ống sáo dặt ở thắt lưng ra, bắt đầu thổi.

Nó cứ ngồi như vậy thôi mãi, thôi mãi mặc cho thời gian trôi qua, mãi cho đến lúc nó nghe có tiếng của Mộng Phàm, từ lưng chừng núi vọng lên.

- Anh Thạch ơi! Cho em lên với!

Sao thế? Hạ Lỗ giật mình mồ hôi toát ra lưng nó vội vã nhìn xuống. Quả nhiên, Mộng Phàm đang hí hục leo lên. Hạ Lỗ muốn nín thở, nó không dám lên tiếng, nó sợ làm Mộng Phàm giật mình ngã xuống chân núi. Nó chỉ đứng sững ở nơi đấy nhìn.

Cuối cùng rồi Mộng Phàm cũng lên được đến nơi, nó chìa tay ra nhỏ nhẹ.

- Này cẩn thận đấy, nắm chặt lấy tay tôi nhé!

Và như thế Mộng Phàm được Hạ Lỗ kéo lên đỉnh núi.

- Ồ! Mộng Phàm sung sướng kêu lên - Cuối cùng chúng ta đã lên đến nơi! Chúng ta đã ở trên đỉnh hòn Vọng Phụ Vĩ đại thật! Thích thú thật!

Cô bé chợt hét, xong chợt thấy sợ hãi Nụ cười biến mất, nó nhìn quanh, rồi níu lấy áo của Hạ Lỗi, líu ríu hỏi:

- Đằng kia có con gì kìa! Anh có trông thấy không?

- À ... Rắn! Đó là loại rắn mối

- Rắn mối à? Mộng Phàm có vẻ sợ hãi

Nó có to lắm không? Dài lắm không? Nó có cắn người ta không hở anh?

- Ồ, đừng sợ! Đừng sợ ... Hạ Lỗi cảm thấy máu nóng như dâng lên trong lồng ngực - Cái con rắn mối đó chỉ có chút xíu, em đứng tựa vào hòm đá này, đừng đứng mép đó coi chừng trượt chân. Rồi Hạ Lỗi diễn tả động tác bò của con rắn mối bằng tay cho Mộng Phàm xem - À nó bò thế này nè, bò nhanh lắm đấy, nó đã bò mất tiêu rồi!

- Thế còn ... ma quỷ thì sao Anh có nhìn thấy nó chưa

- Chưa thấy!

- Thế nếu bây giờ quỷ đến thì sao

- Vậy hả? Hạ Lỗi có vẻ suy nghĩ một chút rồi đưa ống sáo lên nói - Thì anh sẽ thổi sáo cho nó nghe!

Mộng Phàm nhìn lên với ánh mắt báỉ phục.

- Thật tình anh không sợ tí nào cả à?

- Sợ gì chứ. Đỉnh Vọng Phụ anh còn chinh phục được thì sợ gì

thứ khác.

Mộng Phàm thắc mắc.

- Nhưng mà chinh phục là gì chứ?

- À ... Đó là tiếng mà cha ruột anh thường hay dùng. Em có biết không? Lúc còn ở miền Đông Bắc anh thường đi " chinh phục" nào là chinh phục gió tuyết nè, chinh phục thú dữ, chinh phục đói rét, núi cao ... Tóm lại là những công việc nào càng khó khăn càng làm được, đều được gọi là chinh phục.

Mộng Phàm chưa rõ.

- Nhưng mà ... Cái gì là chinh phục mới được chứ?

- Cái đó ... Cái đó ... Hạ Lỗi bứt tai, rồi gỡ đầu - Chinh phục có nghĩa là ... À có nghĩa là thắng lợi, là chiến thắng ấy mà.

Hạ Lỗi sử dụng gần hết những từ ngữ mà nó biết. Mộng Phàm tỏ ra sùng bái hơn.

- À ... Thì ra chinh phục có nghĩa là thắng lợi, là chiến thắng. Rồi Mộng Phàm nhìn xuống vùng đất trải dài trước mặt nó, lớn tiếng hét - Hòn Vọng Phu muôn năm! Chinh phục muôn năm! Anh Thạch muôn năm. Chiến thắng muôn năm!

Hạ Lỗi đưa tay lên gỡ gỡ đầu, nó cảm thấy cái câu "Hạ Lỗi muôn năm", nó làm sao đấy, nhưng nó cũng cảm thấy phiêu diêu trong lòng.

Tiếng cười của Mộng Phàm giòn làm sao, dễ thương làm sao. Lần đầu tiên trong đời nó biết thế nào là hai chữ "tự hào".

Mộng Phàm cười xong lại thắc mắc:

- Thế còn người đàn bà kia Anh có thấy người đàn bà trên này không?

- Người đàn bà nào

- Thì người đàn bà đã hóa đá đó!

- À đây này!

Hạ Lỗi vỗ vỗ tảng đá sau lưng. Mộng Phàm ngược lên nhìn. Chăm chú nhì, nó có vẻ sợ hãi

- Sao bà này lại biến thành tảng đá to như vậy Rồi Mộng Phàm đứng dậy ngẩng thêm một chút nói - Có lẽ bà ta đứng đây ngóng lâu lắm, càng ngóng càng dài cổ ra nên mở trở thành to lớn như vậy

Rồi không hiểu sao Mộng Phàm quay lại nhìn Hạ Lỗi nói:

- Nếu anh mà bỏ về miền Đông Bắc chắc em rồi cũng hóa đá như bà ta thôi

Hạ Lỗi giật mình.

Giữa một đứa bé mới mười tuổi với một đứa bé tám tuổi, lúc nói chúng nó cũng chẳng hề có ý gì. Nói để mà nói Nhưng Hạ Lỗi cũng cảm thấy xao xuyến, hình như có một linh cảm nào đó làm nó phân vân mơ hồ.

Tuổi thơ như thế đấy. Nó đã trôi qua trong rừng bạch dương, trên bờ sông, trong đồng cỏ, rừng thông và hòn Vọng Phu, trong cái khuôn viên rộng lớn của nhà họ Khang và thoát đấy năm đứa bé đều lớn.

CHƯƠNG 11

NGŨ TỬ

Mồng bốn tháng năm, Dân quốc năm thứ tám.

Hạ Lỗi năm đó đang học năm thứ ba khoa sinh vật trường đại học Bắc Kinh. Mộng Hoa và Thiên Bạch đều học khoa văn. Hồi đó, trường đại học Bắc Kinh còn chưa thu nhận nữ học sinh. Nhưng Mộng Phàm và Thiên Lam là nhưng cô gái tiến bộ. Họ không an phận với kiếp nữ nhi thường tình mà mạnh mẽ đấu tranh với gia đình đòi được học hành như nam giới. Vì vậy hai gia đình Khang Sở sau một thời gian không ngăn cản nổi liền đưa hai cô vào trường nữ sư phạm, phụ cận đại học Bắc Kinh. Bởi thế, năm đứa trẻ, buổi sớm cùng đến lớp, buổi chiều cùng về nhà. Cuộc đời trẻ trung tràn đầy sức sống, tràn đầy tự tin và lý tưởng. Đương nhiên, ba trai hai gái nếu phối ghép thì thành hai đôi thừa một. Một người thừa ra ấy thường là người hay gây sự hoặc là nguyên nhân của sự xích mích trong thời kỳ thanh xuân.

Khang Bình Khiêm thời đó đã sớm rời khỏi đường hoạn lộ, ủng hộ việc thành lập chính phủ mới. Khang Bình Khiêm gắng sức muốn thích ứng với trào lưu nên ông mới để cho con gái tiếp thu giáo dục kiểu mới.

Nhưng, thâm căn cố đế, ở chỗ sâu thẳm trong lòng ông, ông vẫn là người đọc sách truyền thống Trung Quốc, vẫn duy trì rất nhiều quan niệm vững chắc không sao đả phá. Sau khi

vương triều Mãn Thanh chấm dứt, ông bỏ chính trị theo nghề nông. May là ở nhà họ Khang còn có ruộng nương và vườn tược rộng lớn. Ngoài ruộng vườn ra, ở phía Nam Thành Bắc Kinh, ông cho mở hiệu thuốc "Khang Ký dược tài hàng". Cửa hiệu thuốc này do Khang Cần quản lý và trở thành nơi Hạ Lỗi thích lưu lại khi không phải đến lớp, Những thứ Xuyên khung, Bạch chỉ, Tham tu, Sạ hương, Cam thảo, Trần bì, Đương quy ... đều là những thứ anh quen thuộc. Trong hiệu thuốc này có hương vị riêng, cứ khiến anh nhớ lại ngôi nhà gỗ nhỏ ở Đông Bắc. Hồi thơ ấu anh đã từng suốt đêm sắc thuốc cho cha, mùi hương của thuốc mãi mãi lan tỏa trong ngôi nhà nhỏ và rừng cây gần đó.

Hôm đó là ngày mồng bốn tháng năm Dân quốc thứ tám. Trong lịch sử Trung Quốc, ngày hôm đó chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng. Nguyên nhân xảy ra câu chuyện là quyết định của cuộc hội đàm ở Paris về vấn đề Sơn Đông, đem Giao Châu Đài Loan giao cho Nhật Bản. Quyết định ấy thành mồi lửa lan nhanh chóng trong các trường đại học. Các sinh viên tức giận điên cuồng, ngọn trào yêu nước cuồn cuộn dâng lên mà trường đại học Bắc Kinh là mũi xung kích đứng đầu. Trong đám học sinh khảng khái hiên ngang của Trường đại học Bắc Kinh, Hạ Lỗi lại là người cầm đầu

- Các bạn đồng học! Chúng ta hãy đứng lên cứu lấy Trung Quốc, cứu lấy lãnh thổ chúng ta! Hạ Lỗi đứng trên một đài cao dựng tạm ở cổng trường, giơ cánh tay hô lớn. Dưới đài tụ tập đến hàng ngàn học sinh, cả những học sinh của trường sư phạm gần đó cũng đến. Tất nhiên có cả Mộng Phàm và Thiên Lam. Họ đứng lẫn trong đám người

- Đại thế Sơn Đông một khi mất đi, ngay đến cả quyền tự do tự chủ lãnh thổ của chúng ta cũng không còn nữa! Mất lãnh

thổ, liệu còn có quốc gia không? Hỡi đồng bào thân yêu nhất, có huyết chí nhất của tôi! Đó là lãnh thổ của chúng ta, đó là giang sơn tươi đẹp của chúng ta. Chúng ta làm sao có thể giương mắt để người Nhật Bản cướp mất. để chúng không ngừng lãng nhục chúng ta, coi chúng ta như nô lệ! ...

Đám đông dưới đài bùng bùng khí thế. Họ rống lên, kêu lên, đồng tình cảm phần.

- Để chúng ta đến Triệu gia lâu. Chúng ta hãy đến phủ Tổng thống Đoàn Kỳ Thụy! Để chúng ta lay tỉnh, những tên giặc bán nước sống say chết mộng! Hạ Lỗi càng lớn tiếng hét, nước mắt nóng hổi dâng đầy. Anh giơ cánh tay lên, lại thét: Đất đai Trung Quốc không thể bán đứng!"

- "Đất đai Trung Quốc không thể bán đứt" Dưới đài mọi người hưởng ứng như sấm. Tiếng la thét chấn động bốn phía, người người đều giơ cao cánh tay lên.

- "Nhân dân Trung Quốc quyết không chịu cúi đầu!" Hạ Lỗi lại thét.

- "Nhân dân Trung Quốc quyết không chịu cúi đầu!" Mọi người thét to, rất nhiều người không cầm được nước mắt.

Hạ Lỗi quá phấn khích. Trong cơn xúc động anh cời chiếc đồng phục học sinh bên ngoài, xé áo sơ mi bên trong, cắn nát ngón tay, viết lên áo bốn chữ lớn "Trả ta Thanh Đảo". Viết xong, anh giơ cao mảnh vải trắng có dòng chữ máu lên, hô to:

- Nước mất rồi! Đồng bào ơi, đứng dậy!

Học sinh sinh viên càng đồng tình phấn khích. Có người khóc, có người thét to, có người đập ngực, có người dậm chân. Mọi người đồng thanh hét to:

- "Trả ta Thanh Đảo! Trả ta Thanh Đảo! Trả ta Thanh Đảo!"

Hạ Lỗ nhảy xuống khỏi đài cao, giơ cao mảnh vải trắng, xông về phía "Triệu gia lâu" mà Tào Nhữ Lâm hồi đó đang ở. Mọi người kếp theo Hạ Lỗ Dọc đường họ không ngừng dựng những biểu ngữ mới, không ngừng hô những khẩu hiệu Đội ngũ càng ngày càng lớn mạnh. Đến cửa Triệu gia lâu, đã có đến vạn cái đầu lúc nhúc. Tình cảm phấn khích của các học sinh đã đến lúc không có cách nào khống chế nổi Các thứ khẩu hiệu, cái này dâng lên cái kia xuống:

- "Trong trừ quốc tặc! Ngoại trừ cường quyền!"

- "Đầu có thể mất, Thanh Đảo không thể mất!"

- Thà làm quý tự do, hơn làm nô lệ sống!"

- "Đã đảo giặc bán nước! Trừng trị nghiêm giặc bán nước!"

Mọi người rống lên, hét lên, càng ngày càng phần nộ. Cuộc biểu tình đã đến lúc sôi sục. Họ bắt đầu kêu to tên Tào Nhữ Lâm, Chuông Tôn Tường, Đoàn Kỳ Thụy, đòi những người này phải ra tạ tội trước quốc dân. Họ cứ rống, cứ hét, cứ náo động như vậy, làm kinh động cả thành phố Bắc Kinh. Cảnh sát chạy đến, súng ống giương ra, họ bắt đầu bắt những phần tử cầm đầu Nghe tiếng còi cảnh sát ré lên, học sinh sinh viên càng thêm giận dữ không thể nén. Lúc ấy đã có người ném đá vào trong lầu, có người đập cửa kính, có người động cửa, có người đốt biểu ngữ ... đúng là rối loạn thành một đám. Số đông cảnh sát ùn tới như ong, dùng bán súng đánh đập học sinh. Rất nhiều học sinh bị thương, rất nhiều người bị bắt. Cuối cùng Triệu gia lâu phát hỏa Đội cứu hỏa hò hét mà đến. Cuối cùng đoàn biểu tình bị xua tan. Toàn bộ nhóm sinh viên cầm đầu đoàn bị bắt. Hạ Lỗ, Mộng Hoa, Thiên Bạch cả ba

đều nằm trong số đó.

Hôm đó cả nhà họ Khang như ngồi trên tổ kiến. Vợ chồng nhà họ Sờ cùng chạy đến. Vịnh Tĩnh nghe tin Mộng Hoa bị bắt liền ngất đi. Sau khi tỉnh lại kêu khóc thảm thiết. ở Thiên Lý giận đùng đùng nói với Khang Bình Khiêm.

- Tất cả là do Hạ Lỗi! Tôi hiểu rõ hết cả rồi! Đó là do thằng Hạ Lỗi cầm đầu! Bình Khiêm, việc anh nhận con nuôi không có sao, nhưng anh phải dạy bảo nó chứ!

- Hạ Lỗi Khang Bình Khiêm giật mình kinh ngạc. Lại là nó à?

Mộng Phàm không tự chủ được, đồng dục bước ra:

- Cha, me, bác Sờ, bác gái, chúng ta không thể trách Hạ Lỗi được. Nếu các người thấy tình hình lúc ấy, các người cũng phải cảm động! Hạ Lỗi là một người tràn đầy nhiệt huyết, có tinh thần yêu nước cao mới làm như vậy! Mọi người đều vì lòng yêu nước cả.

- Yêu nước? Khang Bình Khiêm rống lên. Ở ngoài phố phát cò la hét mà gọi là yêu nước à? Phóng hỏa đốt nhà mà lại coi là yêu nước à? Nó là người thích chơi trội, thích gây rối! Bây giờ liên lụy đến Thiên Bạch và Mộng Hoa, thử hỏi phải tính làm sao đây Bị bắt vào nhà giam, nó còn yêu nước được không?

- Tôi biết mà! Tôi biết mà! Vịnh Tĩnh vẫn chưa thôi khóc than. Cái thằng Hạ Lỗi ấy chỉ mang đến tai họa cho cái nhà này! Nó vốn dĩ là mối đại họa!

- Mẹ Mộng Phàm bi phẫn kêu lên.

- Đúng đấy! Đúng đấy! Sờ phu nhân cũng khóc hỏn hà hỏn hên Thằng Thiên Bạch nhà tôi là một đứa bản chất lương

thiện, nếu không theo Hạ Lỗi sao lại đi gây bạo động?

- Mẹ! Thiên Lam đậm chân, giận dữ nói - Các người không đi trách Tào Nhữ Lâm, Trương Tôn Tường, lại cứ trách mắng Hạ Lỗi! Các người quả là kỳ quái quá!

- Mày câm mồm! Sở Thiên Lý rống lên với con gái - Đã gây nên tại họa tày trời, mày còn ở đây cãi chày cãi buống à? Đọc sách, đọc sách, đọc sách để làm những con người quấy rối à?

- Bác Sở! Mộng Phàm không nhịn được, tiếp lời - Hôm nay ngoài phố những con người quấy rối ban đầu có đến ba nghìn đấy!

- Mộng Phàm! Khang Bình Khiêm giận dữ rống lên - Mày còn dám đối lời với bác Sở hả? Tao thấy chúng mày không những quấy rối mà còn không coi bậc tôn trưởng vào đâu!

Mộng Phàm nhìn thấy tình thế như vậy, trong lòng vừa bồn chồn vừa tức giận. Cô biết cha mẹ ngoài việc oán hận Hạ Lỗi, quả thực không tìm ra biện pháp nào giải cứu. Cô kéo Thiên Lam chạy ra khỏi nhà:

- Thiên Lam chúng ta đi thôi!

Vịnh Tình hốt hoảng nhìn Mộng Phàm:

- Mày định đi đâu? Ngoài phố đang rối loạn, hai đứa con gái chúng mày không ở nhà cha tạo? Nếu xảy ra chuyện gì nữa, tao không sống nổi đâu!

- Mẹ Mộng Phàm nóng ruột. Con muốn đến trường xem sao. Lần này số người bị bắt toàn là học sinh, nhà trường không lẽ ngồi nhìn không cứu! Tuy các người không tán đồng anh em học sinh, nhưng mọi người quả thật là nhiệt huyết sôi sục,

lòng cảm phần không thể nén! Con tin rằng, đại học Bắc Kinh, Yên Kinh và mấy trường chủ yếu, các thầy hiệu trưởng, các giáo viên chủ nhiệm phải có biện pháp giải quyết! Cha, mẹ, các người đừng lo lắng, Con dám nói, dư luận sẽ ủng hộ chúng con! Rồi tất cả học sinh sinh viên đều sẽ được phóng thích. Mộng Hoa, Thiên Bạch, Hạ Lỗi chẳng bao lâu nữa sẽ trở về nhà!

Lời Mộng Phàm nói không sai Ba ngày sau Mộng Hoa, Thiên Bạch, Hạ Lỗi đều được phóng thích. Mà cuộc vận động Ngũ Tứ cũng diễn biến thành cuộc vận động của toàn dân. Ở Thiên Tân, Thượng Hải, Nam Kinh, Vũ Hán mọi người đều lần lượt hưởng ứng, cuối cùng lan rộng ra đến hải ngoại, cả Hoa kiều cũng tham gia hoạt động.

Đối với Khang Bình Khiêm, trong cuộc vận động toàn dân là chuyện của người khác, ông không hề quan tâm, mà điều bận tâm của ông là Hạ Lỗi, con người thích đấu đá và không chịu thần phục ại Tuy bọn trẻ đã bình an trở về, ông vẫn không nén nổi, mắng Hạ Lỗi tàn tệ:

- Mày không lo đến an nguy cho mình. Mày cũng không lo đến an nguy của Mộng Hoa và Thiên Bạch à? Đưa mày đến trường học, mà học hàng hay đấy! Sao lại đi đối lập với chính phủ? Mày muốn cách mệnh hay là muốn tạo phản?

- Thừa nghĩa phụ! Hạ Lỗi kinh ngạc hết sức, Khang Bình Khiêm cũng là thế gia thư hương, sao không hề động tâm trước việc cắt đất cầu vinh? Chẳng trách được Mãn Thanh sắp đem đất Trung Quốc bồi thường hết sạch. - Con bất đắc dĩ phải làm thế! Cái chính phủ hiện tại của ta quả thực tồi tệ quá rồi! Thế nào cũng có người đứng lên nói chuyện với họ.

- Mày chỉ có nói chuyện thôi ư? Mày còn diễn thuyết, còn

tần hành, phất cờ hò hét, xách động quần chúng! Hành vi của mày đúng là giống lưu manh thổ phỉ! Tao nói cho mày biết, bất luận thế nào mày cũng không nên hành động như vậy. Đó là hành động của những kẻ ngông cuồng! Tao nhìn không thuận mắt!

- Dưỡng phụ! Hạ Lỗi cố nén - Thời đại bây giờ đã không còn là thời đại Mãn Thanh nữa, rất nhiều chuyện quá bất hợp lý, rất cần cải cách. Dù cha thuận mắt hay không thuận mắt, việc phải xảy ra vẫn cứ xảy ra! Dù cho nhà này ... Anh ngừng lặng.

- Nhà này làm sao Khang Bình khiêng càng giận.

- Nhà này cũng có nhiều cái không hợp lý. Anh buột miệng nói

- A! Khang Bình Khiêm trừng mắt nhìn Hạ Lỗi - Mày nói thế à? Nhà tao có chỗ nào không hợp lý? Có chỗ nào khiến mày không bằng lòng?

- Thí dụ như nói phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn.

Mộng Phàm bị chấn động, chén trà trong tay cô suýt rơi xuống đất.

- Thí dụ như lấy di hai, mua tở gái

Tâm Mi tức tốc ngẩng đầu nhìn Hạ Lỗi phán xét. Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy đều kinh ngạc.

- Được rồi, được rồi! Vĩnh Tinh vội cản lại - Mày nói đến đây là đủ! Coi như mọi người bình an trở về thế là xong rồi. Phụ nữ trong nhà chúng ta rất đầy đủ, không cần mày vì chúng ta mà đấu tranh quyền lợi!

- Dưỡng mẫu, địa vị của mẹ đã hẳn nhiên rồi, đương nhiên

không cần phải tranh cãi gì cả Hạ Lỗi nói gấp, mũi tên đã phát ra không thể dừng. - Nhưng Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy thì sao

Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy đều giật mình sợ hãi Nhỏ Ngân vội vàng tiếp lời:

- Chúng tôi không phiền Lỗi thiếu gia lo lắng dùm. Chúng tôi tự biết thế nào là đủ ...

- Đúng thế, đúng thế! Nhỏ Thúy nói theo - Lão gia, thái thái đối với chúng tôi tốt như thế, chúng tôi còn trách cái gì?

- Nhưng Hạ Lỗi không dừng được. - Như Vú Hồ thì sao

- Cậu Lỗi! Vú Hồ sợ hãi kêu - Cậu đừng hại tôi, tôi chưa hề có gì phải oán trách cả!

Hạ Lỗi nản chí, nhìn những phụ nữ trong nhà thấy người này so với người khác đều yếu đuối Anh nhìn thẳng Tâm Mi:

- Còn dì Mi thì sao Lẽ nào cũng chấp nhận số mệnh? Lẽ nào đối với cuộc đời dì đã không còn có yêu cầu gì? Quả thật được mình có sự tôn nghiêm, có tự do, có địa vị, có vui sướng? ...

Khang Bình Khiêm phát tay áo đứng lên:

- Đủ rồi đủ rồi! Mà là thằng trẻ ranh không biết trời cao đất dày là gì. Mà vừa đốt Triệu gia lâu, bây giờ muốn đốt Khang gia lâu nữa!

Mộng Hoa cười thành tiếng. Mộng Phàm cũng cười theo

Vĩnh Tình, Tâm Mi, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy ... mọi người cảm thấy thoải mái, mặt lộ ra nét tươi cười

Bình Khiêm không muốn lại mở rộng câu chuyện, cũng theo mọi người cười. Trong hoàn cảnh đó, Hạ Lỗi đầu cho còn nhiều chuyện muốn nói, cũng đành gác lại. Nhìn mọi người đang cười, anh không thể không cười theo.

Con sóng gió đến đây đã trở lại bình lặng. Nhưng đối với Hạ Lỗi, "Ngũ Tú" giống như một mầm lửa nhỏ, thiêu đốt trong lòng ngực anh, khiến cho cách nhìn của anh với xã hội này, với cuộc đời, đối với mình, dĩ chí đối với tình cảm, đối với mục tiêu cuộc sống ... đều "hoài nghi". Thú hoài nghi" từ mầm lửa nhỏ cứ lớn dần, lớn dần. Cuối cùng giống như một ngọn lửa dữ dội thiêu đốt khiến toàn bộ tâm linh anh đều nhức nhối.

CHƯƠNG 12

VÚ HỒ

Người thứ nhất đề cập với Hạ Lỗi về vấn đề "thân phận" là Vú Hồ. Vú Hồ săn sóc Hạ Lỗi tất cả mười hai năm. Mười hai năm nay, bởi Vú Hồ không có con cái, bởi Hạ Lỗi không có cha mẹ, lại bởi Hạ Lỗi không hề làm ra bộ "thiếu gia" nên bà ta cứ nói cười tự nhiên, thoải mái, bàn bạc mọi vấn đề với Hạ Lỗi. Mỗi quan hệ của họ rất là thân thiết. Nói chung tấm lòng của Vú Hồ đều hướng về Hạ Lỗi. Trong tiềm thức, bà thương anh như con mình đẻ ra, lại sùng kính anh như cậu chủ.

Rất nhiều chuyện, Vú Hồ nhìn thấy trước mắt bối rối trong lòng. Trực giác của nữ giới cho phép bà nhìn nhận ra rất nhiều vấn đề. Trước mắt bà, Hạ Lỗi càng ngày càng buông tuồng, Mộng Phàm càng ngày càng thích lén đến phòng Hạ Lỗi. Cuộc "Ngũ Tứ" gì đó với diễn thuyết, viết huyết thư, rồi Hạ Lỗi thành một anh hùng. Nam nữ bình đẳng, tự do luyện ái, lật đổ chế độ bất hợp lý ... gì gì đó rất khó chấp nhận. Càng khó chấp nhận hơn khi Mộng Phàm thường đem những lý luận đó thảo luận với Hạ Lỗi ... mà lại thảo luận quá nhiều. Sự sùng bái Hạ Lỗi của Mộng Phàm cơ hồ cũng nhen thêm ngọn lửa

- Lỗi thiếu gia! Tối hôm đó, bà ta nhin khôn nổi nên mở miệng Cậu có thể không đụng chạm đến ông chủ nữa hay không? Cũng không dẫn Mộng Hoa và Mộng Phàm làm cái

cuộc vận động động gì nữa hay không? Cậu nên nhớ đến "thân phận" của mình!

Hạ Lỗi nhạc nhiên:

- Thân phận của tôi làm sao
- Trời! Vú Hồ thờ dài quan tâm mà thành khẩn Cậu nên biết bất luận thế nào con mình đẻ ra và con nuôi dưỡng, nói đến cùng cũng có khác biệt. Bà chủ là người rất trung hậu, mới coi cậu như con đẻ, cậu không thể không biết cảm ơn! Con mình đẻ ra, nếu phạm sai lầm, mọi người sẽ ghi nhớ tận đáy lòng suốt đời!

Hạ Lỗi nghe đau nhói trong lòng. Lâu nay anh không hề nghĩ đến thân phận của mình. Giờ nghe Vú Hồ nhắc tới, anh bỗng thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương. Thử mặc cảm tự ti lâu nay không biết trốn đâu giờ bỗng trỗi dậy. Anh nhìn Vú Hồ, bỗng hiểu tại sao trong thành ngữ Trung Quốc có bốn chữ "Khổ khẩu bà tâm"

- Nhưng tôi đã phạm sai lầm gì?
- Cậu phạm sai lầm chưa phải là nhiều hay sao Làm hai cậu Mộng Hoa và cậu Thiên bạch bị giam! Bà chủ nhà giận đến như thế, cậu còn chưa nhìn thấy hay sao Chuyện đã qua coi như là xong. Từ giờ trở đi, cậu không được phạm sai lầm nữa

Hạ Lỗi không nói, im lặng suy nghĩ.

- Cậu chỉ cần từng giờ từng khắc nhớ đến "thân phận" của mình là rất nhiều việc sẽ không phạm sai lầm nữa! Thí dụ như ... Vú Hồ vừa trải giường, vừa buột miệng nói Cậu và Thiên Bạch kết bái làm anh em!

- Thì làm sao Anh ngẩng đầu lên Tôi có chỗ nào không phải với Thiên Bạch?

- Một Phàm là "vợ" của Thiên Bạch!

Vú Hồ kéo phăng nệm giường, quay mình đi ra khỏi phòng.

Trái tim của Hạ Lỗi lại nhói lên, đau buốt

CHƯƠNG 13

TÂM MI

Người thứ hai đề cập đến vấn đề "thân phận" của anh là Tâm Mi

Tâm Mi là vợ kế của Bình Khiêm. Ông cưới Tâm Mi về nhà này đã mười lăm năm rồi. Tâm Mi là một phụ nữ mắt rất to, lông mày dài, mặt tròn. Mười mấy năm trước, cô là một cô gái đẹp. Tiếc rằng cha mẹ đều mất sớm, cô theo anh chị sống qua ngày, rồi bị gả vào nhà họ Khang làm vợ nhỏ. Bây giờ anh chị của Tâm Mi đã trở về quê cũ ở Sơn Đông, cô ở Bắc Kinh. Ngoài nhà họ Khang ra, ở Bắc Kinh cô không còn ai là người thân thích.

Tâm Mi là người phụ nữ rất vô tư. Cô cũng chấp nhận số mệnh. Nỗi đau đớn lớn nhất trong đời cô là mất một đứa con. Đạo ấy, Hạ Lỗi đến nhà họ Khang đã được ba năm rồi. Anh vẫn còn nhớ, tình cảm của Tâm Mi đối với đứa con còn ở trong nôi ấy không giống thứ tình mẫu tử bình thường. Có lẽ sống trong nhà họ Khang, đó là thứ ruột thịt duy nhất, nên cô yêu nó hơn bất cứ thứ gì trên đời. Khang Bình Khiêm sắp xếp con theo thứ tự, lấy tên Mộng Hoàn. Nhưng Mộng Hoàn lại không may mắn, nó chỉ sống được bảy tháng thì mắc bệnh chết non. Đêm ấy, trong ngôi nhà lớn họ Khang, vang lên tiếng kêu gào thảm thiết của Tâm Mi

- Mộng Hoàn! Nếu con phải đi, sao lại xuống cõi đời trên

gheo làm gì? Con hãy mang cả mẹ cùng đi với! Mẹ cũng không còn muốn sống nữa! Không muốn sống nữa!

Nhưng Tâm Mi vẫn cứ phải sống, sống trong sự kỳ vọng lại có được đứa con. Nhưng cứ chờ đợi mãi mà không có tin gì. Tuổi xuân dần qua, nụ cười của Tâm Mi càng ngày càng héo hắt và ít đi. Trong ánh mắt cô chỉ còn lại sự nghi ngờ và ai oán. Đôi môi khô nứt, khuôn mặt bầu bĩnh trước đây biến thành gầy nhưng cô vẫn rất đẹp, một cái đẹp thê lương, đẹp cô đơn.

Nếu không có cuộc "Ngũ Tứ", Tâm Mi vĩnh viễn chìm đắm trong cái thế giới bị đóng cửa của nhà họ Khang. Nhưng Hạ Lỗi đã mang đến cho cô luồng gió mới: "Còn dì Mi thì sao Lẽ nào các người quả thật chấp nhận số mệnh? Quả thực đối với cuộc đời đã không còn yêu cầu gì nữa. Quả thật thấy mình có được sự tôn nghiêm, có địa vị, có tự do, có vui sướng ... " Những lời nói ấy làm Tâm Mi rung động, khiến cô trong đêm dài không ngủ, khắc khoải không nguôi.

Quá trưa hôm ấy, cô ngăn Hạ Lỗi lại ở hành lang:

- Tiểu Lỗi, hôm đó cậu nói những gì tự do, vui sướng, tôi không hiểu Cậu cho rằng, loại đi hai như tôi cũng có thể giành lấy được sự tôn nghiêm à?
- Đương nhiên Hạ Lỗi quá đỗi kinh ngạc trước thứ quan niệm gì nua của xã hội Trung Quốc. Thứ quan niệm tước đoạt hết ý thức cơ bản về nhân quyền của một người phụ nữ Bất luận thân phận dì như thế nào dì đều có quyền được tôn trọng! Con người sinh ra bình đẳng. Mỗi người đều có quyền mưu cầu tự do và hạnh phúc.
- Không trách được ... Tâm Mi chăm chú nhìn anh, nói lý nhí

rồi nín bật, chỉ cố nhìn anh trân trân như ngằm đánh giá con người anh.

Hạ Lỗi hỏi:

- Không trách được cái gì? Anh ngạc nhiên hỏi
- Không trách được ... cậu tuy chỉ là đứa trẻ được thu dưỡng, nhưng cậu cũng giống như Mộng Hoa, sống thẳng thắn, can đảm!

Trong lòng Hạ Lỗi lại bị vật gì đụng vào đau dữ dội Anh vụt tỉnh ngộ. Cái gọi là "nghĩa tử", "dưỡng tử" ở trong ngôi nhà lớn cổ xưa nhà họ Khang, cũng giống như "di thái thái", không có quyền hạn và địa vị gì cả.

CHƯƠNG 14

KHANG CẦN

Người thứ ba thức tỉnh anh về thân phận của anh là Khang Cần. Tối ấy anh đến cửa hiệu thuốc "Khang ký" để giúp đỡ công việc. Khang Cần đang thái nhung hươu Anh giúp bác ta thu cất nhân sâm vừa chở về từ Đông Bắc. Ngồi ở trước cái bàn vuông, anh có vẻ ủ rũ.

- Sao thế? Khang Cần chăm chú nhìn anh. - Lại đấu khẩu với ai à? Cậu Mộng Hoa hay là cô Mộng Phàm?

Anh im lặng không nói

- Tôi biết rồi! Khang Cần dò đoán. - Lão gia lại nói gì cậu chứ gì? Khang Cần thở rạ - Lỗi thiếu gia nghe tôi khuyên một câu này! Tục ngữ nói rất hay: "Nhân tại ốc thiềm hạ, bất đắc đề đầu". Nhà họ Khang người trên kẻ dưới, đối với cậu thế là tốt lắm rồi! Có những chuyện cậu nên nín nhịn.

Hạ Lỗi kinh ngạc nhìn Khang Cần, bất giác lẩm nhâm: "Nhân tại ốc thiềm hạ, Bất khả bất đề đầu".

- Không biết là tôi không đúng hay họ không đúng? Anh buồn bã nói - Gần đây mỗi người đều nhắc nhở tôi về điều đó.

- Cần nghĩ thông suốt một chút, sống ở đời là như vậy đấy!

Lại một người chấp nhận số mệnh! Hạ Lỗi như vậy đấy!

- Khang Cần, tôi muốn hỏi bác ... tại sao bác lại làm việc cho nhà họ Khang trong lúc bác không phải là người tầm thường? Bác thông thạo sách vở, đạt đạo lý, lại thông thạo y học. Một người giống như bác, căn bản là một "nhân tài", tại sao lại chịu cúi lòn người khác lâu như vậy

Khang Cần giật mình. Tuy được Hạ Lỗi khen ngợi, bác có chút đắc ý, nhưng không khỏi có chút cảm hoài tự thương đối với thân thể của mình.

- Lỗi thiếu gia có điều không biết, tôi lấy họ của nhà họ Khang là bởi vì cả ba đời họ nhà tôi đều ăn cơm của nhà họ Khang mà lớn lên! Cậu đừng nói tốt cho tôi như vậy, tôi chẳng qua chỉ là tôi tớ mà thôi Lão gia đãi tôi không bạc. Từ nhỏ, khi thầy giáo trường tư thực mở lớp, lão gia cho tôi được học ké. Nhờ vậy cũng biết đọc sách viết chữ, so với Khang Phúc, Khang Trung càng được ông chủ hài lòng hơn. Lại đem Kim Nữ hầu bên mình thái thái, cho tôi làm vợ. Tiếc rằng Kim Nữ bạc phước, mới vài năm đã chết ... Lão gia mỗi lần đi công việc gì, cũng đều mang tôi đi theo. Bây giờ lại để cho tôi quản lý "Khang ký được tài hàng" ... Quả thật, quả thật là tôi không có gì đáng oán trách cả.

- Nhưng, Khang Cần Hạ Lỗi thành thật nói Bác sống thấy ổn thỏa ư? Ngoài chuyện Kim Nữ ra, trong đời bác, không có điều gì ân hận phải không?

Khang Cần tỉnh ngộ. Bác ta sợ hãi nhìn quanh:

- Tất nhiên là có, thậm chí rất nhiều vấn đề không dám nghĩ đến nữa!

- Nhưng bác có nghĩ đến hay không?
- Đương nhiên là ... nghĩ đến.
- Rồi kết luận của bác là thế nào
- Làm sao có được kết luận? Có một số cảm giác vụt qua trong óc, vụt qua thế là đã thấy nhức nhối, không dám đụng chạm đến nó, cũng không dám đuổi theo nó, để cho nó trôi qua!
- "Cảm giác" gì? Thứ "cảm giác" như thế nào

Khang Cần không sao tránh né nổi Bác ta nhìn thẳng Hạ Lỗi:

- Tựa như cảm giác "tịch mịch", cảm giác "đánh mất mình", cảm giác sẽ không "sống được thoải mái" ... lại còn giống như mình bị giam hãm ...
- Cảm giác muốn "tháo cũi sổ lồng" phải không? Hạ Lỗi tiếp lời
- Đúng đấy! Khang Cần run run nói - Đúng là như vậy

Hạ Lỗi và Khang Cần đắm đắm nhìn nhau. Có một thứ tình thông cảm và tình bạn chảy trong lòng hai người, tuôn trào như nước vậy.

- Khang Cần. Hạ Lỗi ngập ngừng nói - Năm nay bác bao nhiêu tuổi
- Bốn mươi hai tuổi!

- Bác là cái gương của tôi! Hạ Lỗi buột miệng kêu lên. - Nếu tôi cứ an phận với hiện tại, không tranh giành cái gì, đến năm mươi bốn hai tuổi, tôi sẽ ngồi trong cửa hiệu thuốc "Khang

ký" thay bác và nhớ tiếc tuổi thanh xuân đã mất!

Anh đứng lên, lão đảo đi ra cửa, vén màn cửa lên, chân cao
chân thấp rồi khỏi

CHƯƠNG 15

VÙNG VÂY

Trong đời Hạ Lỗi có rất nhiều ngày u uất không vui. Sự kích thích mà cuộc vận động Ngũ Tứ mang lại và sự hoài nghi về thân phụ của mình, biết thành một thứ tâm trạng hết sức mâu thuẫn. Anh thấy mình bị một thứ lưới vô hình tầng tầng lớp lớp vây bọc, không thể hít thở được, không thể sống được. Nhà họ Khang dần dần biến thành một thứ địa ngục. Anh không biết nên sống thế nào, sinh tồn thế nào, làm thế nào mới có thể "tháo cũi sổ lồng"?

Từ chỗ không biết sống như thế nào đó, chẳng hiểu sao anh bắt đầu lao vào làm việc như điên.

Anh bửa củi, anh sửa xe ngựa. Anh trèo lên nóc nhà sửa ngói lợp mái. Anh mua gạch, đắp thêm tường, đem cái cửa sổ xưa bao nhiêu năm nay không tu sửa bóc gỡ xuống, xây mới lại ... bạn đến nỗi đúng là đầu váng mắt hoa. Mộng Phàm đuổi theo anh trước nhà sau nhà, trong vườn ngoài vườn, mà không sao nói nổi vài ba câu với anh. Bỗng nhiên chàng sinh viên đại học đã từng là thủ lĩnh của cả trường, toan làm chuyện quốc gia đại sự bỗng biến thành một tên nô lệ của nhà họ Khang.

Hôm đó, rốt cuộc Mộng Phàm cũng tìm được Hạ Lỗi ở chuồng ngựa.

Hạ Lỗi đang dùng bàn chải lông cho Truy Phong. Truy Phong

hôm nay đã trở thành một con ngựa lớn khỏe mạnh. Hạ Lỗi dùng lược chải cho ngựa, chải hết sức chuyên tâm.

- Khang Phúc, Khang Trung đâu rồi Mộng Phàm đột nhiên hỏi

- Họ đi làm công việc khác rồi - Hạ Lỗi không ngẩng đầu lên, đáp.

- Làm công việc khác? Mộng Phàm cất cao giọng. - Tất cả những công việc nặng nề từ trong đến ngoài, từ trên chí dưới của nhà họ Khang anh không thể một mình ôm đồm lấy hết cả được đâu. Hôm qua trèo lên nóc nhà sửa nóc nhà. Hôm trước xả rãnh thông nước. Hôm trước nữa sửa cửa lớn, cửa giữa, cửa bên, cửa nách ... Anh còn việc gì để lại cho Khang Phúc, Khang Trung làm?

Hạ Lỗi không nói, cầm đầu chải lông cho ngựa, chải hết sức mạnh mẽ. Mồ hôi từ trán từng giọt từng giọt rơi xuống.

Mộng Phàm nhìn mồ hôi rơi, rất là bất nhẫn. Lấy từ trong lòng ra một cái khăn lụa, cô bước tới một bước, đưa tay lau mồ hôi cho Hạ Lỗi

Hạ Lỗi giống như chạm phải điện, lùi lại một bước.

- Đừng đụng đến tôi! Anh nói giọng thô lỗ.

Mộng Phàm kinh ngạc, há mồm lè lưỡi nhìn Hạ Lỗi. Cách tay cầm chiếc khăn lụa dừng lại ở khoảng không, lúc sau lại yếu ớt buông rũ xuống. Cô lùi lại một bước, trên mặt lộ vẻ bị tổn thương sâu sắc.

- Anh làm sao mới được chứ? Cô nén giận hỏi - Tôi có lỗi gì với anh? Có ai chọc giận anh? Tại sao anh lại cứ không ngừng

làm việc khổ sở thế?

- Mặc kệ tôi! Anh càng thô lỗ.

- Tôi làm sao có thể mặc kệ anh được! Mong Phàm dậm chân, mắt đỏ ngầu lên. - Từ khi anh mười tuổi đến nhà tôi, anh làm gì tôi cũng theo anh làm cái ấy: Anh cười ngựa tôi cũng cười ngựa Anh phát khùng tôi cũng phát khùng. Anh trèo núi tôi cũng trèo núi Anh đi học tôi cũng đi học ... Bây giờ anh bảo tôi mặc kệ anh, tôi làm sao có thể mặc kệ anh được?

Hạ Lỗi vút bàn chải xuống, ngẩng đầu lên, dăm dăm nhìn Mong Phàm.

- Từ giờ trở đi, đừng theo tôi nữa! Anh khàn giọng nói, mắt mở càng lớn. - Lẽ nào cô không nhận được rạ Trong người tôi có vi trùng? Tôi là tai họa, là thức dịch hạch, là bệnh truyền nhiễm! Xin cô lánh xa tôi ra!

- Anh nói cái gì? Cái gì là dịch hạch, là bệnh truyền nhiễm? Mong Phàm kinh ngạc. - Ai nói với anh những lời tàn tệ thế? Ai dám làm như vậy Ai nói thế? Cô giận không thể nén.

Anh mở to mắt nhìn khuôn mặt vì giận mà đỏ bừng, nhìn con người lóe sáng như sao, nhìn vẻ đẹp khiến người mê đắm của cô, trái tim anh thắt lại: Này! Mong Phàm, xin cô lánh xa tôi rạ Cô là người trong lòng tôi muôn ngàn lần nghĩ đến. Cô là nỗi đau khổ lớn nhất của đời tôi ... Anh tung mình nhảy lên lưng ngựa, phóng đi như chạy trốn.

CHƯƠNG 16

THIÊN BẠCH

Hôm ấy, trong vườn trường, Thiên Bạch vội vã tìm Hạ Lỗi

- Hạ Lỗi, anh có biết Mộng Phàm gần đây làm sao không?

Hạ Lỗi giật mình, bối rối ngược mắt nhìn Thiên Bạch. Hồi nhỏ Thiên Bạch là con người cởi mở và ham mê sách vở, lớn lên, anh vẫn giữ tính đó. Anh có tâm vóc vừa phải, đáng thư sinh. Cái quan trọng, anh là con người khí khái, không dễ bị khuất phục trước một thế lực mạnh hơn mình. Với bạn bè, Thiên Bạch là con người bình dị dễ gần gũi, nhiệt tình và thẳng thắn.

- Làm sao kia chứ? Hạ Lỗi buồn bã hỏi

- Cô ấy rất kỳ quái! Gần đây cứ tránh tôi, tựa như sợ sệt tôi vậy! Làm sao lại như thế? Tôi hoàn toàn không hiểu

Tia mắt của Hạ Lỗi dừng trên cây liễu đằng xa:

- Hoặc giả, vì cô ấy là "vị hôn thê" của anh chẳng? Tuổi lớn rồi, không phải là đứa trẻ nữa nên mới ... có chút húy kỵ? Đó cũng là điều tất nhiên.

- Húy kỵ? Anh nói Mộng Phàm hả? Thiên Bạch cất cao giọng.

- Anh không phải là không hiểu Mộng Phàm. Cô ấy từ nhỏ tấm lòng rộng mở, đàng hoàng hẳn hoi! Cô ấy sẽ không uốn

éo giả tạo Vậy thì cái điều cấm kỵ lỗi thời ấy có ý nghĩa gì với cô ta

- A! Trong lòng ngực Hạ Lỗi như có một hòn đá lớn chèn vào
- Anh hiểu cô ấy như vậy, trong lòng có chuyện gì, sao không nói thẳng với cô ấy

- Tôi muốn nói thẳng, nhưng cô ấy không muốn nghe! Mỗi lần tôi mở miệng, cô ấy lại tránh! Trước đây cứ bận về chuyện Ngũ Tứ, mọi người cũng không có thời giờ. Bây giờ rảnh rồi rồi, cô ấy đột nhiên biến thành con người như vậy đấy!

- Gấp gáp gì chuyện ấy, chẳng phải là anh có thời gian cả một đời để tâm tình với cô ấy hay sao Giọng nói của Hạ Lỗi thẳng thừng, không e ngại, không ngập ngừng.

- Trời! Thiên Bạch thờ hắt rạ - Bây giờ là thời đại nào nếu tôi còn hủ lậu ôm lấy cái gọi là "phụ mẫu chi mệnh". Chắc chắn là tôi sẽ mất Mộng Phàm! Hạ Lỗi! Thiên Bạch kích động túm lấy Hạ Lỗi, sôi nổi nói - Tôi nói với anh, đằng nào thì anh cũng là anh em của tôi, tôi cũng không sợ anh sẽ chê cười tôi! Những ngày này, chúng ta chống cái này chống cái kia, dường như trong xã hội cũ không có một việc nào là hợp lý! Chỉ riêng chuyện hôn ước của tôi với Mộng Phàm là từ nhỏ đã lập, ... Tôi biết, Mộng Phàm trong đáy lòng, căn bản coi không ra gì cái hôn ước này. Nếu cô ấy cam tâm tình nguyện làm trái hôn ước, tuyệt đối không phải vì phụ mẫu chi mệnh, mà là vì cá nhân tôi!

Tia mắt Hạ Lỗi dừng lại trên mặt Thiên Bạch.

- Nói sự thực Thiên Bạch nói tiếp, mắt ánh lên tia sáng. - Hồi nhỏ, biết cô ấy là "vợ" tôi thì không có cảm giác gì nhiều Nhưng hiện tại, theo với thời gian mỗi năm một khôn lớn, tôi

với Mộng Phàm, đúng là "một mối tình thâm, chỉ cầu trong mộng".

Hạ Lỗi chần động nhìn chăm chú Thiên Bạch.

- Hạ Lỗi, anh sẽ cười tôi phải không? Anh sẽ cười tôi không gắng gổ phải không? Tôi là như vậy đấy, đúng là không thuốc nào cứu nổi! Tôi mỗi ngày đều điên cuồng mong gặp cô ấy, nhưng không dễ gì gặp được. Cô ấy có vẻ như gần như xa, làm cho tôi khó lòng dứt nổi! Làm thế nào Hạ Lỗi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tôi bây giờ bó tay không biết tính sao Tôi nghĩ, chỉ có anh mới giúp tôi được!

Hạ Lỗi càng chần động nhìn Thiên Bạch:

- Sao anh lại cho rằng tôi giúp được anh?

- Nhất định anh giúp được! Thiên Bạch sôi nổi nói một cách tin tưởng. - Từ nhỏ anh đã là người cầm đầu năm con quý nhỏ. Lớn lên anh lại là bậc đại ca, danh đúng với thực của chúng tôi! Mấy đứa chúng tôi, không có điều gì bí mật trước mặt anh! Mộng Phàm cũng vậy.

Hạ Lỗi cảm động, mắt đăm đăm nhìn phía xa, im lặng, chưa biết phải nói gì.

- Anh giúp tôi hỏi cô ấy, khuyên cô ấy đừng đối với tôi như vậy! Làm cho tôi nghi nghi ngờ ngờ, lo lắng phập phồng thế này quả thực là tàn nhẫn! Thiên Bạch đăm đăm nhìn Hạ Lỗi, đáy mắt có một sự tin cậy, gởi gắm. - Ai bảo anh kết nghĩa với tôi! Lòng dạ cùng chung, đối đãi với nhau trung liệt thì khi Thiên Bạch có nạn, Hạ Lỗi cứu cho!

Nói rồi Thiên Bạch lại đập bàn tay nặng nề lên vai Hạ Lỗi

Hạ Lỗi đắm đắm nhìn phía xa, trong lòng có một nỗi đau khổ ràng rịt mâu thuẫn.

Tối ấy, anh xông vào phòng Mộng Phàm giống như nước cuốn. Đứng trước Mộng Phàm, anh nói như một cái máy:

- Mộng Phàm! Cô không thể đối với Thiên Bạch như vậy! Đừng nói anh ấy là một vị hôn phu của cô, cứ coi bè bạn, cô cũng nên hết lòng hết dạ đối với anh! Thiên Bạch từ nhỏ cùng chúng ta khôn lớn, là một thanh niên có tâm huyết, trong lòng cô nên hiểu rõ điều đó! Giả sử cô muốn phản bội tôi Tôi không cho phép cô làm như vậy! Bắt đầu từ ngày mai, cô phải xử tốt với anh ấy, dốc toàn tâm toàn ý với anh ấy. Người quang minh chính đại như anh ấy, tâm địa lương thiện, vừa bảnh bao, lại là thanh niên có khí chất. Trên đời này cô không tìm được một người thứ hai! Nghĩa phụ nghĩa mẫu đính hôn cho cô là đúng trăm lần, đúng nghìn lần! Cô đừng chia ảnh hưởng của Ngũ Tứ, đến cả Thiên Bạch cũng khước từ. Nếu vậy cô chỉ là một đứa con gái nhỏ non nớt không biết gì! Thế thì tôi sẽ khinh thị cô, không coi cô ra gì. Cô nghe thấy chưa Tôi muốn cô toàn tâm toàn ý yêu Thiên Bạch!

Hạ Lỗi nói một hơi Nói xong, cũng không nhìn Mộng Phàm. Anh quay mình chạy ra khỏi phòng, rào bước qua khu vườn, mở cửa bên, xông ra rừng cây hoa, xông ra đồng rộng, rồi giống như ngày nào hồi còn nhỏ, anh cất tiếng kêu:

- Đừng ... Đừng ... Đừng ... Đừng ...

CHƯƠNG 17

TRÊN HÒN VỌNG PHU

Tối đó, anh suốt đêm ngồi trên hòn Vọng Phu

Ánh trăng rất đẹp, mặt đất dưới ánh trăng nhuộm một lớp trắng bạc. Núi xa cây xa, là một bóng tối chập chờn, cao thấp nhấp nhô, bụi cây thấp trên đồng rộng, thưa thớt hữu tình. Vàng trắng nhuộm ánh sáng bạc lên tất cả các ngọn cây

Vạn vật im lặng, bốn bề vắng vẻ.

Không biết anh đã ngồi bao lâu, trong đầu óc cơ hồ trống rỗng, ngay cả năng lực suy nghĩ cũng không có. Anh chỉ ngồi, nghìn dặm phía xa Rồi anh nghe thấy phía sau lưng mình có tiếng vang lạo xạo, anh quay đầu lại, bỗng giật mình, Mộng Phàm đang đứng cheo leo trên mép núi

Anh khẽ đứng lên, trái tim dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

- Cô! Anh khàn tiếng kêu - Nửa đêm lại trèo lên hòn Vọng Phu! Sao cô liều lĩnh thế? Vạn nhất té xuống một cái thì làm sao

Cô đứng không động đậy, đôi mắt to, chớp sáng dưới ánh trăng, nhìn thẳng vào anh.

- Té xuống ấy là quả báo của tôi! Cô trầm giọng nói

- Thế là ý thế nào Anh cảm thấy trong cổ họng khô khan.

- Đứa con gái hư thì chịu quả báo Nửa đêm canh ba theo đuổi anh lên hòn Vọng Phu, sẽ chịu quả báo Phán bội Thiên Bạch, cũng sẽ chịu quả báo ... Đàng nào cũng sẽ chịu quả báo, tan xương nát thịt cũng coi như rồi!

Anh hít hơi sâu, trái tim đập như trống đánh, cứ nhảy "thịch, thịch, thịch", chỉ một câu cũng không thốt ra khỏi miệng được.

- Hạ Lỗi, anh thật giả dối! Cô nhìn chăm chăm vào anh, thấp giọng nói - Mười hai năm trước, tôi ôm Tiểu song song của tôi đến cho anh. Bắt đầu từ đêm đó, tôi đã thành cái bóng của anh. Anh đi đâu, tôi cũng theo đấy. Tôi cứ theo anh như vậy mười hai năm, lòng anh còn không rõ sao Anh vẫn cứ ra lệnh cho tôi, toàn tâm toàn ý yêu Thiên Bạch?

Anh nhìn cô trừng trừng, tia mắt không sao dời nổi khỏi khuôn mặt cô nữa

Cả hai im lặng không nói gì. Họ cứ đứng, cứ đứng như vậy. Tia mắt hai người nhìn chăm chăm xoáy chặt vào nhau. Rất lâu rất lâu. Sau đó Mộng Phàm mới khẽ mở miệng:

- Anh giữ tôi lại hay bảo tôi đi

Anh không nói, trong lòng đau như thắt.

- Thôi được! Cô u trầm nói - Tôi đi!

Cô quay mình bước đi. Thần trí cô rõ là không sáng suốt. Cái cất chân ấy, rõ ràng phía dưới là khoảng không, bên mình cô là dốc núi cheo leo muôn trượng. Hạ Lỗi kinh hoàng, không kịp nghĩ ngợi, nhanh như bay xông tới, nhanh như bay tóm

lấy cô kéo mạnh về phía mình.

Mộng Phàm sà vào lòng Hạ Lỗi

Họ ôm lấy nhau thật chặt, thật chặt.

- Xem kìa! Lát sau anh giật mình nói Chúng ta làm gì thế này
Xem kìa, cô quyết rũ tôi như vậy đấy ... Anh thử đẩy cô ra

- Hạ Lỗi, đừng đẩy tôi ra! Mộng Phàm vẫn dựa sát vào Hạ Lỗi, nói mạnh mẽ. - Lúc tôi và anh trèo lên hòn Vọng Phu lần thứ nhất, tôi đã phản bội Thiên Bạch rồi! Anh khinh thị tôi, không coi tôi ra gì thì cũng chẳng sao Tôi là thế đấy, trong lòng tôi chỉ có anh thôi Tôi cứ thế, cứ thế đấy!

Cô rúc đầu vào ngực Hạ Lỗi, nước mắt cứ nung sôi lục phủ ngũ tạng Hạ Lỗi Lý trí của Hạ Lỗi theo gió đêm phiêu diêu đi xa rất xa, phiêu diêu đến không còn tìm thấy dấu vết. Trong lòng anh là cái đã lôi cuốn hồn anh, ràng buộc lòng anh mười hai năm nay. Anh không còn sức nghĩ ngợi trước lời bày tỏ mạnh mẽ của Mộng Phàm. Anh cũng không cần nghĩ ngợi nữa

CHƯƠNG 18

LẠI VÙNG VÂY

Lúc trời mờ mờ sáng, Hạ Lỗi và Mộng Phàm mới về đến vườn sau nhà họ Khang.

Tia nắng hai người vẫn ngậy ngất nhìn sau Tay hai người lặng lẽ nắm lấy nhau. Thần sắc hai người đều mê man mờ mịt. Bước chân của hai người đều nhẹ nhàng phiêu diêu.

Mới vào đến vườn sau, đã bị Vú Hồ nhìn thấy.

- Trời ơi!

Vú Hồ khẽ kêu một tiếng, chạy tới, hốt hoảng rụng rời, quyết liệt tách hai người ra.

- Tiểu thư, tiểu thư nói! Vú Hồ lắc lắc Mộng Phàm. - Cô về phòng nhanh lên, đừng để nhỏ Ngân, nhỏ Thúy trông thấy! Mau về đi! Trời đất ơi! Cô đừng chần chừ, chần chừ là có hại cho mình, càng có hại cho cậu Lỗi!

Mộng Phàm dường như hơi tỉnh táo một chút.

- Đi mau! Vú Hồ dậm chân. - Đi mau! Có chuyện gì để sau hãy nói!

Mộng Phàm như tỉnh cơn say, liếc nhìn Hạ Lỗi lần nữa rồi quay mình chạy đi.

Vú Hồ kéo Hạ Lỗi, vừa lôi vừa kéo anh vào trong phòng. Quay mình đóng cửa phòng, đóng cả cửa sổ, Vú Hồ vừa quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch.

- Không thể được! Tuyệt đối không thể được! Bà kinh hoàng kêu lên. - Lỗi thiếu gia, cậu thật thà nó cho tôi biết, cậu cùng tiểu thư Mộng Phàm làm những chuyện gì? Hai người nửa đêm lên ra khỏi nhà, làm những chuyện gì? Cậu nói đi!

- Không có gì cả. Hạ Lỗi gượng ngạo nhìn Vú Hồ. - Tôi đến Hòn Vọng Phu, rồi cô ấy lên núi tìm tôi. Chúng tôi đứng trên hòn Vọng Phu, rồi cô ấy lên núi tìm tôi. Chúng tôi đứng trên hòn Vọng Phu, nhớ lại thời thơ ấu của chúng tôi ... Chúng tôi cứ đứng như vậy, quên hết mọi cái!

- Cậu không ... không cùng với cô Mộng Phàm ... Vú Hồ cắn răng, hỏi thẳng. - Cậu không xâm phạm đến người cô ấy phải không?

- Đương nhiên là không! Hạ Lỗi kiên quyết, không khỏi thấy lạnh run lên. - Tôi không thô lỗ đến cái nước ấy đâu! Cô ấy là tiểu thư con nhà đại gia ngọc trắng băng trong!

- A di đà phật! Vú Hồ vội vàng niệm phật Bồ Tát phù hộ!

Niệm phật xong, bà hất mạnh đầu, giận dữ nhìn Hạ Lỗi:

- Lỗi thiếu gia, cậu mất trí rồi hay sao cậu quyến rũ tiểu thư Mộng Phàm như vậy, cậu còn mặt mũi nào nhìn lão gia và thái thái Ngày xưa, cậu không cha không mẹ, không nơi nương tựa, lão gia đưa cậu từ Đông Bắc xa xôi về đến đây, nuôi cậu, dạy bảo cậu, cho cậu ăn học ... Cậu đem ân đổi thành oán như vậy, có đúng hay không?

Tấm lòng sôi sục của Hạ Lỗi bỗng bị dội một thùng nước

lạnh. Anh mở to mắt nhìn Vú Hồ, đau khổ vì lời trách móc giận dữ của bà tạ

- Ân đổi thành oán? Đâu có nghiêm trọng như vậy Tôi ... phải thưa chuyện với nghĩa phụ ...

- Không được nói! Không thể nói! Một chữ cũng không được nói! Vú Hồ sợ đến nổi hồn bay phách lạc. - Cậu chó có đem phô bày cái tư tưởng tự do luyện ái của cậu Lão gia là người như thế nào, cậu còn không biết hay sao Nhà họ Khang và nhà họ Sở, giao tình đã mấy đời, mới kết thân gia cho con cái Cậu và tiểu thư Mộng Phàm làm bất cứ chút gì sai lầm, đều là chuyện bại hoại môn phong. Cậu muốn giết lão gia hay sao!

- Sẽ không đến nỗi như thế chứ? Anh không dám chắc.

- Sẽ như thế, sẽ như thế! Vú Hồ bắn quá, cố hết sức la Hạ Lỗi Lỗi Thiếu gia, sao cậu lại làm như vậy Cậu không nghĩ gì đến lão gia và thái thái, không nghĩ gì đến Thiên Bạch hay sao

- Thiên Bạch ... Lòng Hạ Lỗi càng thêm đau khổ.

- Lỗi thiếu gia ơi! Vú Hồ đau xót kêu lên thành tiếng, nước mắt theo đó chảy xuống. - Làm người không thể không trung hậu, như vậy là sai lầm, nhất định là sai lầm! Cậu làm tổn thương cả Mộng Phàm tiểu thư nữa! làm người ắt phải có lương tâm, ắt không thể quên thân phận của mình ...

Thân phận? Lại hai chữ thân phận! Lòng Hạ Lỗi cứ chìm xuống, chìm xuống một đầm nước băng giá.

Ngoài Vú Hồ, nét mặt nhiệt tình thẳng thắn của Thiên Bạch đúng là "chiếu yêu kính" của Hạ Lỗi Thiên Bạch bán theo Hạ Lỗi, cấp thiết, hưng phấn, không chút nghi ngờ, hỏi:

- Thế nào Hạ Lỗi, anh có giúp tôi nói chuyện với Mộng Phàm không?

- Thiên Bạch ... Tôi - Anh ấy a ấp úng không thốt nên lời

- À, tôi biết rồi Mặt Thiên Bạch đỏ lên. - Anh cũng như tôi vậy, đừng phải chuyện nam nữ, anh khó nói ra lời chứ gì! Kỳ thực, anh quả là ... Thiên Bạch bỗng nảy ra một kế. - Hay là tôi đi nhờ Thiên Lam, anh bảo thế nào Hai cô ấy từ nhỏ đã thân thiết, chưa biết chừng, Mộng Phàm sẽ nói cho Thiên Lam biết?

Không ổn! Nếu Mộng Phàm nói thực với Thiên Lam sẽ xảy ra chuyện trời nghiêng đất sập! Anh buột miệng nói:

- Không nên!

- Không nên? Thiên Bạch mở cặp mắt trong suốt. - Thế ý anh ra làm sao Anh nói đi, nói đi, đừng làm tôi nóng ruột nữa

- Thiên Bạch Hạ Lỗi hít mạnh hơi, lấy toàn bộ dũng khí gắng gượng mở miệng. - Anh biết đấy, Mộng Phàm là cô gái mới trong gia đình kiểu cũ. Cô ấy không thích các thứ gò bó của xã hội cũ. Từ nhỏ, cô ấy đã theo chúng ta chạy nhảy nào núi, nào rừng cây, nào đồng cỏ cho nên nuôi thành thói quen yêu chuộng tự do ...

- Tôi hiểu rồi! Mặt Thiên Bạch sáng lên.

- Anh hiểu cái gì? Hạ Lỗi ngạc nhiên.

- Tôi cứ coi như chưa hề đính hôn cùng cô ấy! Thiên Bạch gật gù rất đắc ý nói - Tôi phải xóa sạch hai chữ "hôn ước" trong ký ức, rồi bây giờ bắt đầu theo đuổi cô ấy! Anh bảo sao Thiên Bạch nhìn tôi không có chút kinh nghiệm, bắt đầu như thế

nào cũng không biết! Quan trọng nhất là tôi phải bày tỏ nỗi lòng với cô ấy! Bày tỏ rằng dù không có hôn ước, tôi cũng yêu cô ấy đến cùng! Xem này! Anh vỗ vỗ vào sọ mình Tôi có thể nói ra những câu đó trước mặt anh. Nhưng gặp cô ấy, đầu lưỡi tôi lại dính lại! Trời! Tôi quả là phải học hỏi ở anh nhiều

- Học hỏi ở tôi Hạ Lỗi hỏi lại

- Đúng thế. Anh không sa vào chuyện yêu đương, lòng như nước lạnh, đó là một thứ hạnh phúc! Một số lớn con gái ở trường sùng bái anh mà không một ai làm anh động tâm. Thiên Lam, Mộng Phàm từ nhỏ đi theo anh, anh đều yêu thương các cô ấy như em gái vậy ... Nói thực, có một hồi tôi rất sợ anh đấy ...

- Sợ tôi Anh lại ngạc nhiên.

- Đúng vậy! Đừng làm bộ giả mù sa mưa! Thiên Bạch đâm dứ một quả vào bụng Hạ Lỗi - Chẳng lẽ anh không biết, vì anh mà Mộng Hoa cãi nhau to một trận với Thiên Lam đó.

- Có chuyện ấy ư?

- Còn nhớ một lần chúng ta đến miếu tết vòng dây leo, anh chẳng tết cho Thiên Lam một cái tòng tui là gì? Con nhỏ đem cái tòng tui đem ở cổ, bị Mộng Hoa phát hiện, gây nhau một trận trời long đất lở.

- Thế à? Tôi không biết đấy!

- Tôi phải khuyên dạy Mộng Hoa đấy! Tôi bảo cậu ấy: Cậu nhìn Hạ Lỗi nhỏ nhen quá! Con người Hạ Lỗi, đừng nói là vợ bạn không thể trêu ghẹo, ngay cả bạn của bạn, anh ấy cũng đặc biệt tôn trọng, huống chi là vợ của anh em!

Hạ Lỗi bị giáng một đòn dữ dội Anh kinh sợ và hổ thẹn đến không có đất chui Anh định thần nhìn Thiên Bạch, Không khỏi nghi hoặc, phải chăng Thiên Bạch có ý ngầm trong lời Nhưng gương mặt Thiên Bạch thành thực và tự nhiên thế kia, đúng là sáng như ánh sáng như ánh sáng mặt trời, không gợn một mây may hoài nghi Hạ Lỗi trong lòng nóng như lửa đốt. Thiên Bạch ơi Thiên Bạch! Vợ của anh em, không thể đoạt được! Tôi phải xa lánh Mộng Phàm, xa lánh Mộng Phàm! Tôi thề rằng. Từ nay trở đi, xa lánh Mộng Phàm!

Hạ Lỗi phải đi đến quyết định như thế dù trong lòng rất đau đớn.

Xa lánh Mộng Phàm, hạ quyết tâm rất dễ, nhưng làm thì lại khó. Ở trường học, anh bắt đầu điên cuồng lao vào học hành, hưởng ứng các thứ hoạt động cứu quốc, bắt mình bận gần chết. Tan học, anh không dám về nhà, cứ chuồn đến cửa hiệu thuốc Khang Ký. Cửa hiệu gần đây rất phát tài Tâm Mi thường ở cửa hiệu đỡ dần công việc. Nhìn thấy dì Mi chịu ra khỏi tòa nhà lớn thâm u, học làm một chút việc, Hạ Lỗi cũng thấy có gì như được an ủi trong lòng. Tâm Mi gói thuốc bột đã càng ngày càng thành thạo, nét cười trên mặt cũng tăng thêm.

- Tiểu Lỗi, chính cậu đã thức tỉnh tôi, người ta sống chỉ cần sống, sao cho có ích. Trước đây tôi cứ phiên muộn ở trong nhà, giống như cái cây biết đi vậy Bây giờ thường đến Khang Ký giúp đỡ, học được cách bào chế phối ghép vị thuốc, cũng có rất nhiều điều thú vị trong công việc. Cảm ơn cậu, tiểu Lỗi ạ.

Hạ Lỗi nhìn Tâm Mi, chị nở nang mặt mày đã là đáng mừng, đôi mắt ánh lên những tia sáng cũng có cái gì đó không phải

bình thường. Chỉ có thú vị thôi sao Xem ra không chỉ có vậy mà dường như chị vừa được hồi sinh. Nhưng Hạ Lỗi không có thời gian nghiên cứu Tâm Mị Bản thân anh chẳng chịt rớt rít muôn mỗi tơ vò, càng ngày càng dày đặc. Đúng là không có cách nào thoát ra khỏi vỏ kén dày, đã khiến lòng anh không sao thanh thản được. Anh muốn cùng mọi người trò chuyện, hoặc cùng Khang Cần nói chuyện gì đó cũng được. Nhưng Khang Cần khá bận rộn, vừa phải trông coi cửa hiệu cửa hiệu, vừa phải ứng phó với khách hàng, vừa phải nhiệt tâm chỉ dạy Tâm Mị Rõ ràng bác ta không có thời giờ để tâm đến những mâu thuẫn và đau đớn của Hạ Lỗi

Thời kỳ này tính khí của Hạ Lỗi rất tệ. Mỗi lần gặp Thiên Bạch, cái cảnh ở hòn Vọng Phu lại diễn lại trong óc. Sao có thể thanh thản đàng hoàng đối mặt với Thiên Bạch? Sao lại có thể không có mặc cảm phạm tội Cũng như vậy, anh không có mặc cảm phạm tội Cũng như vậy, anh không có cách nào đối mặt với Mộng Phàm, không có cách nào đối mặt với Mộng Hoa, cũng không có cách nào đối mặt với Thiên Lam. Anh đột nhiên biến thành người cô độc, trăm phương nghìn kế tránh né mọi người

Tránh né người khác còn dễ, tránh né Mộng Phàm quả là rất khó. Mỗi sáng sớm cô đến cửa phòng đợi anh, đêm khuya nghe tiếng chân anh trở về cũng nồng nhiệt ra đón.

- Sao anh về muộn thế? Anh đi đâu Sao trời chưa sáng anh đã đi Anh bận những gì thế? Anh ...

- Tôi bận. Anh không quay đầu lại, lạnh lùng nói - Tôi bận ghê lắm, bận đến nỗi không rảnh giờ phút nào nữa! Cô đừng lo cho tôi, đừng tìm tôi, đừng nói chuyện với tôi! Cô biết rõ đó, tôi "bận" là bận một việc: bận tránh né cô.

Nói xong, không dám nhìn sự biểu lộ tình cảm của Mộng Phàm, anh vội ra khỏi cửa. Chạy đến rừng cây hoa, chạy đến đồng rộng, chạy đến bờ sông, rồi nhảy ùm xuống nước, theo dòng nước ngược mà bơi mãi miết. Nước sông vào mùa thu lạnh đến thấu xương. Anh để cho làn nước lạnh giá thấm vào anh, dìm đắm anh, với niềm hy vọng uống công là nước lạnh thế này có thể utor tắt trái tim cực cháy, cựa quậ không yên của anh.

CHƯƠNG 19

TRÊN HÒN VỌNG PHỤ

Vì tìm mọi cách để tránh né Mộng Phàm nên Hạ Lỗi không thể lại lên hòn Vọng Phụ Nhưng hòn núi đó như có ma lực của nó. Hạ Lỗi thấy mình giống như trúng phải tà. Hai ba phen, nhịn không nổi anh lại đến hòn Vọng Phụ Đứng trên núi, kêu lên một tiếng, mọi ưu tư chùng chất trong lòng, tựa hồ theo với sự lan tỏa của âm thanh mà giảm nhẹ không ít.

Sáng sớm hôm ấy, anh lại đứng trên hòn Vọng Phụ Mặt trời vẫn còn chưa mọc lên, bốn bề trong sương sớm mờ mịt là một dãy mộng mên. Trời xám nhò, rừng cây xám nhò, đồng hoang xám nhò ... Anh nhìn trời mây rồi dùng hết âm lượng, kêu to:

- Hoàng thiên đại thượng! Hậu thổ tại hạ!

Hoàng thiên tại thượng! Hậu thổ tại hạ! Hồi âm bốn mặt tám phương truyền về. Hoàng thiên tại thượng! Hậu thổ tại hạ! Lòng anh hết sức đau khổ, bỗng quay mình toan xuống núi Vừa quay mình thì phát hiện Mộng Phàm giống như tượng đá đứng ở đây

Không xong rồi, không xong rồi ... Mộng Phàm, chúng ta không thể lại đơn độc gặp mặt! Không xong rồi, không xong rồi ... Anh mới dậm bước đều sở toẹt hết rồi Anh thấy rằng hôm đó ... là vết nhơ của anh. Anh hối thì đã muộn, hận

không thể nhảy xuống Hoàng hà mà rửa cho sạch sẽ! Có phải thế không? Có phải thế không?

Mộng Phàm! lòng anh đau đớn cùng cực, Mộng Phàm, cô tha thứ cho tôi! Tôi nhu nhược như vậy, không có cách nào đối mặt với tình yêu và tình bạn. Tôi tự ti như vậy, không có cách nào thắng thắng cũng coi đấu tranh, cũng không có cách nào đối mặt với nghĩa phụ ...

- Anh nói đi! Mộng Phàm rơi lệ. Anh nói rõ ràng mình bạch cho tôi biết đi! Chỉ cần anh nói ra, anh định vứt bỏ hết hình ảnh của tôi ra khỏi cuộc đời anh, không chút lưu luyến ư? Thế thì ... tôi sẽ chủ động tránh né anh. Tôi biết anh chán gặp tôi, tôi cũng sẽ cảnh cáo mình, không lên hòn Vọng Phu nữa!

Hạ Lỗi ngẩng đầu nhìn Mộng Phàm, lòng anh đau khổ trăm bề.

- Tôi đã hoàn toàn không nghĩ đến lòng tự trọng của mình nữa. Tôi trăm phương ngàn kế muốn theo anh, anh cũng trăm phương ngàn kế muốn gạt tôi ra. Tôi chưa hề thấy mình hèn kém như thế bao giờ! Anh đối với tôi như vậy ... chắc anh chỉ ước sao vĩnh viễn không gặp tôi nữa, ước sao tôi biến mất, ước sao tôi chết đi là xong ...

- Im đi! Im đi! Cuối cùng anh kêu to thành tiếng. Cô nói như vậy là có ý gì? Cô cố tình đổ oan cho tôi. Cô hiểu tôi hơn bất kỳ ai, cô biết rõ ... biết rõ ...

- Biết rõ cái gì? Mộng Phàm hỏi lại, đầy vẻ thúc ép. - Tôi không biết gì hết! Tôi chỉ biết anh chà đạp lên tình cảm của tôi, giết chết lòng tự tin của tôi. Anh cố tình đẩy tôi vào chỗ chết!

- Mộng Phàm! Hạ Lỗi kêu lên đau đớn. Cô bức tôi như vậy, khiến tôi không còn lối thoát! Cô biết rõ, tôi tránh cô là bởi vì tôi sợ cô. Tôi sợ cô ... là bởi vì tôi ... yêu cô biết bao nhiêu!

Sau khi Hạ Lỗi buột miệng ra lời đó, toàn thể con người Mộng Phàm đều rung động. Đôi mắt ướt lệ mở to, không hề chớp. Cô đắm nhìn Hạ Lỗi

Hạ Lỗi cũng bị lời nói của chính mình làm cho anh khiếp hoảng. Anh há hốc miệng không nói nên lời

Hai người nhìn nhau không nói

- Anh nói đi Mộng Phàm nín thở nói, giọng nhỏ đi Đây là lần thứ nhất anh thừa nhận! Dù cho lần trước, anh bất thần ôm tôi, cũng không nói là yêu tôi ... Bây giờ, rốt cuộc anh đã thừa nhận rồi!

Hạ Lỗi không còn tự chủ được nữa Anh dựa lưng vào phiến đá.

- Đòi tôi coi như hỏng rồi! Mộng Phàm xông tới, ôm lấy Hạ Lỗi, úp khuôn mặt đầy lệ vào vai anh rồi nói trong nước mắt:

- Nếu yêu tôi, tại sao anh lại tránh tôi Tại sao lại lạnh nhạt với tôi Tại sao lại không để ý đến tôi Tại sao không đối mặt với tôi Tại sao Tại sao ...

Hạ Lỗi toàn thân thất lại, anh cảm thấy đau buốt trong xương sống.

- Tôi gắng sức đã lâu rồi, rằng tôi không cho phép mình được gặp tôi, được nghĩ đến cô. Trời chưa sáng tôi đã đến lớp, tan học cũng không dám về nhà, vất vả khổ sở lánh khỏi cô. Vậy mà giờ đây trong vài phút, mọi cố gắng của tôi đều tan thành

mây khói Anh hít hơi sâu Tại sao Cô còn hỏi tôi tại sao Bởi vì ... Anh cắn chặt răng, từ kẽ răng lọt ra vài tiếng Tôi "Không thể" yêu cô!

Mộng Phàm giật thót mình, ngẩng lên nhìn Hạ Lỗi

- Tôi làm sao có thể yêu cô? Hạ Lỗi buồn bã nói - Cô là hòn ngọc trên tay nghĩa phụ, là cô gái mà toàn thể họ Khang cung quý, là con dâu chưa cưới của nhà họ Sở ... Tôi thực sự không đủ tư cách yêu cô! Anh bối rối bất lực, nhưng nhiệt tình sôi sục không thể nén được Không được đâu, Mộng Phàm ạ. Trong chỗ sâu thẳm của nội tâm tôi có hàng ngàn hàng vạn tiếng la lên với tôi: Không được đâu! Không được đâu! Quan niệm về thị phi vẫn bền vững hoành hành ở giữa chúng ta! Không được đâu Tôi không thể yêu cô! Tôi không có quyền và cũng không có tư cách yêu cô!

- Chúng ta có thể đấu tranh ... Mộng Phàm thở gấp nói - Anh từng nói thời đại bây giờ khác rồi! Chúng ta nên giành lấy hạnh phúc cho mình ... Anh dám đấu tranh với chính phủ Bắc Dương, mà lại không dám đấu tranh cho tình yêu của chúng ta ư?

- Bởi vì ... Hạ Lỗi đau đớn nặng nề, nói chậm chậm từng chữ, từng câu một. - Mệnh lệnh của cha mẹ có thể chống lại Nhưng vợ của anh em, không thể đoạt lấy!

Mộng Phàm tựa hồ bị đánh mạnh, cô lùi lại sau, sợ hãi nhìn Hạ Lỗi

- Mỗi khi tôi nghĩ đến Hạ Lỗi đau khổ, chậm chậm tiếp tục nói - Cha mẹ cô sẽ vì chuyện của chúng ta mà bị một đòn nặng, tôi không dám yêu cô nữa! Mỗi khi tôi nghĩ đến tình bạn của hai nhà Khang Sở, tôi lại càng không dám yêu cô

nữa! Tôi lại nghĩ đến hồi thơ ấu, năm đưa chúng ta tình như chân tay, tôi càng không dám yêu cô nữa! Lại cả Thiên Bạch, tôi chỉ cần nghĩ đến Thiên Bạch, tin cậy tôi, bảo hộ tôi như vậy ... tôi ... Nước mắt anh vọt trào rạ - Tôi chỉ đành sợ hãi trốn tránh thôi! Mộng Phàm! Anh cạn hơn, giọng nói khàn to - Dù tôi có đấu tranh với toàn thế giới, tôi cũng không sao đấu tranh được với lương tâm của mình! Nếu tôi buông thả mình yêu cô, tôi sẽ hận tội Cái hận ấy cuối cùng sẽ khiến hai chúng ta cùng hủy diệt! Cho nên, tình yêu của chúng ta là một thứ tình cảm nguy hiểm biết bao Nó không chỉ hủy diệt hạnh phúc và tình cảm gắn bó của hai nhà Khang Sở, nó còn hủy diệt cả hai chúng ta!

Tiếng nói của anh xiết bao đau khổ, dường như mỗi chữ đều rõ máu, mỗi chữ từ miệng anh tuôn ra đánh Mộng Phàm quỵ ngã.

- Thế ... thế thì chúng ta phải làm thế nào Cô hoang mang hỏi

Hạ Lỗi cúi đầu nghĩ ngợi Một hồi lâu, hai người đều im lặng không nói Trên núi chỉ có tiếng gió qua lại như thoi đưa

Bỗng Hạ Lỗi đứng vững lại được, hất mạnh đầu, tia mắt sáng rực:

- Chúng ta nhất định biến tình yêu đôi lứa thành tình anh em! Anh nói rần ròi và mạnh mẽ. - Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể giữ được sự thanh thản đàng hoàng, tự hỏi lòng không thẹn! Cũng chỉ có như vậy, mấy đứa tẻ từ nhỏ cùng khôn lớn lên là chúng ta, mới có thể chung sống hòa bình, dù cho vật đổi sao dời cũng không xảy ra biến đổi!

Mộng Phàm bị động, nhìn chăm chú vào Hạ Lỗi không chớp mắt, trong lòng âu sầu trăm mối ... Quyết định của Hạ Lỗi

mới là con đường duy nhất có thể đi Nhưng cuối cùng liệu Hạ Lỗi có biến mất? Cô chớp chớp mắt, lệ ứa hai hàng:

- Chỉ có anh mới dùng phương thức ấy để thuyết phục tôi! Cũng chỉ có anh "cực tuyệt" mới khiến tôi chấp nhận.

- "Cực tuyệt"? Sao cô dám dùng hai chữ ấy để bẻ cong tấm lòng của tôi

- Tôi rất cực đã hiểu anh rồi! Mong Phàm gật đầu lưu luyến, chịu oan uổng cầu toàn, ngấm Hạ Lỗi - Tôi sẽ nghe lời anh, cố đè nén tình yêu đôi lứa, chỉ giữ lại tình anh em! Nhưng, anh không nên cố ý tránh né tôi, để chúng ta cũng có thể sớm chiều gặp nhau như anh em vậy!

Hạ Lỗi chăm chú nhìn Mong Phàm. Lát sau, anh mới chậm chậm gật đầu

- Tôi nghe lời cô! Anh kiên định. - Chúng ta đã quyết định như vậy rồi! Từ nay trở đi, không ai được phạm vào điều qui ước, chúng ta phải biến tình yêu đôi lứa thành tình anh em!

Mong Phàm cũng gật đầu. Tia mắt cô vẫn không sao rời khỏi mặt Hạ Lỗi

Hai người đứng ở trên núi, cứ nhìn nhau ngây ngất như vậy rất lâu, rất lâu

Mặt trời cuối cùng từ hang núi nhô lên, ban đầu là một mảng ráng hồng rực rỡ, từ từ lên cao, dần dần lan rộng, đốt đỏ nửa bầu trời. Tiếp đó, mặt trời giống như từ sau núi trước tiếp vọt ra, bỗng chốc chói lòa muôn phương. Cây thì xanh biếc. Rừng cây phong là ba màu đỏ, vàng, xanh xen lẫn. Con sông nhỏ uốn éo như dải dây lưng lụa màu trắng của mặt đất.

Như vậy đấy. Sáng sớm hôm ấy, họ ở trên núi Vọng Phu, có một quyết định thiêng liêng. Hai người đều cảm thấy nỗi đau đớn như người trảng sĩ chặt cổ tay, cũng dễ chịu như được đi gánh nặng. Như vậy đấy, từ nay về sau, phải giữ đúng luật chơi, không ai có thể vi phạm một bước.

Hạ Lỗi thấy mình nhất định phải giữ vững quy định. Ngay từ thời thơ ấu, Mộng Phàm là cái bóng nhỏ của anh. Trong quá trình trưởng thành, cô vẫn cứ chủ động đi theo anh. Cho nên chỉ cần Mộng Phàm không phạm quy, anh có thể tin rằng sẽ không phạm quy.

Nhưng, những ngày tiếp theo đó, anh không thoải mái chút nào. Mộng Phàm xuất hiện trong mỗi giấc mộng của anh, trong mỗi ý nghĩ của anh, trong mỗi trang sách, dưới mỗi ngọn đèn, trong mỗi buổi bình minh và hoàng hôn. Anh gạt không nổi cô, quên không nổi cô, khi dập mắt, trong lòng càng cuộn cuộn bao khát vọng cuồng nhiệt ... Cái khát vọng mạnh mẽ như thế, tuyệt nhiên không phải tình cảm anh em! Anh bỗng như sa vào nước sôi lửa nóng, mỗi lần vùng vẫy là một tiếng kêu gọi, vùng vẫy càng mạnh tiếng gọi càng âm vang: Mộng Phàm, Mộng Phàm, Mộng Phàm ...

Đó là tiền nhân hậu quả của câu chuyện khi mới bắt đầu, vì sao Hạ Lỗi lại đứng trên hòn Vọng Phu, trong lòng cuộn cuộn vọt ra một cái tên. Trên hòn Vọng Phu, có quá nhiều vùng vẫy. Dưới hòn Vọng Phu có quá nhiều hồi ức! Quá khí từng phút từng phút một, từ khi mới gặp Mộng Phàm đến hiểu nhau, đến yêu nhau, đến quyết tâm biến tình yêu đôi lứa thành tình anh em ... dài đến mười hai năm, khiến người say lòng, cũng khiến người nát lòng!

Đúng thế, cứ như thế khiến người say lòng lại khiến người

nát lòng! Mộng Phàm ơi, trong đêm chi chít vô vàn vì sao, trong buổi sớm mờ mịt vô vàn sương mù, còn có bao nhiêu buổi hoàng hôn mặt trời gác núi, và rất nhiều ngày mưa sầu gió thảm, Hạ Lỗi cứ như vậy đứng sừng trên hòn Vọng Phu, nhìn xa hút mắt; Đi đi, đi đi! Đi đến nơi ngoài trời đi! Nhưng, Mộng Phàm, cái tên đó như một bộ phận của trời đất, từ bên hang núi theo gió mà đến, từ rừng cây hoa, từ đồi thông thấp, từ đồng rộng, từ ven hồ, từ gò núi đùng đùng cuộn đến như tiếng gió giận dữ, như sấm rung chuyển cánh đồng.

Hạ Lỗi lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, dày vò trăm mối như vậy đấy

CHƯƠNG 20

SAY RƯỢU

Bất luận trong lòng có đau khổ bao nhiêu, ngày tháng cũng từng ngày từng ngày trôi qua Từ mùa thu đến mùa đông, Hạ Lỗi vẫn cố giữ lời thề của mình. Tuy cùng Mộng Phàm sớm chiều gặp mặt, nhưng anh không dám vi phạm một chút nào Mộng Phàm dần dần gầy đi, tiêu tụy nhợt nhạt và yếu đuối Hai người trao đổi với nhau bằng ánh mắt, lòng mang theo nỗi đau đón sâu sắc, không lời, đau đớn đến nỗi người mê man mờ mịt, không biết đông tây nam bắc. Hạ Lỗi quả không ngờ, trong cơn dày vò này, anh rốt lại chống chọi được khá lâu

Nhưng rồi tất cả những cố gắng, tất cả mọi nỗ lực đều tan tành trong một lần say rượu

Sở dĩ uống rượu say là tại Khang Cần.

Tối hôm đó, khi tâm tình bàng hoàng cô độc, Hạ Lỗi đến Khang Ký dược tài hàng. Ai ngờ Khang Cần đang uống rượu giải sầu ở đây. Thời giờ đã muộn, cửa hàng đóng cửa, Khang Cần ngồi đối diện ngọn đèn con, xem ra hết sức cô quạnh.

- Hay quá! Khang Cần đã ngà ngà say, nhìn thấy Hạ Lỗi tinh thần phấn chấn lên. - Tôi đang không có gì khuây khỏa, cảm hoài tự thương thân, cậu đến đây thế là tôi có bạn! Lỗi thiếu gia, ngồi xuống! Uống rượu! Uống rượu!

Hạ Lỗi ngồi xuống nâng chén.

- Vì ba chữ "Lỗi thiếu gia" phạt bác ba chén! Anh khích động kêu lên. - Nhà bác ba đòi chịu ơn nhà họ Khang, nhà tôi hai đòi chịu ơn nhà họ Khang, đôi bên không ai hơn ai Huống chi bây giờ là thời đại nào mà còn kêu "Thiếu gia"?

Khang Cần cười buồn bã:

- Dẫn cho ở thời đại nào, thiếu gia, tiểu thư, lão gia, nô tài vẫn tồn tại! Rất nhiều quy tắc cực nghiêm, không sao phá nổi!

Hạ Lỗi bị đụng chạm mạnh, mắt ánh lên vẻ đau khổ:

- Khang Cần, bác có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng vòng vo nữa!

Khang Cần giật mình kinh ngạc nhìn Hạ Lỗi:

- Không phải là tôi nói cậu

Anh bỗng chú ý đến vẻ buồn tênh và khổ sở của Khang Cần:

- Lẽ nào bác cũng có nỗi đau khó nói ra

Khang Cần toàn thân co rút lại:

- Uống rượu! Lỗi thiếu gia! Chuyện gì ta cũng đừng nên nói, cứ uống rượu đi! Mặc nó, hôm nay hay ngày mai, mặc nó. Có bao nhiêu điều không biết tính sao, ta cứ để nó thể rượu này nuốt vào trong bụng là xong!

- Nói hay lắm! Hạ Lỗi uống liền ba ly lớn. Rượu vừa vào bụng, muốn không nói chuyện quả tình là không thể được. Anh nhìn Khang Cần, như gặp tri kỷ. - Khang Cần à, tôi quả là đau khổ sắp chết rồi! Nhà họ Khang này là nơi nuôi dạy

tôi, cũng là nguồn gốc nỗi đau khổ của tôi Tôi quả là hận mình! Tại sao lại nhiều tình cảm thế này Người nếu không có tình cảm, có phải là sung sướng biết bao nhiêu không? Tại sao tôi không là gió, không là cây, không là đá? Tại sao tôi không đạt được không yêu không hận? Tôi quả là hận mình!

Khang Cần sợ hãi nhìn Hạ Lỗi:

- Lỗi thiếu gia! Cả cái hận ấy cũng đem nuốt vào bụng! Tôi tiếp cậu! Nói xong, Khang Cần lại cạn ly

- Hay hay hay! Hạ Lỗi nói liên tiếp. - Đem tất cả yêu và hận, tất cả những mối nghĩ cắt không đứt không êm, tuốt nuốt vào trong bụng! Anh uống liền ba ly

- Uống khá đấy! Khang Cần đỏ ngầu mắt lên. - Cậu là nghĩa tử, tôi là trung bộc. Cậu không thể bất nghĩa, tôi không thể bất trung! Cuộc đời cố ý ra đề khó khăn cho ta! Cố tình dồn chúng ta vào địa ngục!

- Đúng thế đúng thế! Anh kêu lên, hoàn toàn không hiểu tại sao Khang Cần lại khích động như vậy. Mà bởi sự khích động của Khang Cần khiến anh càng thêm khích động. - Biết rõ không nên yêu mà yêu! Như vậy là vong ân phụ nghĩa! Tôi bây giờ cắt bỏ không xong, vấn vương lòng dạ, đúng là chuyện đáng xấu hổ! Mộng Phạm, cô ấy là vợ của Thiên Bạch! Tôi quả là thằng người chẳng ra làm sao, bất nhân bất nghĩa

Khang Cần giật mình, toàn thân đều phẫn khích:

- Thằng người chẳng ra làm sao là tôi, là tôi!

- Không không, là tôi, là tôi! Hạ Lỗi kêu lên.

- Cậu chỉ biết cậu, không biết tôi đâu! Nếu ở vào thời cổ, tôi

phải bị thích chữ vào mặt! Tôi đáng chết!

- Tôi mới đáng chết!

Hai người cứ tôi một lời, anh một câu, anh một ly, tôi một ly, uốn đi rồi khóc đi, nói đi, cuối cùng là khóc đi, uống quá say, say đến vừa vỗ bàn vừa quật ly, vừa nhảy vừa kêu, vừa cười vừa khóc, đại náo cả lên:

- Làm người mà như thế à? Không làm chủ nổi mình! Thật dối trá! Thật đáng cười! Hạ Lỗi là thằng nào Căn bản là thằng lừa bịp! Đại lừa bịp! Lừa Thiên Bạch! Lừa nghĩa phụ! Lừa Mộng Phàm! Lừa cả mình! Tình anh em là cái gì! Đồ khốn! Nói nghe hay hơn cả hát! Đồ khốn! Luôn miệng nhân nghĩa đạo đức! Đây bụng là vẩn vương không dứt! Đồ khốn! Giả dối! Nguy quyền tử! Tiểu nhân! Ti tiện! Anh đá tung bàn, chân bước lão đảo xiên xiên xẹo xẹo, giờ cánh tay hét tộ Mày cắt đi cho tao, Hạ Lỗi! Tao phải đánh mày! Đánh cho mày lộ hăng nguyên hình! ...

Khang Căn luống cuống, tỉnh rượu đến quá nửa:

- Hông rồi! Thế là mắc luy rồi! Bác ta vội dìu Hạ Lỗi - Không ngờ cậu tửu lượng kém thế! Nhân lúc cậu còn đi được, tôi đưa cậu về nhà!

Khang Căn dìu Hạ Lỗi vào vườn nhà họ Khang. Bất kể Khang Căn và Già Lý ngăn cản thế nào, Hạ Lỗi dọc đường hò hét, rống lên, kêu lên không ngừng:

- A! Đây là nhà họ Khang! Đây là nhà họ Khang rồi! Mau lên! Khang Căn! Khang Phúc! Khang Trung! Nhỏ Ngân! Nhỏ Thúy! Vú Hồ! ... Các người mau đến thộp ngực Hạ Lỗi cho ta! Hôm nay ta phải báo thù cho nghĩa phụ! Mau lên!

Tất cả mọi người nhà họ Khang đều kinh động. Bình Khiêm, Vĩnh Tình, Tâm Mi, Mộng Phàm, Mộng Hoa và cô hầu đầy tớ lục tục từ các phía chạy lại, kinh ngạc, chấn động, ngỡ ngàng nhìn Hạ Lỗi và Khang Cần.

- Trời ơi! Tâm Mi sắc mặt trắng bệch. - Khang Cần, người, người rủ cậu ấy uống rượu

- Khang Cần! Bình Khiêm giận dữ rống lên. - Thế là thế nào Sao người rủ cậu ấy uống rượu

- Thừa lão gia, con có lỗi! Khang Cần đã hoàn toàn tỉnh rượu - Quả là không biết cậu ấy tửu lượng kém thế! Đó là do con sơ xuất!

Hạ Lỗi đứng không vững, cứ nghiêng ngả suýt té.

Mộng Phàm thốt lên một tiếng kêu cực kỳ đau đớn:

- Trời! Hạ ... Lỗi!

Cô đưa tay ra toan dìu Hạ Lỗi, lại rút tay lại không dám dìu

Khang Cần và Già Lý mỗi người một bên ngăn đỡ Hạ Lỗi

Giữ lúc vùng vằng như thế, Hạ Lỗi nhìn thấy Mộng Phàm. Lúc đó không dừng được, anh rống lên, kêu lên với Mộng Phàm:

- Mộng Phàm, cô còn nhớ cô cho tôi con quay không? Đó là lần thứ nhất có con quay! Con quay này quả là thích thú, biết trên mặt đất quay quay quay, không ngừng quay! Nếu sắp đổ, dùng roi quật nó, nó lại quay, quay quay quay quay ... Anh ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi đầu nhìn đất. - Ha ha, trời cũng quay, đất cũng quay, nhà cũng quay, tôi cũng không ngừng quay ... Cô đừng sợ tôi ngã, cô có roi mà, cô có thể vụt

...

Mộng Phàm hết sức chấn động, ngẩng đầu, dò người nhìn Hạ Lỗi, nước mắt lặn trong khóe mắt. Cô phải dùng toàn lực cố kềm chế mới không để nước mắt trào ra

Mộng Hoa nhanh nhẹn chạy đến đưa ta chấn đỡ cho Hạ Lỗi:

- Hạ Lỗi, mau về phòng đi! Coi kìa, anh làm náo động khiến cha mẹ không ngủ được! Đi đi! Mau lên!

Hạ Lỗi túm lấy Mộng Hoa, bỗng nhiệt tình sôi sục:

- Tôi nói cho anh biết, Thiên bạch, anh em vẫn là anh em. Chúng ta kết bái ở ngoài đồng, tuyệt đối không phải là giả vờ!

Mộng Hoa gạt tay Hạ Lỗi ra, rất không hài lòng, nói:

- Tôi là Mộng Hoa, không phải Thiên Bạch!

Hạ Lỗi ngạc nhiên nghiêng người lại nhìn Mộng Hoa:

- Anh biến thành Mộng Hoa từ hồi nào

Khang Bình Khiêm quả thực bức quá rồi, rào bước tiến lại Ông giận dữ nói:

- Hạ Lỗi, mày đẹp đi cho tao nhờ một chút! Nửa đêm khuya khoắt, uống đến say mềm nói bậy nói bạ! Mày xem mày giống như cái gì? Mày không học cái tử tế, khiến tao đau lòng. Quả thật, mày làm tao giận đến chết mất!

Hạ Lỗi vừa thấy Khang Bình Khiêm, bỗng vùng thoát ra khỏi Khang Cần, Già Lý, chạy thẳng đến trước mặt Khang Bình Khiêm, nghiêng bên này ngã bên kia, gắng gượng muốn

đứng vững, vừa giận dữ kêu lên với mình:

- Dưỡng phụ đã tới! Mày còn không đứng vững! Đứng vững! Nghiêm! Kính chào! Cúc cung! ...

Anh vừa hô khẩu hiệu, vừa đứng nghiêm trước Khang Bình Khiêm, chào kiểu nhà binh, lại cúi mình làm lễ, đầu vừa cong, toàn thân không đứng vững, đụng vào người Khang Bình Khiêm.

- Trời! Mộng Phàm lại kêu lên thành tiếng.

Vú Hồ, Khang Cần, Già Lý, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy ... mọi người tất bật diu đỡ Hạ Lỗi Người này kêu người kia, muốn khuyên Hạ Lỗi về phòng. Hạ Lỗi lại khỏe vô cùng, vùng thoát khỏi mọi người, tóm lấy Khang Bình Khiêm, cấp thiết, nói không có thứ lớp:

- Nghĩa phụ, người không nên tức giận. Tôi nhất định phải nói cho người biết, tôi tôn kính người biết bao nhiêu, bao nhiêu! Tuy người thấy rằng không thể hiểu nổi tôi, người cứ giữ quy cũ đã định, cố chấp thành kiến của mình! Người tạo nên nỗi đau đớn vĩnh viễn trong lòng tôi! Nhưng tôi vẫn tôn kính người! Bởi vì quá tôn kính người, nên tôi mới làm cho mình trở thành thứ đức hạnh như thế này ...

- Vú Hồ, Vịnh Tình can thiệp vào Mấy đứa chúng bây lôi nó về phòng cho ta! Không để cho nó gây rối nữa!

- Dạ! Mọi người dạ ran, lại đến kéo Hạ Lỗi - Đi đi! Đi đi!

- Tôi sẽ đi! Hạ Lỗi bỗng thét to - Đừng có giục! Tôi sẽ đi thật xa! Tôi sẽ không để cho các người lại nhìn thấy tôi!

- Trời! Mộng Phàm lại khẽ kêu, đưa ngón tay vào miệng dùng

răng cắn chặt để ngăn mình kêu lên thành tiếng.

Hạ Lỗi lại vùng xông tới Bọn Vú Hồ sáu bảy đôi tay mà không nắm được anh. Anh quần chặt lấy Khang Bình Khiêm:

- Nghĩa phụ, người đừng tức giận như thế, người nghe tôi nói, tôi không dám cô phụ người! Tôi quả là không dám! Tôi mãi mãi nhớ năm ấy ở Đông Bắc, người an ủi cha tôi Người để cha tôi chết mà không ân hận! Người thu dưỡng tôi! Anh khóc òa lên. - Người còn thu lượm thây cha tôi, chôn cất ông ... Người xem, có phải tôi nhớ hết hay không? Làm sao tôi dám không cảm ơn? Ôn người nặng như non, dù tôi có tan xương nát thịt cũng thấy sung sướng ngọt ngào! Cho nên, để cho tôi đau đớn! Để cho tôi đau đến chết! Đó là món nợ tôi thiếu của người! Nghĩa Phụ! Cảm tạ! Cảm tạ người đã ban cho tôi tất cả tất cả! Xin người tiếp nhận một cái cúc cung trình trọng của tôi ...

Hạ Lỗi khom lưng cúc cung, vừa mới khom người đã mềm nhũn ngã sấp xuống đất, không còn sức đứng lên được.

Khang Bình Khiêm vừa sợ vừa giận, nhìn Hạ Lỗi nằm dưới đất, bị lời nói mơ hồ của Hạ Lỗi làm cho đau lòng khôn xiết. Sau khi say nói lời thật, trong lời nói của anh tại sao lại có nhiều điều oán thê? Lễ nào nhân nghĩa đến thế mà Hạ Lỗi vẫn không vừa lòng? Ông ta càng nghĩ càng giận, ngẩng đầu lớn tiếng:

- Khang Trung, mang cho ta một thùng nước!

- Dạ! ... Mộng Phàm khê kêu, nước mắt tuôn trào rạ

- Bình Khiêm! Vình Tình kêu

- Lão gia ... Tâm Mi lo sợ, nhìn Khang Bình Khiêm lại vội nhìn

Khang Cần. Nỗi đau khổ trong mắt tuyệt không ít hơn Mộng Phàm. Khang Cần không dám nhìn ánh mắt ấy, lại thử diu Hạ Lỗi

- Các người đừng cản ta! Lui cả ra! Khang Bình Khiêm kêu to

Khang Trung xách nước lại Khang Bình Khiêm đỡ lấy thùng nước, hắt toẹt vào người Hạ Lỗi

Hạ Lỗi toàn thân thấm ướt, phun phì phì liền mấy cái, người tỉnh táo lại Ngồi trên mặt đất, đầu anh nước rỏ, kinh hãi chăm chú nhìn mọi người đứng đây cả vườn, biết mình vừa gây nên họa

- Mày vào từ đường ngay cho tao! Khang Bình Khiêm đau buồn nói - Ta cùng gặp cha mày Ông kéo Hạ Lỗi dậy

Hạ Lỗi đi vào từ đường. Vừa nhìn thấy bài vị phụ thân, bất giác hai đầu gối quỳ gục xuống, nước mắt đầy tràn.

- Cha! Anh đau đớn kêu lên. - Xin cha ở trên trời linh thiêng ban cho con sức mạnh, ban cho con lời chỉ bảo! Nói với dưỡng phụ, con quả là không nên để người đau lòng!

- Mục Vân huynh! Khang Bình Khiêm cũng dăm dăm nhìn bài vị. - Tôi nên làm sao với nó bây giờ? Dạy nó, nó bảo là nó không phải là con tôi để rạ Không dạy nó, nó lại khiến người đau lòng như vậy đấy!

- Nghĩa phụ! Hạ Lỗi dạy phục xuống đất, nói liền một chập. - Tha thứ cho con! Tha thứ cho con! Tha thứ cho con!

CHƯƠNG 21

ĐỀ THƯ LẠI

Tối hôm ấy, suốt đêm Hạ Lỗi không ngủ.

Ngồi trước thư án, anh nghĩ tới nghĩ lui, trấn định nỗi đau đớn. Cuối cùng anh hạ quyết tâm, cầm bút lên, viết một bức thư:

Thưa nghĩa phụ, nghĩa mẫu,

Trước khi ly biệt, trong lòng con chùng chất ngàn lời muôn tiếng, muốn thưa với các người, nhưng không biết bắt đầu từ đâu!

Nhớ lại từ khi con tới nhà họ Khang, đem đến cho các người không biết bao nhiêu phiền phiền nã. Con tuy đã hết sức cố gắng, trước sau con vẫn không sao thoát khỏi một số thói quen bẩm sinh của một con người đến từ rừng núi nguyên thủy là không hề chịu gò bó. Bởi vậy mà con lớn lên ở nhà họ Khang, học tập ở nhà họ Khang, vẫn không giống được như Mộng Hoa, Mộng Phàm, không đạt đến bước chan hòa với nhà họ Khang!

Kỳ thực, lòng con cũng rất buồn khổ. Trong quá trình trưởng thành ở nhà họ Khang, từng giờ từng phút con phải tự kềm chế mình. Thấy được công lao của dưỡng phụ dưỡng mẫu nghĩa sánh trời mây, mới thu dưỡng con là đứa trẻ không nơi

nuơng tựa! Cho nên, con rốt cuộc vẫn là "người ngoài". Có khi lại vì thế mà cảm thấy tự ti Như vậy khi lòng "tự ti" và "tự tôn" đấu trong lòng con, con lại biến thành một con người không thể thân cận như vậy đấy!

Nghĩa phụ, nghĩa mẫu! Kỳ thực lòng con nóng bùng bùng, con yêu các người rất mực, yêu Mộng Hoa, Mộng Phàm rất mực, cho đến cả Thiên Bạch, Thiên Lam và tất cả mọi người trong nhà họ Khang! Tình yêu rất mực này cũng làm khổ con! Không biết yêu quá nhiều, có phải là một sự không hay Cho nên, tấm lòng nóng bùng bùng của con thường thường lại biến thành lạnh như băng, muốn tiến lại lui, muốn nói lại dừng. Con cứ bồi hồi như vậy trước cửa nhà họ Khang, không hiểu được mình có thể yêu, hay là không thể yêu! Dưỡng phụ! Mỗi mâu thuẫn đó, quả thực không chỉ vài ba câu của con là nói được rõ ràng! Hoặc giả, rất lâu rất lâu sau này, sẽ có ngày người hiểu con!

Mang theo niềm hối hận không sao rũ bỏ, con đi đây! Nghĩa phụ nghĩa mẫu, xin cứ tin rằng con sẽ có một ngày lại trở về nhà! Xin đừng bận lòng vì con! Con sẽ mãi mãi nhớ đến các người! Hy vọng cái ngày mà con trở về, con người sẽ càng thích một Tiểu Lỗi đã lột xác! Xin tạm biệt! Chúc nghĩa phụ nghĩa mẫu mạnh khỏe và hạnh phúc.

Con, Tiểu Lỗi

Hạ Lỗi gấp bức thư lại, đặt sang một bên. Nghĩ một chút lại cầm bút viết:

Mộng Phàm,

Tôi mang theo con quay cô tặng cho tôi, suốt đời tôi, tôi sẽ gìn giữ nó, trân trọng nó.

Xin vì tôi mà chăm sóc dưỡng phụ dưỡng mẫu Xin vì tôi mà thương mến Mộng Hoa, Thiên Lam. Xin vì tôi mà báo đáp vú Hồ, Khang Cầm, dì Mi, nhỏ Ngân, nhỏ Thúy ... Các người trong nhà. Nhất là xin vì tôi ... đặc biệt an ủi giúp đỡ Thiên Bạch! Thôi, tạm biệt!

Mong có ngày gặp lại! Xin muôn vàn trân trọng!

Anh, Hạ Lỗi

Hạ Lỗi viết xong hai bức thư, gác bút thở dài, không ngăn nổi nước nỏ. Đặt thư xuống thước chặn, anh đứng lên, nhìn ra cửa sổ. Trời đã mờ mờ sáng, sắc ban mai đang dần dần tỏa rạ Bầu trời ngoài cửa sổ là một mảng trắng xám lạnh lẽo

Hạ Lỗi xách gói hành trang khiêm tốn của mình, buồn bã nhìn bốn phía, cương quyết ra khỏi nhà.

CHƯƠNG 22

CHUÔNG NGỰA

Truy phong im lặng đứng sững trong chuồng ngựa, đầu hơi ngẩng lên. Anh ban mai xuyên qua rào chắn, hắt một luồng bóng sáng lên mũi ngựa Hạ Lỗi nhặt túi hành lý lên, tiến lại, nói khẽ khàng với con ngựa:

- Truy Phong, mười hai năm trước, chúng ta từng ra đi một lần rồi, nhưng thất bại quay về, mới tạo thành các thứ chuyện lôi thôi như hôm nay. Bây giờ, đích là chúng ta phải đi xa rồi

Truy Phong khẽ kêu lên một tiếng, mũi ngựa phì hơi nóng, Hạ Lỗi đem túi hành lý đặt lên lưng ngựa xong, lại đến góc tường lấy yên ngựa. Vừa lấy yên ngựa mới giật mình phát hiện, trên đồng cỏ khô ở chuồng ngựa, có một bóng người không hề động đậy, ngồi đó.

- Mộng Phàm! Hạ Lỗi kêu lên thất thanh Sao cô lại ở đây Cô ở đây làm gì thế?

Mộng Phàm đứng lên, từ từ tiến lại gần Hạ Lỗi. Cô nhìn túi hành lý trên lưng ngựa, lại hất đầu nhìn Hạ Lỗi. Tia mắt cô dừng lại trên mặt anh, vẫn không hề chớp. Tiếng nói của cô chậm chậm, nặng nề, hơi run rẩy:

- Định đi à? Quyết định rồi à?

Hạ Lỗi chấn động đứng lại, chăm chú nhìn Mộng Phàm, tư

tưởng và thần trí đều ngưng đọng lại một chỗ. Anh im lặng, không nói nổi lời nào

- Từ nửa đêm hôm qua, sau khi anh bị cha gọi vào từ đường, tôi liền ngồi ở đây đợi anh! Mong Phàm từ từ hít hơi Anh em với nhau, anh phải đi, tôi nên tiễn anh!

- Cô ... Hạ Lỗi cuối cùng nói ra thành tiếng. Cô đã liệu trước tôi định đi

- Ờ, đúng đấy! Mong Phàm đáp. Mười hai năm rồi, tính khí của anh, cá tính của anh, tôi quá biết rồi!

Hạ Lỗi hồi hộp đứng. Tia mắt không sao dời khỏi khuôn mặt xinh đẹp và ai oán của Mong Phàm.

- Đêm qua anh uống say, Mong Phàm nói tiếp. - Anh đại náo nhà họ Khang, kinh động từng người trong nhà! Những lời anh nói trong cơn say, không biết hôm nay anh còn nhớ được bao nhiêu Mỗi một chữ anh nói ra, tôi đều nhớ hết. Anh nói tôi là người thứ nhất cho anh con quay, tôi lại hại anh cứ quay cứ quay không ngừng. Trong tay tôi cầm cái roi, mỗi khi anh sắp ngừng quay, tôi lại cầm roi vụt, để anh tiếp tục quay quay quay ...

Hạ Lỗi trong lòng quặn lên một niềm đau đớn và ân hận, mắt đầy ngấn lệ:

- Tôi nói như vậy à?

- Đúng thế, anh nói thế đấy! Mong Phàm chăm chăm nhìn anh. Lúc đó tôi mới biết, tôi tàn nhẫn biết bao! Tôi cứ vụt roi vào anh, làm hại anh không ngừng quay! Tôi quả là tàn nhẫn ... Té ra, bao nhiêu năm nay, tôi cứ đối với anh như vậy! Xin anh tha thứ cho tôi!

Hạ Lỗi ngượng nén lệ, nhìn đăm đăm Mộng Phàm.

- Tôi nghĩ, tôi không nên cầm roi vụt anh nữa. Nếu anh không muốn quay, thì để cho anh ngừng! Nhưng trải qua một cơn đại náo đêm rồi, trải qua những lời gay gắt của cha với anh, trải qua sự sấm hối ở từ đường, lại trải qua sự khó lòng kham nổi sau khi tỉnh rượu ... hiểu anh như tôi, làm sao không đoán được rằng, lần này anh quả thực sắp đi! Nếu như ngay cả một chút qui ước ngầm còn không có, liệu tôi có còn là Mộng Phàm mà anh yêu thích nữa không?

Hạ Lỗi mắt chớp chớp, nước mắt lại tuôn trào

- Cho nên tôi đến đây! Giọng nói của Mộng Phàm dần dần biến thành kiên quyết và mạnh mẽ. - Tôi ngồi ở đây đợi anh! Đối mặt với vấn đề nghiêm trọng là anh sắp lìa bỏ tôi, tôi không còn lý trí, cũng không sao mà suy nghĩ, cho nên ... tôi lại mang roi đến đây!

- Mộng Phàm! Hạ Lỗi buột miệng kêu lên.

- Tôi không thể để anh đi! Mộng Phàm cương quyết mà mạnh mẽ, cố chấp mà sôi nổi nói - Tôi không thể bỏ mặc cho anh mắng tôi tàn nhẫn! Anh trách tôi vung roi! Tôi không sao còn cách nào nữa! Tôi cứ không để cho anh đi!

Hạ Lỗi không sao giữ vững nổi nữa. Anh khẽ kêu:

- Mộng Phàm!

Rồi nhằm Mộng Phàm lao tới. Trước cái lao người ấy, Mộng Phàm cũng tan tành. Hai người quên hết mọi thứ, ôm lấy nhau. Trải qua một hồi mê man, Hạ Lỗi giật mình phát hiện Mộng Phàm đã ở trong lòng anh, toàn thân anh co rút lại. Sau khi hoàn hồn, Hạ Lỗi liền đẩy Mộng Phàm ra. Anh thất thểu

lùi lại sau, hoảng loạn ú ớ kêu lên:

- Xem này! Đó là kết quả của việc cô vung roi đấy! Cô quyền rũ tôi như thế đấy! ... Không, không! Mộng Phàm! Tôi tầm thường thế này, không làm sao thoát khỏi sức hấp dẫn lớn lao của cô ... Tôi cuối cùng có một ngày phạm tội ... Tôi cần phải đi!

Anh cầm lấy yên ngựa, đặt lên lưng ngựa, ngón tay buộc yên ngựa không theo sự sai khiến mà run lên.

Mộng Phàm đầm đìa nước mắt nhìn anh, mặt trắng bệch.

- Tôi không cho phép anh đi! Mộng Phàm nói như tuyên bố.
- Tôi nhất định phải đi! Anh kiên quyết trả lời
- Anh mà đi, tôi sẽ chết! Cô đánh đòn quyết định.

Anh giật mình, rúng động, ngẩng đầu nhìn cô.

- Cô sẽ không chết! Anh càng kiên quyết trả lời - Cô có cha mẹ sủng ái, có Vú Hồ, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy sẵn sàng, có Mộng Hoa, Thiên Lam bảo hộ còn có Thiên Bạch ... chàng thanh niên tốt như thế chờ đợi cô, cô sẽ không chết!
- Sẽ chết! Cô cố chấp nói - Nhiều cái tên như vậy cũng vô dụng nếu trong những cái tên ấy không có anh!

Hạ Lỗi hít sâu hơi

- Mộng Phàm, cô có suy xét lý lẽ hay không?
- Tôi không cần lý lẽ! Mộng Phàm cuối cùng hét lên. - Chuyện tình cảm không sao mà suy xét lý! Anh đi rồi, tôi không còn gì nữa! Cha và mẹ không quan trọng. Tất cả mọi người đều

không tồn tại! Quốc gia dân tộc là gì, tôi cũng mặc! Bây giờ tôi mới biết, trên đời chỉ có anh. Anh đi rồi, tôi không còn gì nữa!

Hạ Lỗi lùi lại một bước, nghĩ lại, đưa tay vịn cương ngựa

- Xin lỗi, tôi phải đi!

Mộng Phàm vội vã bước về phía trước một bước, cuối cùng hiểu được quyết tâm của Hạ Lỗi tất phải đi Cô ngừng đầu, nhìn anh chờ đợi:

- Anh nhất định đi Tôi không thể nào giữ anh lại được?

- Phải!

- Thế thì, Mộng Phàm dường như sử dụng hơi sức toàn thân, hít hơi sâu - Để tôi tiễn anh một chặng!

CHƯƠNG 23

ĐỒNG RỘNG

Dấu chân tuổi thơ dường như vẫn chưa mất. Bóng hai đứa trẻ ngày nào dường như vẫn còn đâu đây. Không biết vì sao, thời gian mười hai năm đã lén lút lẩn trốn. Đồng rộng vẫn như xưa. Gió đồng phương Bắc vẫn lạnh lẽo. Một đầu khác của đồng rộng, hòn Vọng Phu đứng trong sắc ban mai, là một bóng đen khổng lồ.

Hạ Lỗi dắt ngựa, cùng Mộng Phàm đứng lại giữa đồng rộng.

- Không phải tiến nữa! Hạ Lỗi lại liếc nhìn Mộng Phàm, cương quyết quay đầu, nhảy lên lưng ngựa - Mộng Phàm! Em về đi!

Mộng Phàm cất đầu, bước bình nhìn Hạ Lỗi, không nói

- Hẹn có ngày gặp lại!

Hạ Lỗi buồn mấy tiếng, kéo ngựa định phóng đi. Mộng Phàm nói bằng giọng thê thiết giống như quyền rửa mà anh chưa từng nghe qua:

- Anh nên nhớ, người con gái trên hòn Vọng Phu, cuối cùng biến thành một khối đá!

Toàn thân Hạ Lỗi run lên. Anh dừng ngựa, toan quay đầu nhìn Mộng Phàm, nhưng lại ngập ngừng, chỉ e sau cái quay

đầu ấy, suốt đời anh lại không đi nổi! Anh dùng sức kéo mạnh cương ngựa một cách nặng nề. Truy Phong nhắc bốn vó, bốc lên một làn bụi màu tro, phi nhanh tuyệt trần.

Mộng Phàm không hề động đậy, cô như một pho tượng đá đứng thẳng trên đồng rộng.

Truy Phong chạy nhanh, chạy như điên cuồng.

Hạ Lỗi không quay đầu lại, ra roi cho ngựa chạy về trước. Rừng thấp cây khô trên đồng rộng, rất nhanh bị anh bỏ lại đằng sau

- Anh nên nhớ, người con gái trên hòn Vọng Phu, cuối cùng biến thành một khối đá!

Tiếng Mộng Phàm văng lại bên tai anh. Anh điều khiển cương ngựa, chạy điên cuồng về phía trước như chạy trốn.

- Người con gái trên hòn Vọng Phu cuối cùng biến thành một khối đá!

Tiếng Mộng Phàm, bốn mặt tám phương cuốn đến tai anh. Anh dậm bàn chân, phi càng nhanh.

- Biến thành một khối đá! Biến thành một khối đá! Biến thành một khối đá! Biến thành một khối đá! ...

Tiếng Mộng phàm đã cuộn như một làn sóng lớn trùm phủ trời đất, với anh như thủy triều ủa tới sắp nhanh chóng dìm mất anh.

- Biến thành một khối đá! Biến thành một khối đá! Biến thành một khối đá!

Hàng ngàn hàng vạn Mộng Phàm kêu lên với anh. Hàng

ngàn hàng vạn Mộng Phàm đều hóa thành những tảng đá lớn, đột nhiên sừng sừng ở trước mặt anh, giống như một cách rùng đá. Mỗi tảng đá lớn đều là hình bóng của Mộng Phàm ngạo nghễ đứng thẳng quyết không quay lại

Hạ Lỗi gò ngựa Truy Phong ngẩng đầu hí dài, dừng lại

- Mộng Phàm! Hạ Lỗi kêu vọng vào khoảng không.

Hạ Lỗi không khống chế nổi mình nữa, đành quay ngựa trở về. Anh phóng nhanh về hướng Mộng Phàm.

- Đừng biến thành khối đá! Xin cô ... Đừng biến thành khối đá!

CHƯƠNG 24

THIÊN BẠCH

Tối hôm ấy, Hạ Lỗi và Mộng Phàm cùng đốt hai bức thư để lại ...

Nếu đã đi không xong, Hạ Lỗi quyết tâm đổi mặt với Thiên Bạch.

- Cái đó không khó khăn, Hạ Lỗi nhìn hai bức thư đang hóa thành tro tàn trong ngọn lửa, hất đầu nhìn đăm đăm. - Mộng Phàm. Tôi chỉ cần nói với Thiên Bạch, tôi đã gắng sức rồi, đã vùng vẫy rồi Tôi đã bị thiêu trong lửa dữ, bị cồng trong sông băng, bị nấu vạc dầu trong địa ngục ... Tôi không còn cách nào nữa ... tôi đành thú nhận thẳng thẳng với anh ấy Rồi anh ấy muốn đánh, muốn chửi, muốn trừng phạt, muốn giết chóc ... tôi đều tùy anh ấy xử trí ... Như vậy đấy! Cái đó ... không khó khăn, tất cả điều tôi cần làm là đi đổi mặt với Thiên Bạch! Chỉ có đổi mặt với Thiên Bạch trước, mới có thể lại đổi mặt với dưỡng phụ và dưỡng mẫu! Phải đó, lần này tôi ... sẽ đổi mặt với Thiên Bạch!

Mộng Phàm không nói lời nào, chỉ ngây dại nhìn đăm đăm Hạ Lỗi, trong mắt long lanh tia sáng.

Lẽ ra là không khó khăn lắm về cái chuyện thú nhận. Nhưng, Thiên Bạch dùng bộ mặt tin cậy, hân hoan, sùng bái mà lại thuần chính vô tư đón Hạ Lỗi, khiến anh không biết làm sao

tự thú. Trước khi anh mở miệng, Thiên Bạch đã cười ha hả, kêu lên:

- Chuyện của anh tôi đã biết rồi, biết hết cả rồi!

- Cái gì? Hạ Lỗi giật mình Anh biết rồi

- Phải đấy! Thiên Bạch cười Mộng Hoa đến nhà tôi, đem từ đầu đến cuối câu chuyện nói với chúng tôi! Tôi và Thiên Lam nghe chuyện chưa từng nghe, đều cười chết được!

- Mộng Hoa nói rồi à? Hạ Lỗi vô cùng kinh ngạc Anh ấy nói sao

- Nói anh say rượu đại náo nhà họ Khang! Thiên Bạch nhìn anh chăm chú, trong mắt vẫn đầy nét cười Anh đối với Khang bá bá, lại chào kiểu nhà binh, lại khom mình, lại vái ... Ha hạ Anh thật là có một! Say rượu cũng không say như kiểu người khác! Anh còn tưởng Mộng Hoa là tôi, luôn miệng nói kết bái không phải là giả vờ! Nét mặt của Thiên Bạch tự nhiên nghiêm lại, hết sức cảm động, chăm chú nhìn Hạ Lỗi rồi vỗ mạnh vào anh một cái Hạ Lỗi, con người anh có cái nghĩa khí của thời xưa - Anh đúng là một nhân vật trong Thất hiệp ngũ nghĩa, tựa như Nam Hiệp Triều Chiêu hay Bắc hiệp Âu Dương Xuân!

- Thiên Bạch. Hạ Lỗi buồn rầu nọ - Đừng nói với tôi những lời ấy, anh sẽ khiến tôi ... trời ... không có tự dung thân!

- Khách khí làm gì, chúc mừng anh vài câu Anh làm điều nhân không nường ai, làm đến nơi đến chốn là phải! Thiên Bạch chăm chú nhìn Hạ Lỗi - Kỳ Thực, nỗi đau khổ trong lòng anh tôi biết, sống nhờ mái nhà người tất nhiên có nhiều điều không như ý. Nhưng đường đường nam tử như anh, hà

tất kể đến cái đó? Ôn dưỡng dục của Khang bá bá, rồi có ngày anh báo được. Anh sợ báo đáp không đầy đủ, tôi giúp anh báo là được! Anh là "nghĩa tử" của ông, tôi cũng là "bán tử" của ông mà!

Hạ Lỗi đăm đăm nhìn Thiên Bạch, lẽ ra là không khó khăn, nhưng anh một chữ cũng không nói ra được! Nửa chữ cũng không nói ra được!

Không nói ra được, làm sao mà trở về đối mặt với Mộng Phàm?

Hạ Lỗi không dám về nhà họ Khang mà lên ra đồng. Anh đá vào một hòn đá, đâm vào thân cây. Trước đồng rộng, bốn bề không một bóng người, anh cất đầu kêu to:

- Hạ Lỗi! Mày tiêu rồi! Mày là tên nhát gan! Mày nhu nhược! Mày khốn kiếp! Mày dám yêu mà không dám thú nhận ... Mày làm sao mà không dám nói với anh em của mày ... Mày yêu vị hôn thê của anh ta! Mày là đồ bỏ đi! Mày là đồ ngụy quân tử!

Kêu xong, đá xong, phát tiết xong ... anh mới gân gết sức rũ đầu xuống, giống như con gà trống chiến bại

CHƯƠNG 25

KHANG KÝ

Đêm khuya hôm ấy, dù thân hình bị dày vò đến tiêu tụy không sao kham nổi, nhưng Hạ Lỗi không dám về nhà họ Khang, sợ thấy nét mặt chờ đợi của Mộng Phàm. Bàng hoàng và bất lực, anh đến trước cửa Khang Ký được tài hàng. Ở trên đời này, người duy nhất có thể hiểu anh là Khang Cần! Khang Cần! Cứu tôi với! Khang Cần, nói cho tôi biết tôi phải làm thế nào

Cửa hiệu thuốc đã đóng. Ngay chiếc đèn lồng nhỏ treo trước cửa cũng đã tắt. Hạ Lỗi đẩy cửa, bên trong cũng đã cài then. Anh bắt đầu điên cuồng đập cửa, la hét:

- Ông chủ tiệm! Mở cửa! Nguy rồi! Có người bị thương nặng! Ông chủ tiệm! Cứu tôi với! Mau lên! Cứu tôi với!

Sau một hồi la hét loạn xạ, chốt cửa bên trong lạch cạch vang lên. Cửa lớn được mở một nửa, lộ ra bộ mặt vàng vố kinh hoàng của Khang Cần. Hạ Lỗi đẩy tung cửa, xông thẳng vào trong.

- Có người nguy hiểm sắp chết mà bác vẫn đóng cửa chặt như vậy à? Anh xông tới cửa phòng ngủ của Khang Cần. - Mau mang rượu bác cất giấu ra đây, tôi cần uống vài chén ...

- Lỗi thiếu gia ... Khang Cần kêu lên Đừng ...

Không kịp nữa rồi, Hạ Lỗi đã tông cửa phòng ngủ ra, và anh kịp nhận thấy bóng một người một người đàn bà bước vội đến sau màn nắp. Trái tim Hạ Lỗi nảy lên đến cổ họng. Anh cực kỳ kinh ngạc, kêu lên một tiếng sợ hãi:

- Dì Mi!

Tâm Mi đứng dậy, cất đầu lên, mặt xám bệch như tro chăm chú nhìn Hạ Lỗi

Khang Cần hốt hoảng cài then cửa lại, chạy đến trước mặt Hạ Lỗi quỳ ngay xuống:

- Lỗi thiếu gia! Cậu chó nói ra! Xin cậu chó có nói ra!

Tâm Mi thấy Khang Cần quỳ, cũng sợ hãi quỳ theo

- Tiểu Lỗi! Tôi van anh, đừng nói ra với nghĩa phụ nghĩa mẫu anh, chỉ cần nói ra một chữ, là hai chúng tôi mất mạng!

Hạ Lỗi nhìn trừng trừng Tâm Mi và Khang Cần, chỉ thấy trái tim mình bị dồn vào một cái hang sâu không thấy đáy

- Các người ... các người ... Anh lú lủi nói, cơ hồ không dám tin đó là sự thật. - Các người phản bội dưỡng phụ? Các người ... ngang nhiên ...

- Lỗi thiếu gia! Khang Cần rên rỉ. - Xin tha thứ cho chúng tôi! Đến nước này đều là do chúng tôi không khống chế nổi, quả thực là chúng tôi không cố tình!

- Sao lại đến như thế này Hạ Lỗi chấn động, rõ ràng so với Khang Cần và Tâm Mi, anh còn hoảng loạn hơn. Tôi hoàn toàn bị các người khuấy rối Các người đứng lên, đừng quỳ trước tôi nữa!

- Muôn sự đều do tôi làm lỡ! Tâm Mi hai tay chấp lại lạy Hạ Lỗi - Tôi không nên luôn luôn đến đây, học cách kê đơn bốc thuốc làm gì! Tôi không nên đến đây! Nhưng, Tiểu Lỗi! Anh cũng biết đấy, tôi ở nhà cũng không có địa vị gì. Cái kiểu sống cứ như người mất hồn ấy tôi nếm chịu đã quá đau khổ rồi! Chị ta liếc nhìn Khang Cần Khang Cần ... anh ấy hiểu tôi, quan tâm đến tôi, dạy tôi cái này, dạy tôi cái nọ, khiến tôi thấy sự tồn tại của mình lại có ý nghĩa, cho nên tôi thường đến đây tìm nguồn an ủi ... Đến lúc chúng tôi thường đến đây tìm nguồn an ủi ... Đến lúc chúng tôi phát hiện có tình cảm không bình thường, chúng tôi đã không có cách nào dứt bỏ được!

- Nhưng, nhưng Hạ Lỗi vừa kinh hãi, vừa đau khổ Tâm Mi! Các người không thể làm như vậy được! Thứ tình cảm ấy không thể đi đến đâu cả, cũng không thể có tương lai! Sao các người lại để cho nó xảy ra

Khang Cần xấu hổ không có đất mà chui, tiếp lời

- Chúng tôi đều biết, chúng tôi không còn là những đứa trẻ. Chúng tôi đều đã trải qua dâu bể đời người Lẽ ra chúng tôi nên khống chế tình cảm của mình. Nhưng sự đời, không có cách nào dùng cái "có thể" với "không thể" để dự phòng! Tiểu Lỗi, chẳng phải cậu cũng có nỗi đau khổ khó mà nói ra hay sao

Hạ Lỗi rụt lại, không nói ra điều khó xử của mình.

- Tiểu Lỗi, anh là người đầu trò! Tâm Mi khẩn thiết. Chính anh từ Ngũ tứ trở về, cao giọng kêu gào, mỗi cá nhân đều có quyền lợi ngang nhau trong mọi việc. Một lời của anh đã đánh thức người trong mộng, khiến tôi từ trong cơn ngủ say tỉnh ra đấy!

- Trời! Hạ Lỗi sợ hãi lùi lại đằng sau, dựa vào một cái ghế, lại ngã ngồi xuống. - Tôi lại nói nhiều lời như thế? Thật tai hại cho lời nói của mình! Trời ơi! Hạ Lỗi kinh hoàng nhìn hai người, càng lúc càng hiểu ra tính nghiêm trọng của sự tình. - Các người định làm thế nào Nếu để cho dương phụ hay được ... Khang Cần, dì Mi, các người ... Trời ơi, các người định làm thế nào

Khang Cần run lên:

- Lỗi Thiếu gia! Tôi van cậu chó có nói ra! Đối với bất kỳ người nào đều không thể nói

- Đúng thế! Các người biết rõ cả! Hạ Lỗi càng bức. - Các người biết rõ mà vẫn cố ý phạm! Bây giờ tôi mới rõ, đáng lẽ tôi phải sớm nhận ra Tôi thật ngốc! Nhưng, nhưng các người rốt cục làm như thế nào Hạ Lỗi không dần được, túm lấy Khang Cần. - Khang Cần, nghĩa phụ chịu không nổi điều sỉ nhục này! Dù cho người chịu nổi, người cũng sẽ không nhận được! Dù cho người nhận được, người cũng sẽ không tha thứ! ... Các người làm chuyện tà trời mà không hề nghĩ tới hậu quả của nó. Có phải không? Có phải không? Bây giờ chúng ta phải rời khỏi đây ngay, coi như không có chuyện gì xảy ra cả. Tôi sẽ không nói, các người không nói, quên tất cả chuyện này đi, có được không, có được không? Các người cũng đừng tiếp tục nữa, có được không?

Khang Cần vô cùng hổ thẹn, đau lòng nhìn Tâm Mi, lại nhìn Hạ Lỗi:

- Cậu đã căn dặn như vậy, tôi sẽ làm theo lời căn dặn của cậu! Bác ta quay sang Tâm Mị - Tiểu Lỗi nói đúng đấy, chúng ta đã làm chuyện tà trời mà không hề nghĩ đến hậu quả của nó.

Thật là ngu ngốc!

Tâm Mi gục đầu xuống, nước mắt từng giọt lớn từng giọt lớn trào ra, lăn thành chuỗi xuống.

- Tiểu Lỗi, Chị ta ghen ngào - Tôi cảm ơn anh suốt đời Chỉ cần việc này không lộ ra, tôi ... tôi ... chúng tôi đều nghe anh. Chúng tôi quả là ... những kẻ ngu ngốc.

Hạ Lỗi đứng lên vội vã dìu Tâm Mi

- Dì Mi, chúng ta mau về nhà! Sau khi về, không ai được lộ thanh sắc, phải thật giữa bình tĩnh. Đi đi! Nếu không đi thì khuya mất!

Tâm Mi hoảng hốt đứng lên, không ngăn nổi, tia mắt đưa về phía Khang Cần, đầy vẻ lưu luyến.

- Khang Cần ... Chị muốn nói lại đừng, người liêu xiêu muốn té.

Khang Cần cũng đứng lên, nhìn Tâm Mi, đưa tay muốn dìu cô, nhưng thấy Hạ Lỗi chú ý nhìn, bác miễn cưỡng rút bàn tay cứng đờ về.

- Tôi biết rồi, cô đừng nói nữa Bác buồn bã trả lời - Còn được sống dưới cùng một mái nhà, hiểu rõ lẫn nhau, thỉnh thoảng gặp mặt, không thẹn với lòng, cũng là một thứ hạnh phúc ... cũng thỏa nguyện rồi! Cô đi mau đi thôi!

Hạ Lỗi nhìn hai người, mừng tượng phảng phất hình ảnh của anh và Mộng Phàm. Trái tim anh vì hai người mà đau thắt. Thật là trớ trêu, quanh đi quẩn lại không gì hơn chuyện này. Nhưng anh không muốn mọi người ngậm ngùi nuối tiếc. Hạ Lỗi dậm mạnh chân một cái, nói dứt khoát:

- Đi đi!

Tâm Mi không dám dùng dằng, gạt nước mắt, ngo ngác như
con chó nhà có tang, nát lòng đi theo Hạ Lỗi

CHƯƠNG 26

TRONG RỪNG CÂY NHỎ

Sau khi phát hiện bí mật chết người của Khang Cần, Hạ Lỗi cảm thấy bị rúng động dữ dội. Anh vừa sợ hãi vừa bối rối, vừa lo lắng, khó xử, còn có cả sự đồng tình và thương xót nữa. Anh thương hại Tâm Mi, thương hại Khang Cần, cũng thương hại Khang Bình Khiêm. Nhìn thấy Khang Bình Khiêm không hề hay biết mảy may, vẫn cứ ung dung hưởng thụ cuộc sống yên lành của ông, Hạ Lỗi trong lòng run sợ. Mỗi lần đi đến trước cửa lớn nguy nga của nhà họ Khang, mỗi lần xuyên qua thủy tạ giữa lòng hồ, mỗi lần nhìn thấy cây ngân hạnh, thạch hòe đầy vườn, cùng những hành lang quanh quất, anh đều cảm thấy cảnh giàu sang, êm ấm của nhà họ Khang chỉ là giả tạo, còn thực tế lại như mây đen phủ kín, như đại nạn sắp đến.

Những con "đại nạn" ấy đương nhiên bao gồm cả chuyện của anh và Mộng Phàm. Sau sự kiện ở "Khang ký", anh cơ hồ không dám nghĩ đến Mộng Phàm, không dám đụng chạm đến vấn đề này nữa. Nhưng Mộng Phàm vẫn tìm cách gặp Hạ Lỗi và mỗi lần gặp như vậy đều mặt ửng mầu. Cô biết rõ Hạ Lỗi không dám nói với Thiên Bạch. Sao anh lại không mở miệng nói Cô thất vọng hết sức. Ngoài thất vọng cũng còn phần nộ và lo âu. Hạ Lỗi không đúng! Hạ Lỗi hoàn toàn không đúng! Toàn bộ con người anh không chịu đối mặt với cô. Cô vừa sợ hãi vừa đau buồn, Hạ Lỗi ơi Hạ Lỗi! Rốt cục

anh định xử lý tình cảm của chúng ta ra sau đây Trái qua cơn vùng vẫy "muốn đi lại ở lại" trên đồng rộng, nếu anh còn muốn đi, anh quả là tàn nhẫn, quá vô tình! Đáy lòng Mộng Phàm vẫn vương quần quýt vẫn là cái tên Hạ Lỗi Nỗi sợ hãi sâu xa nhất, vẫn là Hạ Lỗi lại bỏ đi

Sáng sớm hôm ấy, Mộng Phàm không nhin nổi, ngăn Hạ Lỗi lại trước cửa Bốn phía không người, Mộng Phàm kéo anh, nói như ra lệnh:

- Chúng ta ra rừng cây nhỏ nói cho rõ ràng! Đi!

Dưới cái nhìn đăm đăm như thiêu đốt của Mộng Phàm, Hạ Lỗi không sao dám kháng cự nổi Họ đi đến rừng cây nhỏ sau nhà Họ Khang. Hồi thời thơ ấu, cái buổi sớm đầu tiên Hạ Lỗi mới đến nhà họ Khang, cũng đã từng ở trong rừng cây nhỏ này, không giấu mình nổi bị Mộng Phàm chớp được. Hôm nay họ lại đứng trong rừng cây nhỏ này

- Hạ Lỗi, nghe tôi nói! Mộng phàm nhìn thẳng vào Hạ Lỗi, nét mặt cương quyết. - Anh không nên thiếu cả quyết, anh không nên tự mâu thuẫn nữa! Tôi đã quyết định rồi ... Chúng ta lén đi với nhau!

- Cô nói gì? Hạ Lỗi giật mình.

- Lén đi với nhau! Mộng Phàm kêu lên, nét mặt khích động, đây vẻ cương quyết. - Tôi nghĩ đi nghĩ lại, không có cách nào khác! Anh chẳng phải cứ muốn về Đông Bắc là gì? Được! Thì về Đông Bắc! Chúng ta cùng về Đông Bắc!

Hạ Lỗi hít sâu hơi để giữ bình tĩnh, tia mắt tóe lửa nhìn chăm chăm Mộng Phàm:

- Lén đi với nhau Cô ngang nhiên dám đề ra chuyện ấy Mộng

Phạm ơi! Dừng khí theo đuổi tình yêu của cô, quá khiến tôi rất là khâm phục! Thắng thắng mà nói, ý nghĩ ấy cũng đã trở đi trở lại trong óc tôi hàng trăm nghìn lần, nhưng tôi vẫn không đủ can đảm nói ra

- Vậy thì cứ thế mà làm! Mong Phạm càng thêm cương quyết. Chúng ta định một kế hoạch thu xếp một ít đồ đạc, nói đi là đi!

Hạ Lỗi giật mình nhìn Mong Phạm:

- Nhưng, chúng ta không thể làm như vậy

- Tại sao Mong Phạm vô cùng giận dữ. - Tôi đã sửa soạn dâng hiến tất cả cho anh, sẵn sàng cùng anh đi đến chân trời góc biển, chịu khổ chịu cực tôi đều không sợ! Là quê hương, biệt cha mẹ, phụ Thiên Bạch ... Tôi đều không hối tiếc! Tôi đã dám bỏ tất cả như vậy, cùng anh đi, sao anh còn băn khoăn như vậy Rồi cuộc anh muốn gì? Anh nói đi, nói đi!

- Nếu chúng ta lén đi với nhau, dưỡng phụ dưỡng mẫu sẽ sa vào cảnh tuyệt vọng biết bao nhiêu Một người là hòn ngọc của cả nhà, một người là con nuôi yêu như con mình đẻ ra Chuyện lấy oán đền ơn ấy, quả thực tôi làm không nổi! Huống hồ Thiên Bạch ... Chúng ta sẽ đem số toại hết nhiệt tình của anh ấy đối với chúng ta Chúng ta sẽ hủy hoại anh ấy ... Không, không, chúng ta không thể làm vậy được!

- Anh nhát gan, anh mất ý chí! Mong Phạm hết sức tuyệt vọng, nước mắt tuôn trào Cô nắm hai tay lại, hét lên với Hạ Lỗi - Anh viện lý do này, anh viện lý do kia! Anh đã không dám công bố với toàn thế giới này tình yêu của anh đối với tôi, lại không dám mang tôi cùng trốn đi! Anh chỉ cố xúi cái đạo lý to tát của anh, một khi gặp chuyện, anh so với con

chuột còn nhút nhát hơn! Anh nhu nhược như vậy, quả là khiến tôi hết sức thất vọng! Cô dùng tay áo giận dữ lau nước mắt, càng phẫn nộ kêu Cuối cùng tôi đã nhận rõ anh rồi! Con người anh không xứng đánh lấy tình yêu của tôi! Tình yêu của anh toàn là giả vờ! Anh luôn miệng nhân nghĩa đạo đức, chỉ để che giấu cái nhu nhược của anh! Anh chỉ muốn làm ông thánh, không muốn hy sinh bất cứ cái gì vì người con gái yêu anh ... Sự thực, anh chỉ yêu mình anh, chỉ yêu cái nhân nghĩa đạo đức mà anh giữ khư khư! Anh căn bản không yêu tôi, anh chưa hề yêu tôi bao giờ ... Anh giả dối và nhỏ nhen như thế, anh khiến tôi vô cùng thất vọng và tuyệt vọng!

Hạ Lỗi mở thật to mắt, nhìn chăm chăm Mộng Phàm. Những lời trách móc của Mộng Phàm làm sắc mặt anh càng trắng nhợt, hơi thở cũng càng gấp rút. Những lời trách móc ấy như lưỡi dao cứa vào lòng anh đau nhói Anh không muốn biện bạch cũng không có sức biện bạch. Anh gắng gượng đè nén lòng tự tôn bị thương tổn, cứng cỏi nói:

- Nếu cô đã nhận rõ tôi rồi, chúng ta bắt tất phải nói với nữa Cô nói đúng cả! Tôi giả dối, nhu nhược như vậy đấy!

Nói xong, anh quay người sửa soạn ra khỏi rừng.

- Hạ Lỗi! Mộng Phàm kêu thét lên.

Tiếng thét của cô thê thảm biết bao, khiến Hạ Lỗi không thể dừng được. Anh đứng lại, đôi mắt nhìn ngang một cây hoa trước mặt, không muốn quay đầu lại

Mộng Phàm chạy như bay đến ôm lấy Hạ Lỗi, khóc nức lên, vừa khóc vừa kêu:

- Tha lỗi cho tôi! Tha lỗi cho tôi! Tôi nói không lựa lời, làm tổn

thương anh như vậy, quả thực vì thôi quá yêu anh! Tôi bằng lòng cùng anh đi đến chân trời góc bể, cũng bằng lòng cùng anh đối mặt với mọi sự chê trách, chỉ không có cách nào chịu đựng nổi nếu phải xa anh.

Hạ Lỗi quay người lại, nước mắt cũng theo rơi xuống.

- Mộng Phàm, cô biết không, rất nhiều lời cô nói đều đúng! Tôi nhát gan, tôi nhu nhược, tôi cố kỵ quá nhiều ... Cô có thể chửi mắng tôi, có thể khinh miệt tôi, nhưng tuyệt đối tuyệt đối không thể nghi ngờ tình yêu của tôi đối với cô! Nếu không phải vì cô mà vấn vương lòng dạ như vậy, tôi có thể sống thanh thản, vui sướng biết bao nhiêu, không bị gò bó, thẳng thắn, mạnh mẽ biết bao nhiêu! Cô nói tôi không yêu cô, câu ấy, trời! Anh đau khổ nuốt ực một hơi - Tôi không tha lỗi cho cô, tôi không nên tha lỗi cho cô! Tôi ... sẽ hận cô, bởi vì hận cô so với yêu cô còn dễ chịu hơn rất nhiều, rất nhiều!

- Không không không! Mộng Phàm sợ hãi lấy tay bưng lấy mặt Hạ Lỗi, khóc không thành tiếng. - Đừng hận tôi! Tôi yêu anh như vậy, như vậy sao anh còn hận tôi ...

Hạ Lỗi sụp đổ trước lời biểu lộ mạnh mẽ của Mộng Phàm, quên hết mọi thứ, quên cả xiềng xích đạo đức, quên cả nhà họ Khang và Thiên Bạch, quên cả nhân nghĩa lễ giáo, quên cả phải, trái, đúng, sai ... Anh ôm chặt cô, đem đôi môi nóng rực của mình, cuồng nhiệt áp sát vào đôi môi thấm nước mắt của cô.

Đó là lần đầu tiên anh hôn cô, trời xoay đất chuyển, vạn vật đều biến mất.

Anh không biết hôn cô bao lâu Bỗng có tiếng vang lên như sấm nổ bên tai họ:

- Hạ Lỗi! Mộng Phàm!

Hạ Lỗi giật mình vội buông Mộng Phàm rạ Hai người kinh ngạc ngẩng đầu Mộng Hoa đứng đó tự hỏi nào, hai tay nắm chặt, giận không nén nổi, giờ cánh tay hét to với họ:

- Giỏi thật! Hai đứa bay! Lẩn trốn trong rừng cây này làm chuyện xàm sỗ để không cho ai nhìn thấy! Hạ Lỗi! Đồ khốn! Mà khi phụ em gái tao Mà có quyền gì mà dám hôn nó? Mà là đồ mặt dày, đồ vô liêm sỉ, đồ lưu manh.

Mộng Hoa vùng nắm đấm, đấm vào cằm Hạ Lỗi Hạ Lỗi lùi lại một bước, dựa vào thân cây. Anh ngẩng đầu nhìn thẳng Mộng Hoa, bỗng thấy tựa một hòn đá rơi xuống đất, tất cả cục diện hỗn độn đều bị lật tung rạ Anh hít thật sâu, rần ròi, kiên định, mạnh mẽ nói:

- Mộng Hoa, tôi không khi phụ em gái anh. Tôi yêu cô ấy và hoàn toàn không có nào làm tôi thôi yêu cô ấy được! Cứ coi như tôi bị toàn thế giới chửi rủa, tôi cũng không biết làm sao được, tôi cứ yêu cô ấy, không thuốc nào cứu được, như vậy đây!

CHƯƠNG 27

BỘC PHÁT

Chuyện Hạ Lỗi và Mộng Phàm yêu nhau, như một quả lựu đạn có sức công phá rất mạnh, nổ ra vang động. Toàn thể nhà họ Khang bỗng bị tiếng nổ làm thất điên bát đảo

Phản ứng của Khang Bình Khiêm, so với Hạ Lỗi dự liệu còn dữ dội hơn. Đứng ở tòa đại sảnh nhà họ Khang, ông không sao tin nổi, nhìn Hạ Lỗi và Mộng Phàm tưởng như hai người là quái vật dị hình từ bên ngoài bầu trời vừa đến, càng là loại người không sao hiểu nổi mà một đời ông chưa từng thấy qua, chưa hề tiếp xúc, chưa hề quen biết. Ông thở hắt hắt, sắc mặt trắng nhợt, nhón thần ngơ ngác, rúng động đến cùng cực.

- Tiểu Lỗi Ông trầm giọng nói - Mau nói cho ta biết, đó là một sự hiểu lầm, đó là Mộng Hoa nhìn lầm, đúng vậy không?

- Thừa nghĩa phụ. Hạ Lỗi đau đớn kêu - Con không thể lại lừa dối người, cũng không thể giấu giếm người! Xin người tha thứ cho chúng con ...

Vịnh Tinh lập tức lấy tay che mặt, òa khóc lên. Tựa như chuyện xấu hổ nhất trong đời, đó là chuyện này Vừa khóc vừa lùi ngã vào lòng ghế, Nhỏ Ngân Nhỏ Thúy hai bên đỡ bà, bà vẫn như tê bại, không ngồi vững.

- Bình Khiêm! Làm thế nào được bây giờ đây Bà run rẩy kêu lên. - Trong nhà có chuyện xảy hổ như vậy, tôi còn sống làm sao được?

- Tiểu Lỗi Khang Bình Khiêm bỗng lấy làm ngạc nhiên. - Cái mà mà gọi là tha thứ nghĩa là làm sao

- Cha! Mẹ! Mộng Phàm lao tới, khỏi rồi quỳ xuống đất. - Con và Hạ Lỗi chân thành yêu nhau, đời này kiếp này con nguyện theo Hạ Lỗi! Cha ơi! Xin cha giúp đỡ chúng con, ưng cho chúng con, cho phép chúng con yêu nhau!

Khang Bình Khiêm nhìn chăm chăm vào Mộng Phàm, lại quay sang nhìn chăm chăm Hạ Lỗi Ông dần dần hiểu rõ tất cả. Ông nói tiếp, giọng ngậm ngùi:

- Tiểu Lỗi, đó là chiến công oanh liệt mà mà làm được đó phải không?

Người Hạ Lỗi giật mạnh một cái như bị nện một gậy dữ dội, sắc mặt trắng bệch rạ Nhưng anh đứng thẳng, không nao núng, nói:

- Con biết con đã làm cho người đau thấu tâm can. Con có lỗi với người, có lỗi với Thiên Bạch, có lỗi với từng người họ Khang! Con đã tìm mọi cách để thoát khỏi tầm bị kịch này. Chúng con tránh gặp nhau, không dám trò chuyện, dự định chia tay ... nhưng mỗi lần vùng vẫy, tình cảm lại một lần thêm mạnh mẽ! Chúng con quả là không biết tính sao Thừa nghĩa phụ, nghĩa mẫu, việc phải xảy ra đã xảy ra, con yên Mộng Phàm, đã vượt khỏi tình anh em từ lâu, con yên một cách cay đắng mà đau khổ. Bao nhiêu lâu nay, con vẫn khắc khoải bồi hồi giữa tình yêu và đạo nghĩa, nhu nhược thiếu quyết đoán, báo hại Mộng Phàm cũng vì thế mà chịu khổ.

Bây giờ, con không có cách nào lại trốn tránh nữa! Một nam tử hán đại trượng phu phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Tuy con trái với đạo nghĩa, nhưng rốt lại là thành thực với bản thân con, con tính là cùng Mộng Phàm yêu nhau! Xin các người đừng hoàn toàn phủ định chúng con, bài xích chúng con ... Xin các người hiểu dùm cho, thử tiếp nhận cho!

Khang Bình Khiêm nghe mà như chưa nghe, thấy mà chưa thấy, mắt trừng trừng. Cuối cùng ông hiểu ra đó là sự thực. Ông hít sâu một hơi lạnh lẽo, bỗng quát lên thành tiếng:

- Nam tử hán đại trượng phu! Hạ Lỗi, mày dùng những chữ đó phải không? Mày dám bôi nhọ danh từ đó như vậy à? Nam tử hán đại trượng phu không làm việc sai trái! Nam tử hán đại trượng phu không cướp đoạt tình yêu của người! Nam tử hán đại trượng phu phải trên không then với trời, dưới không hổ với người! Người như mày lén lút vụng trộm, rình rập hại người, vắn vít với Mộng Phàm, phải trái không phân ... Mày ngang nhiên dám tự xưng là "Nam tử hán đại trượng phu"! Mày có xứng đáng không? Xứng không? Mày làm đau lòng ta, làm nhục vinh dự nhà họ Khang như vậy, còn mặt mũi nào nhìn thấy ta Còn xứng đáng làm sao với cha mày ở trên trời ...

Hạ Lỗi bị những lời lẽ nghiêm minh của Khang Bình Khiêm đánh gục, sắc mặt anh trắng bệch, á khẩu không nói được.

- Cha! Mộng Phàm kêu lên một tiếng thê thảm, quỳ lết trước mặt Khang Bình Khiêm, bất chấp tất cả, nói - Cha đừng nên bức Hạ Lỗi! Đó không phải là lỗi của anh ấy! Đó là lỗi của con, của con! Duyên có đều bởi con mà ra! Anh ấy vốn không dám yêu con, đó là do con không buông tha anh ấy! Anh ấy cứ tránh né con, cứ cự tuyệt con, đó là do con hết lần này đến

lần khác ràng buộc anh ấy! Nhiều lần, anh ấy thoát lui, anh ấy đề nghị chia tay, thậm chí anh anh còn để thư lại toan rời khỏi nhà họ Khang về Đông Bắc. Đó là do con, con kêu, khiến anh ấy khổ tâm mà lưu lại. Đó là do con, do con hết lần này đến lần khác ràng buộc anh ấy! Cha! Từ mười hai năm trước, cha đưa anh ấy từ Đông Bắc về. Buổi tối hôm đầu tiên, con nghe chuyện của anh ấy, ôm con gấu nhỏ mà con yêu mến tặng cho anh ấy, ôm con gấu nhỏ mà con yêu mến tặng cho anh ấy làm bạn. Từ lúc đó trở đi, tựa như số mệnh định sẵn rồi trong lòng con không còn ai khác nữa! Chỉ có một mình anh ấy! Mười hai năm rồi, con đuổi theo đằng sau anh ấy, vắn vít với anh ấy mười hai năm ...

Khang Bình Khiêm trừng mắt nhìn Mộng Phàm, giận đến suýt té xỉu! Thế là ra làm sao. Điều này ông chưa từng nghĩ đến. Một đứa con gái lại nói thứ chuyện ấy! Ông không nén nổi, giơ tay lên tát mạnh một cái Mộng Phàm té nhào xuống đất. Ông vẫn chưa hả, xông lại, lấy chân đá, giận dữ rống lên:

- Mày là quân không có chút liêm sỉ! Mày làm tao tức đến chết mất! Làm sao tức đến chết mất! Quả là mày để cho nhà họ Khang chịu nhục!

Hạ Lỗi nhào đến thay thế Mộng Phàm lãnh cái đá của Khang Bình Khiêm. Sau đó anh cùng Mộng Phàm quỳ phục xuống đất:

- Nghĩa phụ! Xin người mở lượng từ bi, có chút lòng thương xót! Người xem đây, chúng con đã một mực tinh thần thâm như vậy rồi, cắt không cắt nổi, phân cũng không phân nổi, xin người mở cho một lối thoát ... cho phép chúng con yêu nhau!

- Không! Không! Khang Bình Khiêm giận dữ run giọng quát. -

Tao vĩnh viễn không tha thứ cho chúng mày! Vĩnh viễn không tiếp nhận chúng mày! Chúng mày chọc giận tao như vậy, lừa dối ngay trước mặt tao! Hạ Lỗi! Mày bảo tao ăn nói với nhà họ Sở ra sao bây giờ? Lẽ nào mày không biết giữ tín nghĩa, trọng lời hứa ... Ta là con người sống như vậy, một đời không dám lỗi thề phụ ước! Mày ... Mày ... đẩy tao vào chỗ bất nhận bất nghĩa ... mày ... mày ... Ông càng tức, tức đến không nói ra lời Lật đà, lật đật, ông lao đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, dùng hết hơi sức hét to lên một câu: "Mục Vân huynh ơi!"

Hạ Lỗi hết sức chấn động, hết sức đau lòng, phục xuống đất không hề động đậy

Mộng Phàm mặt chan hòa nước mắt. Mọi người trong nhà, kẻ thì gạt lệ, kẻ thì phẫn nộ. Mộng Hoa mặt đầy tức tối bất bình. Còn Tâm Mi, trước cảnh thương tâm như thế, cô chỉ còn biết khóc nức nở.

- Bây đâu! Khang Bình Khiêm cuối cùng hồi phục thần trí, nhìn ra ngoài hét. - Khang Phúc! Khang Trung! Vú Hồ! Lôi Mộng Phàm về phòng cho ta! Đóng cửa lại! Khóa lại! Từ giờ trở đi, không cho chúng gặp mặt! Bây đâu!

Khang Phúc, Khang Trung, vú Hồ đứng hầu ngoài cửa, mọi người xúm vào kéo Mộng Phàm, Mộng Phàm khóc kêu thảm thiết:

- Cha ... con van cha ... cha ... con yêu anh ấy! Con yêu anh ấy như vậy đấy! ... Cha, đừng nhốt con! Đừng nhốt con ... Cha! ...

CHƯƠNG 28

TÙ

Mộng Phàm bị nhốt trong phòng ngủ. Vĩnh Tình, Tâm Mi, vú Hồ, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy, luân phiên nhau, nào thuyết phục, nào canh giữ, vẫn không để Mộng Phàm rời khỏi khuê phòng một bước. Mộng Phàm không ngừng khóc van xin thả rạ Chỉ có Tâm Mi vẫn dùng cặp mắt rung rung lệ và tia mắt đau đớn nhìn cô, không nói một câu khuyên giải nào. Những người khác, chuyện tốt, chuyện xấu, đe dọa, dỗ ngọt ... không biện pháp nào không dùng đến. Hai ngày nay, Mộng Phàm không ăn không uống không ngủ, khóc đến ráo lệ khan tiếng, gầy đi trông thấy và tiêu tụy đến không ra hồn người.

Trong hai ngày này, Hạ Lỗi vẫn không bị giam. Nhưng toàn thể nhà họ Khang không một ai trò chuyện với anh, cả người thương yêu anh trò chuyện với anh, cả người thương yêu anh có thừa là vú Hồ, đều gân mặt lại, lánh xa anh. Anh bị triệt để cách ly và bị đối xử lạnh nhạt, thứ cách ly ấy khiến anh cảm thấy khổ sở còn hơn chính anh bị giam giữ. Anh giống như một phạm nhân bị đẩy ra hoang đảo, không có bất kỳ thứ tình thân, tình bạn, càng không nói tình yêu. Hạ Lỗi từ nhỏ quen cô độc, nhưng tuyệt đối không quen bị đối xử lạnh nhạt. Từ khi sự việc ê chề này xảy ra, anh có cảm giác như bị sa vào bên bờ vực thẳm. Hai ngày nay, anh lại không nén nổi mình, anh mon men đến viện nhỏ nơi Mộng Phàm ở, thử tìm cách liên hệ với Mộng Phàm. Vú Hồ, già Lý, Khang Trung vội đẩy

anh ra ngoài viện. Vú Hồ dựng đứng lông mày, tròn to con mắt, bằng thứ lời lẽ trách móc nói với anh:

- Cậu đã làm hại tiểu thư Mộng Phàm đến nước này còn chưa cho là đủ hay sao Cậu nhất định phải hại cô ấy cho đến chết cậu mới vừa lòng hay sao Đi đi! Đừng có đến đây quyến rũ tiểu thư Mộng Phàm nữa! Cậu để dành cho cô ấy một con đường sống với chứ!

- Mộng Phàm! Mộng Phàm! Anh kêu tọ - Cô ấy làm sao rồi! Nói cho tôi biết, cô ấy làm sao rồi! Mộng Phàm! Mộng Phàm!

Mộng Phàm vừa nghe thấy tiếng Hạ Lỗi lại điên cuồng xông ra cửa sổ, xé rách giấy bồi cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, khóc kêu:

- Hạ Lỗi! Cứu tôi! Cứu tôi với! Tôi sắp chết đấy! Vĩnh Tình, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy, Tâm Mi từ trong phòng kéo Mộng Phàm khỏi cửa sổ. Mộng Phàm kêu ré lên. - Mẹ! Mẹ! Thả con ra! Con phải gặp anh ấy! Con phải gặp anh ấy! Cô lại xông ra cửa, dùng hết sức đẩy cửa - Thả con ra! Thả con ra!

Ngay lúc ấy Khang Bình Khiêm và Khang Phúc, già Lý, các người mang một cái khóa lớn, lại mang cái nẹp gỗ ở buồng chứa củi lên đây! Nó đã xé giấy bồi cửa sổ, từ nay sẽ đóng đinh khóa chặt toàn bộ cửa sổ! Vĩnh Tình, Tâm Mi, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy ... Các người đều ra cả đi Đừng khuyên nó nữa, đừng nghĩ lời với nó, cửa ta cũng đóng đinh chết, để một mình nó ở trong đó mặc tình mà gào thét! Ông giận dữ nhìn bọn Khang Trung. - Sao còn đứng đó như trời trồng vậy Mau đem khóa lớn và nẹp gỗ lên đây!

- Dạ! Bọn Khang Trung nhận lệnh rồi rảo bước đi

- Vĩnh Tình! Các người ra đi! Khang Bình Khiêm lại hét lớn.

Vĩnh Tình vừa dẫn bọn Tâm Mi ra khỏi phòng, Khang Bình Khiêm lập tức đóng cửa phòng lại, đứng chắn ngoài cửa Tâm Mi chảy nước mắt, kêu lên một tiếng:

- Lão gia ơi, người nên nghĩ lại! Làm thế này tức là người muốn giết cô Mộng Phàm! Cô ấy ở vào cảnh này ... sẽ đến chết mất!

- Đúng thế đấy, đúng thế đấy! Vĩnh tình gạt nước mắt nói liên tiếp một hồi Ông để tôi từ từ mở đường cho nó, như thế này, nó sẽ không sống nổi đâu ...

- Thà tôi để cho nó chết chứ không thể để cho nó dâm dăng! Khang Bình Khiêm nói bằng giọng gay gắt. Ai còn nói thêm một câu nữa sẽ cùng bị nhốt vào đây!

Hạ Lỗi nhìn tất cả, chỉ thấy lạnh đến thấu xương, lòng anh đau như thắt, bước xông đến, khích động nói:

- Nghĩa phụ, người định đóng đinh cửa và cửa sổ? Người không thể làm thế được! Cô ấy là con gái của người, không phải là tù nhân của người!

- Tao không khiến mày phải dạy khôn tạo Việc của tao, tao phải làm! Khang Bình Khiêm càng giận. Ở đây không có chỗ cho mày nói!

Khang Phúc, Khang Trung đã mang nẹp gỗ đến. Già Lý mang một cái khóa đồng rất lớn. Khang Bình Khiêm chụp lấy khóa đồng, "tách" một tiếng, khóa cửa lại

- Cha! Cha! Mẹ! Mẹ! Mộng Phàm trong phòng gào thét như điên cuồng. Đừng khoá! Đừng đóng đinh! Để tôi ra! ... Cô

xông ra cửa sổ, xé toạc giấy bồi Bên song cửa lộ ra một bộ mặt trắng nhợt kinh hoàng Hạ Lỗi, cứu tôi với!

- Đóng đinh cửa sổ! Mau! Khang Bình Khiêm cả giận. Mày đã mất hết lý trí như thế, không hề biết hối hận chút nào! Đồ con hư! Mau đem đóng đinh chết cửa sổ!

Khang Phúc, Khang Trung bối rối nhìn nhau, nhắc nẹp gỗ, lại toan đóng đinh cửa sổ.

- Nghĩa phụ! Hạ Lỗi chạy đến chặn phía trước cửa sổ, giang hai tay ra, nắm chắc lấy then cửa sổ, toàn thể con người dính sát vào mặt trước cửa sổ. - Được! Anh nói một cách cương quyết. - Các người trù phi định xuyên qua thân thể tôi, nếu không, đừng toan đóng đinh cửa sổ! Bây giờ, các người đóng đinh đi, đóng ngay cả vào tôi đây này! Đóng đinh đi! Đóng đinh đi!

Khang Trung, Khang Phúc ngập ngừng, không dám động.

Vịnh Tình, Tâm Mi đều khóc. Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy, Vú Hồ đều gạt nước mắt. Khang Bình Khiêm thấy tình huống như vậy, càng nát lòng thối chí, đau đớn hết sức.

- Sự thể đến như vậy, ta quả là hối hận. Khang Bình Khiêm trừng mắt nhìn Hạ Lỗi, nói - Hối hận đã đem mày từ Đông Bắc về đây

Hạ Lỗi đã không còn bình tĩnh. Anh ngẩng đầu, trừng mắt nhìn thẳng Khang Bình Khiêm:

- Ông rốt cục cũng nói ra lời ấy. Ông hối hận vì đã thu dưỡng tôi Nghĩa phụ, câu hỏi ấy đã nung nấu trong lòng tôi ngàn lần vạn lần, chỉ không nở lòng cất tiếng hỏi! Tôi cũng rất muốn hỏi ông, tại sao lại phải thu dưỡng tôi Tại sao

Khang Bình Khiêm kinh ngạc nhìn Hạ Lỗi

- Tại sao ông không để tôi lại trong khu rừng rậm nguyên thủy ấy, để tôi mặc tình sống chết? Nỗi đau khổ dồn nén lâu ngày bỗng nhiên từ miệng Hạ Lỗi tuôn ra ào ào như nước. - Tôi gặp sài lang hổ báo cũng được. Tôi gặp gió tuyết mưa bão cũng được. Tôi nén chịu đói rét lạnh cóng cũng được ... Tóm lại, đó là số mệnh của tôi! Ông lại cứ đem tôi về Bắc Kinh, để quen biết Mộng Phàm. Mười hai năm nay, sớm chiều ở bên nhau, thế mà lại không cho phép tôi yêu cô ấy! Ông cho tôi hưởng sự giác dục mới mẻ, lại không cho phép tôi có chút nào tư tưởng trái với đạo lý cũ! Ông để cho tôi chịu bao mâu thuẫn. Ông mang lại cho tôi bao nhiêu cái vỏ bọc về đạo nghĩa, dây ràng buộc về tình cảm ... Chính ông đặt tôi vào địa vị bất nhân bất nghĩa, không trên không dưới, không thể sống cũng không thể chết, không thể yêu cũng không thể hận! Nghĩa phụ, ông hối hận, tôi cũng không thể chết, không thể yêu cũng không thể hận! Nghĩa phụ, ông hối hận, tôi càng hối hận hơn! Nếu biết ngày nay xảy ra chuyện như thế này, tôi thà suốt đời làm một người man rợ trong rừng sâu còn hơn là vờ đây làm con người "văn minh". Rồi có thể tôi sẽ gặp một cô gái thôn quê, Mộng Phàm. Đời tôi không đời hỏi một cô gái tốt như vậy! Anh nuốt ực một hơi, nói càng mạnh mẽ. - Bây giờ, nghĩa phụ, ông nhìn xem, tôi đã đến nước này thì còn biết phải xử trí như thế nào Ngay cả người con gái mà tôi yêu nhất, gần trong gang tấc, mà tôi cũng không cứu nổi cô ấy! Con người tôi như thế này, còn ý nghĩa gì để tồn tại nữa Ông trả lời tôi đi, nghĩa phụ, ông trả lời tôi đi!

Khang Bình Khiêm bị Hạ Lỗi chất vấn dữ dội thì lúng túng trông thấy

- Đó là ta sai lầm à? Ông ngờ ngác tự hỏi - Ta không nên thu

duỡng mảy

Hạ Lỗi xông tới, quên mất, mình là ai, nắm lấy cườm tay Khang Bình Khiêm, nước mắt chảy xuống:

- Nghĩa phụ! Lẽ nào người còn không hiểu Đó chính là bi kịch. Hãy tha lỗi cho chúng con.

Khang Bình Khiêm ngập ngừng. Tất cả mọi người đều khóc. Mộng Phàm bên trong cửa sổ đã khóc không thành tiếng.

Đúng vào giờ phút dỡ khóc dỡ cười ấy, Mộng Hoa dẫn Thiên Bạch, Thiên Lam chạy thẳng vào viện nhỏ.

- Cha, mẹ! Thiên Bạch đến đây! Mộng Hoa kêu lên. Anh ấy biết hết tất cả rồi!

Mọi người đều chờ người rạ

CHƯƠNG 29

ĐÀM PHÀN

Thiên Bạch đến, đẩy một cục diện đang găng sang một cao điểm mới khác. Khang Bình Khiêm không có cách nào giam Mộng Phàm trước mặt Thiên Bạch, đành mở khoá Mộng Phàm với gương mặt sợ hãi mà tiều tụy chạy rạ Cô đi thẳng tới trước Thiên Bạch, nuốt lệ, run rẩy, mang theo vẻ buồn rầu và vẻ cầu xin tha thứ. Cô nói rành rõ:

- Thiên Bạch! Tôi xin lỗi anh! Tôi rất lấy làm tiếc, tôi không thể cùng anh thành chồng vợ!

Thiên Bạch nhìn đăm đăm Mộng Phàm, lại quay đầu chăm chú nhìn Hạ Lỗi Mọi người đứng trong viện nhỏ đều không một tiếng nói Không khí lặng lẽ chết chóc. Sau khi Thiên Bạch chăm chú nhìn Hạ Lỗi rất lâu, anh mới quay đầu nhìn lướt qua những người nhà họ Khang.

- Khang bá bá, Khang bá mẫu! Thiên Bạch trầm giọng nói Cháu nghĩ, đây là chuyện giữa ba người: Cháu, Hạ Lỗi và Mộng Phàm. Ba người chúng cháu sẽ tự giải quyết, không cần phải nhọc lòng, nhiều sức, nhiều người! Anh nhìn Hạ Lỗi và Mộng Phàm: Chúng ta đi!

Vịnh Tình không yên lòng, bước tới một bước, giơ tay muốn ngăn cản. Bình Khiêm buồn bã, thở dài:

- Chúng ta đã không còn hơi sức nào nữa rồi! Chúng bay luôn miệng nói, chúng bay là chú nhân của bản thân mình. Chúng bay làm chủ không xong! Thế thì để cho chúng bay đi mà đối mặt với vấn đề!

Thiên Bạch, Hạ Lỗi và Mộng Phàm xuyên qua rừng cây nhỏ sau nhà, đến đồng rộng nơi kết bái thời thơ ấu

Trên đồng rộng, gió lạnh se sắt, lạnh lẽo rợn người, Hòn đá lớn bày hương án khi kết bái năm trước vẫn nguyên như cũ. Mỗi gò đồi phụ cận, mỗi tảng đá nhám đều có dấu vết tuổi thơ. Cảnh vô tư của thời ngây thơ, cười nói ồn ào ngày ấy vẫn còn y nguyên trước mặt: chọi dế, đánh con quay, cười Truy Phong, trèo lên hòn Vọng Phu ... Tất cả mọi cái, tuổi thơ đã qua Nhưng nháy mắt một cái, tuổi thơ đã qua Ngay cả những năm tháng vui cười và vô tư lự cũng theo đó mà biến mất.

Ba người không hẹn mà dừng bước. Rồi ba người lại nhìn nhau sâu thẳm. Tia mắt của Thiên Bạch dần dần dừng lại trên mặt Hạ Lỗi Anh đăm đăm, đau khổ, u uất, nhìn Hạ Lỗi Tia mắt ấy đau đón biết bao, cảm thương biết bao, hiu quạnh biết bao, lại buồn bã biết bao, khiến Hạ Lỗi không sao chịu đựng được. Hạ Lỗi gắng sức cắn môi, muốn nói nhưng lại không biết nói thế nào cho phải Cuối cùng vẫn là Thiên Bạch mở miệng trước:

- Tôi vẫn cứ sùng bái anh, Hạ Lỗi, anh là người bạn tri kỷ nhất của tôi, người anh em tin cậy nhất của tôi Tôi không do dự vươn mình ra đỡ cho anh một nhát dao! Nếu có người dám động đến một sợi lông chân của anh, tôi cũng sẽ liều mạng với kẻ đó! Tôi coi anh là thần tượng như vậy đấy! Trước mặt anh, tôi đúng là không có gì bí mật. Ngay cả tình cảm của tôi với Mộng Phàm, tôi cũng đã thổ lộ hết với anh.

Vậy mà anh lại lừa dối tôi như thế!

Hạ Lỗi chăm chăm nhìn Thiên Bạch không thể mở miệng nói được lời nào

- Không phải đâu, Thiên Bạch! Mộng Phàm không nén được, bước tới một bước. Đó là lỗi của tôi Tôi không khống chế nổi mình, tôi phá lời hẹn ước, lỗi là lỗi của tôi, của tôi!

Thiên Bạch nhìn lướt Mộng Phàm một cái Sự bi phẫn trong ánh mắt, tựa hồ như một lưỡi gươm bén vô hình đâm xuyên qua cô. Cô hơi há miệng, thở ra, không dám nói tiếp nữa

- Hạ Lỗi! Thiên Bạch từ từ đi lại trước mặt Hạ Lỗi - Trong khoảnh khắc, anh đã làm cho tôi tiêu tan cả lòng tin vào cuộc đời: lòng tin đối với bạn bè, sự gắn bó với tình yêu, mục tiêu đối với lý tưởng, đối với tình bạn, tất cả đều tan tành! Hạ Lỗi, anh là một nam tử đầu đội trời, chân đạp đất. Anh đã từng dẫn chúng tôi đi giành quyền cho đất nước, nói với chúng tôi về ý thức dân tộc chúng ta Anh anh hùng, hiên ngang, quên mình vì đại nghĩa như vậy, khiến chúng tôi nhất tề đi theo anh hô to khẩu hiệu Bây giờ, khẩu hiệu cứu quốc hô xong rồi, có phải anh sửa soạn hô với tôi khẩu hiệu tự do luyện ái hay không? Có phải anh sửa soạn nói với tôi, bất kể là vợ của bè bạn, vợ của anh em, chỉ cần Hạ Lỗi này thích là có thể cướp đoạt? Thiên Bạch đã đến sát gần trước mặt Hạ Lỗi, hai người chỉ cách nhau một thước. Lời lẽ của Thiên Bạch càng lúc càng bi phẫn. Sắc mặt Hạ Lỗi trắng bệch, môi miệng không còn sắc máu, đáy mắt đầy vẻ hối tiếc, tự trách và hổ thẹn. Thiên Bạch dừng bước, hai tay nắm lại thành nắm đấm.

- Nhớ lại, hồi nhỏ anh thích đánh nhau Thiên Bạch tiếp tục nói - Mỗi lần anh đánh nhau, tôi đều ở đằng sau hò hét ủng hộ. Tôi không hề cùng anh tranh đoạt cái gì, bởi vì cái gì tôi

cũng đều nhường anh! Anh đòi cả cái mạng sống của tôi, tôi chắc cũng có thể không cần suy tính đem dâng cho anh! Nhưng bây giờ cái anh đòi, lại là vật còn hơn cả cái mạng sống của tôi ... Không, không phải anh đòi, mà anh đã cướp đi rồi ... Sao anh có thể độc ác đến như thế?

Bồng Thiên Bạch dữ dội đâm một đâm vào mặt Hạ Lỗi, cái đâm vừa nặng vừa mạnh khiến Hạ Lỗi không đề phòng nên người lão đảo ngã về phía sau Thiên Bạch xông tới, đâm một quả nữa vào ngực của anh, lại đâm một quả nữa vào cằm anh. Hạ Lỗi không hề chống đỡ, té nhào xuống đất. Mộng Phàm kêu ré lên, xông tới:

- Thiên Bạch, đừng làm như vậy. Hôm nay anh có đánh chết anh ấy, anh ấy cũng không trả đòn. Đó là không công bằng, không công bằng ...

Tiếng kêu của Mộng Phàm khiến cho lửa ghen của Thiên Bạch bùng càng như điên cuồng. Anh đẩy Mộng Phàm sang một phía rồi cúi nhặt một hòn đá, không chần chừ, nhằm đầu Hạ Lỗi ném mạnh vào

Máu từ đầu Hạ Lỗi vọt ra như suối. Hạ Lỗi gượng mở mắt, muốn nói gì nhưng không thốt ra được một tiếng liền ngất xỉu đi.

CHƯƠNG 30

TRONG CƠN BỆNH

Chẩn một tuần lễ, Hạ Lỗi vùng vẫy giữa biên giới sống chết.

Nhà họ Khang cơ hồ đã náo loạn cả lên, Đông y, Tây y, mời đến vô số. Phòng Hạ Lỗi một ngày hai mươi bốn tiếng không ngớt người: Băng bó vết thương, đắp thuốc, rửa thuốc, chườm lạnh, chườm nóng ... cơ hồ các phương pháp có thể dùng đều dùng hết. Khang Bình Khiêm vốn tinh thông y lý, Khang Cần còn luôn luôn kê đơn trị bệnh, đến lúc này thường thức y học của họ đều thành vô dụng. Hạ Lỗi hôn mê, ói mửa, sốt cao, rên rỉ, nói lảm nhảm ... Cả nhà đều vây quanh anh, không một người nào gọi tỉnh được anh. Giữa lúc thập tử nhất sinh ấy, mọi người không tị hiềm nữa Mộng Phàm ở bên giường đau buồn kêu gọi, Hạ Lỗi vẫn hôn mê không tỉnh.

Trong một tuần Thiên Bạch không về nhà, cứ ở lại hành lang ngoài phòng Hạ Lỗi. Anh ngồi ở đây giống như một người mất hồn. Thiên Lam ba lần bảy lượt đến lôi anh, kéo anh, khuyên anh trở về nhà, anh chỉ ngồi ở đây không chịu di động. Mộng Hoa hối hận vì mình không giữ nổi bí mật, mới xảy ra vạ lớn như thế, nên ngoài việc nhiệt tình đi mời thầy thuốc cho Hạ Lỗi ra, còn vội đến nhà họ Sở, giải thích rằng, vì có chuyện vui nên lưu Thiên Bạch, Thiên Lam thêm vài ngày nữa không hề dám hé răng tiết lộ chuyện đại sự trong nhà. Vợ chồng nhà họ Sở đã quen với việc hai con ở lại nhà họ

Khang, nên không nghi ngờ chút gì.

Buổi sớm hôm thứ tám, cơn sốt của Hạ Lỗi đã lui được khá nhiều. Anh tạm ngừng rên rỉ, không còn đau đớn lẫn lộn. Anh ngủ thiêu thiêu Tây y lại đến chẩn trị, cuối cùng tuyên bố là Hạ Lỗi sẽ không nguy hiểm đến sinh mệnh, chỉ cần điều dưỡng tốt, nhất định sẽ bình phục. Mộng Phàm luôn túc trực bên giường bệnh. Khi bỗng nghe thấy tin lành ấy, mừng rỡ đến phải lấy tay che miệng, khóc lên thành tiếng. Chấn một tuần, lòng cô theo sát sự vùng vẫy giữa biên giới sống chết của Hạ Lỗi, theo sát sự lẫn lộn quấy lộn của Hạ Lỗi. Giờ đây cô muốn tìm một chỗ không người để khóc cho vui hết nỗi đau đớn và lo lắng trong một tuần qua.

Cô mới chạy đến hành lang, đã nhìn thấy Thiên Bạch đứng đợi ở đây.

Thiên Bạch thấy Mộng Phàm vừa khóc vừa chạy ra, bỗng toàn thân run lên, anh giật mình sắc mặt trắng bệch:

- Anh ấy làm sao rồi? Có chuyện gì thế? Anh ấy làm sao rồi?

- Không, không! Mộng Phàm vừa khóc vừa nói, chớp lấy tay Thiên Bạch, vừa nắm vừa lắc. - Anh ấy sẽ khỏi! Thầy thuốc nói, anh ấy sẽ khỏi! Anh ấy đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi! ... Thiên Bạch! Anh ấy sẽ không chết! Anh ấy sẽ khỏi!

- Trời! Hòn đá lớn nặng nề trong lòng Thiên Bạch, cuối cùng rơi xuống. Anh khẽ kêu lên một tiếng, bỗng thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn đi. Anh nhìn bộ mặt vừa cười vừa khóc của Mộng Phàm, nước mắt của anh cũng không ngăn cản chảy xuống. - Cảm ơn trời đất, cảm ơn trời đất! Anh hít một hơi thật sâu, đỡ vai Mộng Phàm. Mộng Phàm, xin lỗi cô! Tôi đánh mất lý trí ... làm hại Hạ Lỗi đến như vậy ... với cô, tôi quả tôi

đáng muôn lần chết ...

- Không, không! Mộng Phàm nói hấp tấp. - Người có lỗi chính là tôi! Là do tôi không tốt mới sinh ra chuyện lỗi thời thế này! Tất cả đều do tôi mà ra! Anh đừng nên tự trách mình, tôi càng không có đất tự dung thân!

Thiên Bạch ngây người nhìn Mộng Phàm:

- Bây giờ, anh ấy sắp khỏi, tôi cũng ... biết nên làm thế nào! Anh đau lòng nhìn chăm chăm Mộng Phàm. - Cô yêu anh ấy tha thiết lắm, tha thiết lắm, phải không?

Mộng Phàm giật mình, ngẩng đầu, đau khổ nhìn Thiên Bạch không biết nói gì.

- Cô muốn tôi biến mất không? Anh hỏi một cách đau đớn. - Nếu cô muốn thì tôi sẽ cố gắng, bởi từ nhỏ, biết cô sẽ là vợ tôi, tôi đã vụng trộm, thầm lén, tha thiết yêu cô rồi! Tôi đã yêu thành "nếp quen", không có thể rời khỏi Bắc Kinh, đi đến một nơi nào đó rất xa, để các người không còn nhìn thấy tôi nữa ...

Mộng Phàm giật mình thất sắc:

- Anh đừng dọa tôi! Hạ Lỗi vừa từ Quỷ môn quan quay về, anh lại nói anh muốn đi xa ... Nhà anh bao đời nay, sinh ra ở Bắc Kinh, lớn lên ở Bắc Kinh, anh định đi đến đâu? Nếu anh đi, ba má anh sẽ ra sao ... Anh không thể nói như vậy, không thể dọa tôi như vậy được ... Cả hai anh đều vội toan biến mất, tôi xem chừng, hay là tôi nên biến mất là xong?

- Thôi được, Tôi sẽ không đi! Thiên Bạch vừa sợ vừa đau kêu lên. - Tôi không dọa cô! Tôi không dọa cô nữa! Tôi bảo đảm, tôi tuyệt đối nghe lời cô. Tôi không biến mất! Không đi! Tôi ở lại đây ... đợi quyết định của cô, dù đợi đến mười năm, một

trăm năm, tôi cũng sẽ đợi ... Được chứ? Được chứ?

Mộng Phàm gục đầu trên vai Thiên Bạch, khóc nức nở:

- Sao chúng ta lại khổ đến nỗi này! Cô vừa khóc vừa nói - Giá mà chúng ta đừng lớn lên, cứ mãi mãi là trẻ con như ngày xưa có hơn không ...

Thiên Bạch đau đớn lắc đầu, tình không ngăn nổi, giơ tay đỡ vai Mộng Phàm.

Từ đằng xa Khang Bình Khiêm và Vịnh Tình đi đến phòng Hạ Lỗi. Khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, hai người đều hồi hộp. Tiếp đó, hai người nhìn nhau, mắt ánh lên những tia vui mừng lẫn ngỡ vực. Không dám quấy rầy Thiên Bạch và Mộng Phàm, họ len lén đi vào phòng Hạ Lỗi.

Hạ Lỗi không biết mình ngủ thiếp bao lâu, cũng không biết mình đang ở phương nào, chỉ thấy cái nhức nhối lan ra khắp tứ chi và toàn thân, mỗi lỗ chân lông đều bị hun đốt, đều đau đớn. Cuối cùng cảm giác hun đốt ấy lui đi, thần trí của anh, từ lâng lâng lâng đang trong cõi hư vô trở về với thể xác.

Anh muốn cử động, nhưng ngón tay không còn hơi sức. Anh muốn nói, cổ họng cũng đã khan đặc không ra tiếng. Anh gắng sức kéo mí mắt ra, mơ hồ nhìn thấy một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu trong nhà. Bên giường, vẫn là Vú Hồ và Nhỏ Ngân, đang bận làm gì đó, vẫn khe khẽ nói chuyện. Hạ Lỗi khép mắt lại, mơ hồ lắng nghe.

- Thế là Thiên Bạch thiếu gia và tiểu thư Mộng Phàm đã chịu đựng đi ngủ rồi ...

- Không hiểu làm sao lại xảy ra chuyện nghiêm trọng đến thế? Bà chủ cũng vì thế mà chịu lụy. Lỗi thiếu gia cũng quá

thật là ...

- ... Nhưng, tốt rồi, bây giờ lại hóa thành tốt rồi!

- Sao vậy

- ... Nghe bà chủ nói, Thiên Bạch thiếu gia và Mộng Phàm tiểu thư cùng khóc ở ngoài hành lang ... Hình như họ đã làm lành với nhau rồi, bây giờ trông có vẻ thân mật lắm ...

- ... Nói thế nào chẳng nữa, Lỗi thiếu gia cũng không nên ...

- Phải đấy! Lỗi thiếu gia từ nhỏ đã ương gàn nóng nảy, hơi một tí là gây chuyện đòi đi ... rốt cục vẫn là đứa trẻ từ bên ngoài đến, vẫn không là người cao sang gì mấy. Thử hỏi, cậu ấy có thể mang cái gì cho cô Mộng Phàm? Nhà không có nhà, sự nghiệp không có sự nghiệp ... gốc rễ cũng không phải ở Bắc Kinh ... Thiên Bạch thiếu gia thì khác hẳn, cậu ấy cùng Mộng Phàm tiểu thư từ nhỏ đã là đôi kim đồng ngọc nữ rồi ...

- Suyt, nói khế chứ ...

- Ngủ rồi, không tỉnh đâu mà!

- ... Thiên Bạch thiếu gia cũng quả là đáng thương! Nhất định ở ngay ở ngay ngoài cửa, bảy tám ngày ủ rũ như kẻ mất hồn ... Người dưới như bọn ta, nhìn thấy cũng đau lòng ...

- ... Hay nhất là không thể cho ông bà thân gia biết được ...

- Chuyện xảy ra trong nhà không thể bêu ra ngoài ...

- Suyt! Hình như tỉnh rồi!

Vú Hồ cúi xuống xem xét Hạ Lỗi Hạ Lỗi quay đầu lại, khế rên

một tiếng, mí mắt nặng nề khép lại, dường như thiu thiu ngủ.

Ngày thứ mười, Hạ Lỗi đích là tỉnh táo, thần trí đã phần nào được phục hồi. Anh ăn được một tô lớn cháo, tinh thần và thể lực đều tốt hơn nhiều. Hôm ấy, Khang Cần mang túi thuốc lại thăm Hạ Lỗi, thấy trong mắt lại có ánh sáng, ông thở phào nhẹ nhõm. Thấy không có ai chung quanh, ông dẫn đo nói:

- Tiểu Lỗi, cậu và tôi đều nên hạ quyết tâm, cắt đứt đi!
- "Cắt đứt? " Hạ Lỗi lầm bầm nói - Muốn "cắt" thì phải "kết thúc", muốn "đứt" thì phải "chia tay"!

Khang Cần giật thót người, hồi hộp nhìn Hạ Lỗi

Hai người nhìn nhau tha thiết. Trong mắt mỗi người đều ánh lên nỗi đau khó lòng dứt bỏ.

Hạ Lỗi quyết định phải bàn bạc đầu ra đó một lần với riêng Thiên Bạch. Hai người tiến hành một cuộc nói chuyện rất bình đẳng trước giường bệnh Hạ Lỗi:

- Thiên Bạch Hạ Lỗi chăm chú nhìn Thiên Bạch, lời lẽ chân thật mà thành khẩn. - Có lẽ tôi chẳng cần phải giải thích thêm một điều gì nữa. Bi kịch của chúng ta chỉ vì chúng ta yêu cùng một người con gái! Chuyện như vậy đều chỉ có một kết cục, cho nên, Thiên Bạch, tôi quyết định rồi, tôi rút lui!
- Anh rút lui Thiên Bạch hỏi một cách hoài nghi
- Đúng thế! Hạ Lỗi kiên quyết. - Tôi lấy danh dự bảo đảm với anh, từ nay trở đi, tôi sẽ biến mất trong mối quan hệ giữa anh và Mộng Phàm!

Thiên Bạch không dám tin, trừng trừng nhìn Hạ Lỗi

- Rốt cuộc tôi đã tỉnh ra từ cơn hôn mê! Chỉ có tôi rút lui khỏi cuộc tình éo le này, hai nhà Khang, Sở mới lấy lại được hòa hảo, tình anh em chúng ta mới vững bền được!

- Không không! Thiên Bạch lắc đầu - Mấy câu ấy tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, tôi cũng định nói với anh như vậy! Anh không thể cái gì cũng cướp lấy trước của tôi ...

- Đó không phải trả lời trong lòng anh, nếu quả thực anh có nòi ra, cũng điều trái với lòng? Anh là người rất thẳng thắn, một đời không bao giờ biết nói dối!

- Còn anh, anh có thể nói dối được sao

- Tôi không cần nói dối, tôi thừa nhận là tôi yêu Mộng Phàm! Tôi chỉ đem người con gái tôi yêu tha thiết, chân thành giao lại cho anh! Chúng ta khoan bàn đến chuyện cô ấy nên thuộc về ai, cứ coi như địa vị của chúng ta đều bình đẳng, đều có quyền đuổi cô ấy! Ngày nay, tôi đã nhận được ra, hai chúng ta, chỉ một người có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, người đó là anh chứ không phải tôi!

- Sao anh lại có thể chắc chắn như vậy Thiên Bạch nhìn chăm chăm Hạ Lỗi - Tôi không hề có một chút lòng tin nào cả! Nhất là mấy hôm nay, tôi chính mắt nhìn thấy Mộng Phàm vì anh mà mệt nhọc vất vả, cứ cho là tôi mù, ngây dại đi nữa, tôi cũng có cái sáng suốt tự biết mình, trong lòng Mộng Phàm, tôi không có một chút địa vị nào!

- Thế à? Thật thế à? Không có một chút địa vị nào

Thiên Bạch bối rối, lòng nóng sôi lên:

- Rốt cục anh muốn làm gì? Thiên Bạch lớn tiếng nói - Chẳng phải anh đã quyết tâm giành lấy Mộng Phàm đấy ư? Sao lại

đột nhiên lại nhường cho tôi

- Chắc là bị anh gõ mạnh một cái vào đầu nên rốt cục tỉnh ra! Hạ Lỗi thở dài một tiếng. - Anh nghĩ mà xem, Mộng Phàm là cô gái yếu đuối, xinh xắn, cao quý, nhiệt tình như vậy, cần một người đàn ông ôn tồn, chăm sóc kỹ càng. Tôi có giống người đàn ông như thế không? Tôi thô kệch, nông nổi, nóng nảy ... trước sau vẫn luyến nhớ cuộc sống giữa một đám dân du mục, chứ không thể sống trong chốn lầu đài hoa lệ như thế này! Tôi nghĩ đi nghĩ lại, nếu như quả thật tôi cùng Mộng Phàm chung sống, thì đó có thể là mở đầu cho một sự bất hạnh! Bởi vì tôi và cô ấy, thuộc về hai thế giới, Thiên Bạch à! Cảm ơn anh đã làm cho tôi tỉnh ra!

- Hình như anh thuyết phục tôi! Thiên Bạch hít sâu hơi Nếu nhận thức về "yêu" của tôi không sâu sắc như mấy ngày vừa rồi, tôi đã bị anh thuyết phục!

- "Yêu" cái chữ ấy quá trừu tượng! Chúng ta không ai có cách gì rút nó từ trong óc ra, xem nó là vuông hay tròn? Nhưng điều này là chắc chắn: yêu vẫn gần với trạng thái ảo tưởng.

- Ý anh muốn nói ...

- Ý của tôi là, Mộng Phàm bây giờ chẳng qua đang mê man trong ảo tưởng mà thôi! Đợi cô ấy khôn lớn chín chắn, cô ấy sẽ vỡ lẽ ra Tôi chỉ là "một khách qua đường" trong cuộc đời cô ấy! Anh cũng hiểu tôi, thế nào cũng có một ngày tôi phải đi, đi tìm thế giới của bản thân tôi, tôi không thể bị một người con gái ràng buộc suốt đời!

Thiên Bạch trầm ngâm, dăm dăm nhìn Hạ Lỗi:

- Anh đảm bảo với tôi lời anh nói đều xuất phát từ chân tâm

đấy chứ?

Tôi đảm bảo! Một đời tôi chưa bao giờ tỉnh táo như hiện nay!

- Có phải vì anh muốn cứu vãn tình thế của ba chúng ta mà cố ý nói như vậy hay không?

- Đương nhiên tôi muốn như thế! Ba chúng ta, không thể giành nhau, đoạt của nhau như thế nữa! Cái đó nếu phát triển thêm, người bị tổn thương không chỉ có ba chúng ta! Cho nên, Thiên Bạch, điều này rất cục là việc phải giải quyết định giữa hai người đàn ông chúng ta! Hạ Lỗi bỗng cao giọng. Nhưng thật ra anh cần Mộng Phàm hay không cần? Nếu anh dám từ đáy lòng nói ra một câu "tôi không cần cô ấy", thế thì tôi cần!

Thiên Bạch giật mình, buột miệng nói:

- Nếu tôi không cần cô ấy thì tôi cũng đã không đánh võ đầu anh!

Hạ Lỗi thở dài buồn bã, mắt trở nên mơ màng. Trông anh giống như một tráng sĩ bị tước vũ khí. Rồi trên môi anh mím một nụ cười:

- Thế thì, Thiên Bạch, hãy chăm sóc Mộng Phàm cho chu đáo. Nếu có một ngày anh đối đãi với cô ấy không tốt, tôi sẽ dùng mười hòn đá, đập nát sọ anh!

Sau khi bàn bạc triệt để với Thiên Bạch, Hạ Lỗi lại đối đầu với Khang Bình Khiêm:

- Nghĩa phụ, cuối cùng con đã hiểu ra lẽ phải. Con nhận lời người! Không làm hại Mộng Phàm, không làm hại Thiên Bạch, càng không để người trở thành người lỗi thề bội ước!

Con thề từ nay trở đi con sẽ giữ khoảng cách cần thiết đối với Mộng Phàm! anh nhìn thẳng Khang Bình Khiêm nói những lời chân thành xuất phát từ đáy lòng. - Sau khi đối mặt với nỗi đau của Thiên Bạch, con hoàn toàn sụp đổ! Con thấy mình còn tàn bạo, còn hung ác hơn cả một tên đao phủ! Con rốt cục đã biết, tình yêu chân thành là quý, nhưng tình thân, tình bạn, ân tình, tình thù tức càng không thể rửa sạch! Đẳng sau tình yêu, nếu lại bất nhân bất nghĩa phụ bạc quá nhiều, thì tình yêu ấy cũng trở thành không đẹp!

Khang Bình Khiêm chấn động chăm chú nhìn Hạ Lỗi, giây lâu mới khàn giọng hỏi:

- Ta có thể tin cậy con được không?

- Con xin thề, con lấy cha mẹ con ở trên đời mà thề ...

- Bất tất phải như thế! Tiểu Lỗi Khang Bình Khiêm trịnh trọng nói - Ta tin con! Ta nguyện tin mỗi chữ con nói và nói cho con hay, nếu ta có người con gái thứ hai, ta tuyệt đối bằng lòng gả nó cho con!

Hạ Lỗi cười lặng lẽ, nói với giọng buồn bã:

- Cảm ơn người, nghĩa phụ! Sự việc đến như ngày hôm nay, con không biết rằng người có còn hối hận đã thu dưỡng con hay không? Về phần con, con nhất định phải nói rõ ràng với người, con không bao giờ hối hận cùng người cha con nên nghĩa! Đối với việc hơn mười năm qua, nhà họ Khang cho con tất cả, con mãi mãi nhớ ơn!

Khang Bình Khiêm trong mắt nhanh chóng đầy lệ.

- Tiểu Lỗi! Chúng ta suýt nữa thì mất con! Trong những ngày con còn hôn mê, ta mới nghiệm ra rằng, con sống sâu sắc đến

như thế nào trong lòng ta, con và hai đứa con ta để ra, quả thực không hề khác nhau! Hơn mười năm nay, ta vì con bỏ ra tâm huyết và tình cảm, so với Mộng Hoa còn nhiều hơn! Con ơi, trải qua một phen thử thách sinh tử, trải qua một lần lựa chọn ... hoặc giả lòng con còn oán hận, dù không có chẳng nữa hoặc giả con muốn bỏ ta mà đi ... nếu quả thực như thế, ta sẽ đau đớn vô cùng!

- Nghĩa phụ! Hạ Lỗi kinh ngạc mà đầu khô kêu lên, bây giờ mới hiểu Khang Bình Khiêm hiểu anh quả là khá sâu - Con vâng lời người, con sẽ cố gắng, cố gắng giữ khoảng cách với Mộng Phàm, cũng cố gắng lưu lại bên người, nhưng vạn nhất ...

- Không nhưng gì cả! Cũng không có vạn nhất! Tay của Khang Bình Khiêm đè nặng trên vai Hạ Lỗi Ta tin ở con đấy!

Sau khi trò chuyện với Khang Bình Khiêm, Hạ Lỗi nghĩ, cũng nên đổi mặt với Mộng Phàm! Mộng Phàm, Mộng Phàm ơi! Cái tên ấy sẽ là nỗi đau vĩnh viễn vĩnh viễn trong lòng anh, sẽ là mối tình duy nhất duy nhất của anh trong đời này. Mộng Phàm ơi, nói làm sao đây! Làm sao nói với nàng, ta lại co rút rồi!

Tối hôm ấy, Thiên Bạch và Thiên Lam cuối cùng đã về nhà. Khang Bình Khiêm chính thức trao đổi với Mộng Phàm một cách rất nghiêm túc:

- Mấy ngày nay, ta để mặc cho mày ra ra vào vào phòng Tiểu Lỗi, chỉ vì Tiểu Lỗi bệnh tình nặng nề. Ta đã không nỡ lòng nào cấm đoán mày. Bây giờ Tiểu Lỗi khỏe rồi! Thiên Bạch cũng về nhà rồi, tai nạn mà mày gây nên coi như đã qua! Từ hôm nay trở đi, mày không được tới lui phòng của Tiểu Lỗi nữa! Một bước cũng không được vào!

- Cha ... Mộng Phàm sợ hãi kêu

- Vĩnh Tình! Khang Bình Khiêm lớn tiếng. - Bà bảo Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy trông coi nó cho tôi! Tâm Mi, vú Hồ và các người cũng chú ý điểm này, đừng cho chúng nó bất kỳ cơ hội nào được gần nhau. Chuyện học hành đương nhiên cũng phải chấm dứt! Ta phải chấn chỉnh lại gia phong! Nếu hai đứa chúng nó lại lén lút hẹn hò, ta quyết không khoan thứ!

Mộng Phàm lại bị giam lần nữa

Đêm khuya canh vắng, Mộng Phàm thiếu ngủ nhìn Vú Hồ, Tâm Mi, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy. Canh giữ một mình cô mà phải huy động đến bốn người Phòng ngựa sai lang hổ báo cũng chỉ đến như thế là cùng! Bốn người canh giữ cô, lấy ai là người hầu hạ Hạ Lỗi. Anh đang bệnh hoạn, lẽ nào không có người săn sóc anh?

- Vú Hồ - Mộng Phàm đứng lên đẩy thẳng Vú Hồ ra ngoài cửa - Vú đi chăm sóc Hạ Lỗi, xem anh ấy ăn uống ra làm sao, vết thương còn đau hay không ... Vú đi đi, đi đi!

- Cô yên tâm! Người anh ấy cứ rắn như sắt. Con sốt lui rồi, đã ngủ được vài giấc. Không có việc gì đâu. Tôi vâng lệnh coi giữ cô nên phải coi giữ!

Mộng Phàm loay quanh ở trong nhà, bồn chồn nóng ruột. Bốn đôi mắt đều dính sát vào cô, cô đi tới đi lui, vụng tay bất lực. Lòng điên cuồng nghĩ Hạ Lỗi. Hạ Lỗi ơi, Hạ Lỗi, anh cùng Thiên Bạch nói những gì thế? Tại sao Thiên Bạch lại yên tâm ra về? Tại sao cha mẹ tỏ vẻ thỏa lòng? Hạ Lỗi ơi, trong lòng anh nghĩ những gì? Lúc anh hôn mê, anh không ngừng kêu tên em, bây giờ anh tỉnh rồi, có lại kêu gọi em nữa không?

Hay là ... lời kêu gọi của anh, giấu sâu tận đáy lòng?

Mộng Phàm ngược mắt nhìn cửa sổ, ngoài cửa sổ, sao lạnh đây trời! Cô lắng tai nghe ngóng, gió đêm luồn qua rừng thông thở than khe khẽ. Mỗi tiếng thở than đều như là một tiếng kêu gọi Mộng Phàm!

Đột nhiên Mộng Phàm dừng trước mặt bốn người, đầu gối mềm đi, quỳ xuống đất:

- Tôi van các người! Để tôi gặp anh ấy một cái! Muốn hợp hay muốn tan, tôi cũng phải nghe anh ấy đích thân nói một câu! Tôi nhất định không dừng lại lâu, chỉ đi hỏi anh ấy một câu! Các người có thể canh ở cửa, đợi tôi hỏi xong rồi, các người lập tức đưa tôi về phòng! Van các người! Tôi van các người!

Bốn người giật mình thất sắc, đều bật dậy, lục tục đưa tay đỡ Mộng Phàm.

- Tiểu thư là thân vàng lá ngọc, sao có thể quỳ với chúng tôi! Vú Hồ kinh hoàng nói

- Tôi không phải là cành vàng lá ngọc - Mộng Phàm lắc đầu quây quây - Tôi là tù nhân của các người! Tôi đã sắp phát điên lên rồi! Ngay cả cái tự do được gặp anh ấy một chút tôi cũng bị tước đoạt, chẳng thà chết cho xong!

- Mộng Phàm ơi! - Tâm Mi nắm lấy nách tay Mộng Phàm, kéo cô lên, không hiểu sao, mặt Tâm Mi đầy nước mắt - Tâm tình của cô tôi đã thấu hiểu hết! Trong lòng cô đau đớn thế nào, tôi cũng hiểu ...

- Dì Mi! Dì Mi! - Mộng Phàm tựa như gặp được cứu tinh, lập tức hai tay nắm chặt lấy tay Tâm Mi, ngược khuôn mặt cuồng nhiệt mà cầu khẩn - Cứu tôi với! Để tôi đi gặp anh ấy một cái!

Nếu anh ấy nói tan, tôi cũng sẽ ngã lòng. Tôi biết, tôi cùng anh ấy đi đến bước này đã là mộng khó vẹn tròn ... nhưng tốt, xấu chúng tôi phải nói với nhau cho rõ ràng, nếu không, anh ấy nản lòng thối chí, anh ấy sẽ đi mất! Các người không có ai canh giữ anh ấy, anh ấy sẽ mất như chơi ... Dì Mi, vân dì, để tôi đi gặp anh ấy một cái, xem anh ấy nghĩ gì ... Cô dập đầu trước Tâm Mi tôi xin dập đầu trước dì!

Tâm Mi gắng chùi nước mắt, dậm dậm chân nói:

- Ủ thôi được! Cô đi gặp anh ấy! Nhưng chỉ được năm phút. Vú Hồ, vú lấy đồng hồ đưa cho tôi

- Nè dì nương! Vú Hồ sợ hãi kêu lên.

- Đừng nói nữa! Ta chịu trách nhiệm là được rồi! Đứng lên! Muốn đi thì đi mau lên!

Mộng Phàm lập tức nhảy lên ôm lấy Tâm Mi, lập tức lao ra khỏi phòng.

Tâm Mi đồ người ra, nước mắt tuôn như mưa. Những người hầu lo sợ, hoảng hốt chạy theo ra khỏi cửa

Mộng Phàm đi đến phòng Hạ Lỗi, cuối cùng lại đối mặt với Hạ Lỗi. Năm phút, cô chỉ có năm phút! Đứng trước giường Hạ Lỗi cô thở hổn hển, má vì kích động mà đỏ bừng, mắt vì mong gặp mà rục rịch sáng, cô tham lam chăm chú nhìn mặt Hạ Lỗi, hấp tấp nói:

- Hạ Lỗi, tôi khó khăn lắm mới gặp được anh!

Hạ Lỗi nói giọng lạnh lùng:

- Không! Không! Tôi mệt lắm! Mỏi lắm! Tôi không làm con quay nữa!

Chỉ một câu đã lộ rõ toàn bộ tâm tư Hạ Lỗi Mộng Phàm đứng đờ người, trái tim tan nát.

- Thế thì tôi nói cho anh biết, anh bảo tôi phải làm thế nào Tôi muốn anh đích thân nói với tôi, anh nói được ra lời, tôi sẽ làm được!

Hạ Lỗi nhảy xuống khỏi giường, không nhìn Mộng Phàm. Anh xông đến cái tủ, mở hộc tủ, lật đồ vật, quay lưng về phía Mộng Phàm, tiếng nói rần rỏi, mạnh mẽ:

- Tôi muốn cô đi theo Thiên Bạch!

Mộng Phàm gật đầu:

- Đó là quyết định cuối cùng của anh?

- Phải! - Hạ Lỗi quay người lại, trong tay cầm con gấu chó màu đã phai nhạt và con quay, anh tiến đến trước mặt Mộng Phàm, nhét hai vật vào tay cô - Tôi muốn đem kỷ vật cô tặng trả lại cho cô! Tôi muốn hoàn toàn, hoàn toàn loại nó ra khỏi ý nghĩ của tôi

Mộng Phàm ngậy người ôm con gấu chó và con quay

- Được! Cô ngậy ngừng giây lát, cắn răng nói - Tôi sẽ làm theo ý anh! Tôi nhận lại chúng, tôi đi theo Thiên Bạch! Nhưng, anh cũng nên y theo một điều kiện, nếu không tôi sẽ bám riết anh đến tận chân trời góc biển!

- Điều kiện gì?

- Anh không được phép biến mất. Anh không được phép đi khỏi Không thành được chồng vợ, chúng ta sẽ thành anh em! Được thỉnh thoảng gặp anh, biết anh có khỏe hay không cũng

là ... đủ rồi!

Lời nói quen thuộc quá. Phải rồi, Khang Cần từng nói, được ở dưới cùng một mái nhà, đôi bên hiểu lòng nhau mà không cần nói ra, cũng là một thứ hạnh phúc! Hạ Lỗi chưa chút nghĩ, liền do dự.

- Anh có y lời không? Mộng Phàm quyết liệt hỏi - Anh có y lời tôi không?

- Cô đi theo Thiên Bạch ... tôi sẽ y lời cô.

Mộng Phàm hít sâu hơi, đi đến gần Hạ Lỗi:

- Thế thì, tình yêu đôi lứa giữa chúng ta, đến đây là hết. Về sau muốn lại đơn độc gặp nhau, e rằng cũng không dễ dàng. Hạ Lỗi, một lần cuối cùng, anh có bằng lòng hôn nhẹ một cái lên trán tôi để tôi lưu lại một chút an ủi

Hạ Lỗi dăm dăm nhìn cô, không có người đàn ông nào có thể kháng cự nổi yêu cầu như thế này! Không! Tuyệt đối không! Anh đỡ vai Mộng Phàm, cảm động không tả, lòng nát dạ đau. Anh hôn nhẹ lên chỗ nhúm tóc trước trán cô. Bỗng nhiên tiếng cửa kẹt dội lên, Khang Bình Khiêm xông vào trong, giận dữ rống lên:

- Tiểu Lỗi! Mộng Phàm! Chúng mày làm gì thế này! Ta đã biết lời hứa của mày không đáng tin, quả nhiên để ta bắt được tại trận! Hạ Lỗi và Mộng Phàm lập tức buông nhau ra, mặt trắng nhợt, ngẩng đầu nhìn Khang Bình Khiêm. - Ai để cho chúng mày gặp nhau! Khang Bình Khiêm cả giận, chỉ bốn người phụ nữ ngoài nhà. Các người vẫn cứ làm bình phong cho chúng nó? Các người!

- Lão gia ... Vú Hồ, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy kêu lên. Xin lão gia

mở lượng ra ân ...

- Không liên quan đến họ, chính tôi! Tâm Mi bước lên một bước - Chính tôi chủ động để cho họ gặp mặt.

- Người Khang Bình Khiêm kinh ngạc - Người lớn gan thật!

- Nghĩa phụ! Hạ Lỗi định thần lại, vội nói - Sự tính không xấu như người thấy đâu, chúng con ...

- Đừng gọi ta là nghĩa phụ! Khang Bình Khiêm cương quyết quát lên - Lời hứa của mày toàn là lừa dối! Mày làm ta quá thất vọng ... Từ nay ta không có đứa con nuôi như mày nữa!

- Cha! Mộng Phàm gạt nước mắt kêu! Con đến cùng anh ấy để cắt đứt ...

- Mày vô sỉ! Khang Bình Khiêm ngắt lời Mộng Phàm - Mày sà vào lòng con trai ôm ấp, mày còn mặt mũi nào nữa ...

Tâm Mi bỗng không nhin nổi, lại xông tới trước một bước, chỉ buột miệng nói:

- Tại sao lại phải như vậy! Người hữu tình cuối cùng thành quyến thuộc, chẳng phải là rất tốt hay sao

Cả nhà đều kinh ngạc chờ người ra, tất cả quay đầu nhìn Tâm Mi

- Người nói cái gì? Khang Bình Khiêm không tin hỏi lại

- Vốn dĩ là như vậy! Tâm Mi cãi lại - Tại sao lại chia rẽ lứa đôi yêu nhau Họ là trai chưa vợ, gái chưa chồng, tất cả còn kịp thì để cho họ yêu nhau! Họ là bạn chơi từ nhỏ, hai trẻ ngây thơ, bây giờ tình đầu ý hợp như vậy, cũng là một chuyện hay trên đời, tại sao lại tàn nhẫn, nhất quyết không cho họ yêu nhau

Lời Tâm Mi còn chưa nói xong, tất cả nộ khí của Khang Bình Khiêm đều dồn hết vào Tâm Mi Ông giờ tay tát vào mặt Tâm Mi một cái tóe lửa, mắng chửi tàn tệ:

- Mày cút đi! Đừng để ta nhìn thấy mày nữa!

Tâm Mi đau đón ngang đầu, nước mắt tuôn trào Chị lấy tay che mặt, vừa chạy vừa tức tởm khóc.

Hạ Lỗi buồn bã lui ra, cảm thấy bất tất phải giải thích câu gì nữa

CHƯƠNG 31

KHANG CẦN

Nếu Hạ Lỗi không cùng Mộng Phàm gặp riêng, Tâm Mi sẽ không bị đánh, sẽ không chứa oán trong lòng. Thế thì rất nhiều việc tiếp theo sau không đến nỗi xảy ra Đòi người có nhiều chuyện như vậy, không phải sức người có thể khống chế, cũng không phải sức người có thể phòng ngừa hoặc cứu vãn.

Việc của Tâm Mi và Khang Cần, cuối cùng trong buổi sớm hôm đó bộc phát.

Đối với Khang Bình Khiêm, dường như tất cả bị kịch đều tập trung vào mùa đông ấy mà xảy ra. Thế giới tĩnh lặng yên lành của ông trước hết bị Hạ Lỗi và Mộng Phàm làm cho trời long đất lở, sau đó lại bị Tâm Mi và Khang Cần gây chấn động đến mức tan tành.

Tảng sáng hôm ấy, Khang Bình Khiêm cảm thấy gan ruột cồn cào, có một thứ dự cảm chẳng lành, ông ra khỏi phòng ngủ, muốn đến xem Hạ Lỗi ra sao. Mới đến gần hòn non bộ, thì nhìn thấy có hai bóng người. Khang Bình Khiêm giật mình cho là Mộng Phàm và Hạ Lỗi lại lén ra gặp riêng phía sau hòn non bộ. Ông rất tức giận, bí mật nấp gần, ông nghĩ, lại bắt chộp được chúng nó ông chỉ có một biện pháp, đem Mộng Phàm gả về nhà họ Sở ngay hôm đó là xong.

Mới đến gần hòn non bộ, ông nghe thấy phía sau hòn đá văng ra tiếng tấm tức và kể lể, lại lắng tai nghe kỹ, hóa ra là Tâm Mi!

- ... Khang Cần, anh cứu tôi! Lão gia đánh tôi dữ như vậy, trong lòng ông ta căn bản coi như không có tôi nữa! Ông ta bây giờ trở nên tàn nhẫn, tôi không chịu nổi nữa rồi! Tôi không sao nán lại ở nhà họ Khang được nữa ... Khang Cần, sao tôi không sớm chết đi, chính anh khiến cho tôi còn sống nổi ... Bây giờ, không dám đến cửa hiệu thuốc gặp anh, đêm đêm tôi rất đau khổ ... Anh không thể thấy người chết mà không cứu ...

- Tâm Mi - tiếng Khang Cần đầy đau khổ và bối rối - Tiểu Lỗi và Mộng Phàm là cái gương cho chúng ta! Họ trai chưa vợ, gái chưa chồng, mà còn bị đẩy đến bước ấy, tôi và cô thì chắc không có chút nào đường sống ...

Khang Bình Khiêm quá chấn động, lại cũng không làm sao trấn tĩnh được mình, ông lão đảo bước tời, đúng lúc nhìn thấy Tâm Mi gục trên vai Khang Cần khóc, tay Khang Cần ôm lưng vài vai Tâm Mi ... Toàn thể con người ông tựa như bị một lưỡi gươm sắc xuyên qua Lấy hết hơi, ông chỉ nói ra được hai cái tên:

- Tâm Mi! Khang Cần!

Nói xong, hai đùi ông mềm nhũn, ông ngất đi

Nhà họ Khang quả liên năm bất lợi! Vịnh Tình, Vú Hồ, Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy, Hạ Lỗi, Mộng Hoa, Mộng Phàm đều quay mòng mòng, lại phải mời đông tây y đến nhà. Khang Trung, Khang Phúc, Già Lý bận rộn tiếp thầy thuốc. Do chỗ Khang Bình Khiêm ngất xỉu mà việc chữa chạy kéo dài, còn chuyện

của Tâm Mi và Khang Cần hoàn toàn được công khai Mọi người lén lút, riêng tư bàn tán xôn xao, đem chuyện "cảnh hạnh đỏ vượn ra ngoài tường" tô điểm thêm đến khó là lọt tai, ai ai cũng biết.

Khang Bình Khiêm vì cơn giận ập tới bất ngờ, mới không gượng nổi, ngất đi, nhưng thực tế, thân thể không có gì đáng ngại cho lắm. Sau khi tỉnh lại, tay chân tuy còn yếu, nhưng thân thể cũng không làm sao Nhưng trong chỗ sâu của nội tâm ông lại đau đến thấu xương. Nghĩ trước tính sau, chuyện xấu trong nhà không thể bêu lên, truyền ra ngoài, mọi người đều không còn thể diện. Khang Bình Khiêm quả không ngờ, ông còn chưa hồi phục sau đòn nặng do Mộng Phàm, lại phải đối mặt với cái đòn nặng do Tâm Mi

Cái đòn này không chỉ có tí chút mà vừa độc vừa nặng. Khang Cần, sao lại cứ là Khang Cần? Người gia nhân yêu quý nhất của ông, là trung bộc, là thân tín, cũng là người từ nhỏ cùng khôn lớn, có tình bè bạn như chân tay ... Sao lại cứ là Khang Cần?

Trải qua một cơn vùng vẫy đau đớn nhất trong nội tâm, Khang Bình Khiêm gọi Khang Cần vào phòng ngủ của mình. Đóng cửa phòng lại, ông chăm chăm nhìn Khang Cần. Khang Cần lập tức sợ hãi quỳ xuống.

- Khang Cần - Khang Bình Khiêm hít sâu hơi, cố nén, hỏi - Người vốn họ là gì?

- Họ Chu ạ.

- Hay lắm. Hôm nay, sau khi ra khỏi nhà ta người khôi phục lại họ Chu, không phải họ Khang nữa

- Lão gia! Khang Cần chấn động nói - Người đuổi tôi ra khỏi nhà họ Khang?

- Ta không thể lưu ngươi lại nữa! Ông nhìn chăm chú Khang Cần. - Tuy ngươi là gia nhân từng vì ta vào sống ra chết, cùng qua hoạn nạn, cùng chung hưởng vinh hoa, là thân tín của ta, cánh tay phải của ta, nhưng hiện nay ngươi bức ta phải dùng lực chặt cánh tay của ta! Khang Cần, quả là ngươi khiến ta đau đến thấu xương!

Khang Cần nuốt lệ, tủi hổ đau đớn cùng cực.

- Bây giờ không phải thời cổ, cũng không phải triều Mãn Thanh, bây giờ là Dân quốc rồi! Không có hoàng đế đại nhân, không có chủ nhân nô bộc, bây giờ là thời đại "tự do" rồi! Tiểu Lỗi, Mộng Hoa mỗi ngày từ sáng đến tối thức tỉnh ta, thậm chí là giáo dục ta, muốn bắt ta hiểu rõ thế nào là "tự do" thế nào là "nhân quyền" ... Không ngờ rằng, một việc đầu tiên ta phải đối mặt lại chính là Khang Cần ... Ngươi!

- Lão gia, ý của người là ... Khang Cần luống cuống và sợ hãi

- Ngươi "tự do" rồi! Ta đã không thể trừng phạt ngươi, cũng không muốn báo thù ngươi, càng không biết nên xử trí ngươi thế nào ... Ta cho ngươi tự do! Từ nay, ngươi không phải là họ Khang nữa Ngươi và họ Khang nhà ta, không có dây mơ rễ má gì nữa Còn cửa hiệu thuốc Khang Ký, từ nay ngươi cũng không phải đến đó nữa!

- Lão gia, người muốn tôi đi Khang Cần run giọng hỏi

- Ta muốn ngươi đi! Đi thật xa! Từ nay đến cuối đời đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa! Rời khỏi thành Bắc Kinh, có thể đi xa bao nhiêu thì đi xa bấy nhiêu! Ngươi ưng lời ta, đời này kiếp

này, không bước chân vào cổng nhà họ Khang ta nữa!

Khang Cần tủi hổ, khó xử, đau đớn nhưng cam chịu

- Vâng! Lão gia mong tôi đi thật xa, tôi sẽ đi thật xa! Đời này kiếp này, không dám mạo phạm lão gia nữa ... Chỉ mong rằng, tôi đi lần này, mang tất cả tội lỗi vết nhơ cùng đi theo! Lão gia ... Khang Cần thốn thức, ngần ngại mà đau khổ nói - Còn như, Mi Di Nương ... người nên ... tha thứ cho dì ấy! Làm lỗi là một mình tôi phạm, xin người ... giờ cao đánh sẽ, đừng làm khó khăn cho dì ấy ...

Khang Bình Khiêm đập bàn một cái, giận dữ nói:

- Tâm Mi là chuyện của ta! Không phiền người lo đến!

- Dạ! Khang Cần sợ hãi đáp.

- Đi ngay! Lập tức đi ngay!

Khang Cần cung kính đập đầu ba cái trước Khang Bình Khiêm, ứa nước mắt nói:

- Lão gia! Người khoan dung như vậy quả là độ lượng lớn lao! Khang Cần này cô phụ người, chỉ mong kiếp sau báo đáp!

Khang Bình Khiêm quay đầu nhìn ra cửa sổ, trong lòng cũng đầy nước mắt.

- Khang Cần, ta với người có duyên quen biết nhau già nửa đời người, ngờ đâu không thể dìu dắt nhau đến già, kể ra cuộc đời cũng thật tàn khốc!

- Lão gia! Khang Cần từ nay xin bái biệt! Khang Cần lại đập đầu một cái, không dám quấy rầy Khang Bình Khiêm nữa,

bác lủi thúi quay đầu đi

Khang Cần hôm đó thu xếp hành lý, rời khỏi thành Bắc Kinh. Từ chuyện ở cửa sổ phía đông xảy ra đến khi bác ta đi xa, chỉ vón vẹn hai ngày. Bác chưa được gặp lại Tâm Mi, cũng chưa được nói lời từ biệt.

Hạ Lỗi cưới Truy Phong đuổi theo, anh đuổi kịp Khang Cần trên đồng cỏ ngoài thành.

- Khang Cần, để tôi tiễn bác một chặng!

Hạ Lỗi dừng ngựa, hai người cùng cưới, đi đến cánh đồng rộng mênh mang.

- Khang Cần, Giọng Hạ Lỗi chứa đầy niềm xót thương, đau khổ, nghi ngờ, băn khoăn với các thứ tình cảm biệt ly khó mà hình dung nổi - Sao bác lại đành đoạn mà đi như thế này Dì Mi chưa đến, bác cũng phó mặc à?

- Không phải phó mặc, quả thực là không lo nổi! Khang Cần đau xót nói - Tâm Mi vẫn hiểu tôi, cô ấy biết tôi là con người như thế nào. Nói thực sự, tôi căn bản không xứng đáng bàn chuyện tình cảm, trong lòng tôi có mặc cảm phạm tội, đã đè bẹp tôi xuống rồi. Bây giờ, dù cho tôi có đi đến chân trời góc bể, cũng không trốn tránh khỏi sự hối lỗi với lão gia! Tôi nghĩ đến hết đời này, tôi đều ôm một tấm lòng đợi tội mà cầu tha trộm sống! Tôi xấu hổ như vậy, đây mặc cảm phạm tội như vậy, làm sao có thể lo liệu tròn vẹn cho Tâm Mi ... tôi buộc lòng phải cô phụ cô ấy rồi!

- Tôi hiểu rồi! Hạ Lỗi nói Bác đem "trung hiếu tiết nghĩa" và "Dì Mi" đặt lên một cái cân, "trung hiếu tiết nghĩa" trọng lượng tuyệt đối vượt xa hơn "Dì Mi"!

- Thứ người như tôi, ở nhà họ Khang Là kẻ phản bội, về tình cảm, là một đào binh! Tôi sao xứng đáng bàn đến "trung hiếu tiết nghĩa"! Khang Cần khích động ngẩng đầu - Tiểu Lỗi, khi ly biệt xin tặng cậu một câu: "Chớ có nên dẫm lên vết xe đổ của tôi!"

Hạ Lỗi run lên vì kinh hãi:

- Tôi lại có một cách nghĩ, muốn cắt đứt cho gọn ghẽ, làm một mà xong trăm điều, chỉ bằng bây giờ tôi cùng đi với bác!

- Tiểu Lỗi! Khang Cần lời lẽ thiết tha - Cậu đừng ngốc như vậy, tôi phải đi bởi vì tôi ở nhà họ Khang đã không còn chỗ đứng chân, không có ai tha thứ cho tôi, thậm chí không có ai cho tôi được chuộc tội Nhà họ Khang kẻ trên người dưới, đều vì chuyện tôi đòi khỏi mà dẹp yên được nộ khí, hoặc giả, có thể tha thứ cho Tâm Mi! Còn như cậu thì hoàn toàn khác! Mỗi người nhà họ Khang đều yêu mến cậu Lão gia càng coi cậu như con mình đẻ ra, cậu chỉ cần đè nén cái tình nam nữ, cậu có thể sống đàng hoàng hoàn đội trời đạp đất. Rút lại, tôi chỉ là một tên "gia tộc", còn cậu là một "nghĩa tử" kia mà!

Hạ Lỗi ngậy người nhìn Khang Cần:

- Không phải tiền thêm nữa! Khang Cần nuốt lệ nói: Tiểu Lỗi, xin cậu thận trọng!

Hạ Lỗi bỗng bối rối:

- Khang Cần, bác đi rồi Tâm Mi làm thế nào Tất cả trái tim dì ấy gởi cho bác. Bác đi rồi, thế giới của dì ấy không còn nữa, bác bảo dì ấy sống sao nổi

Khang Cần đứng lại, trong mắt ánh lên vẻ thâm lương sâu sắc.

- Không, cậu lắm rồi Thế giới của Tâm Mi vẫn cứ ở nhà họ Khang. Cô ấy vì không được bất kỳ người nào trong nhà họ Khang coi trọng và yêu quý, mới đem tình cảm chuyển dời sang con người tôi! Bây giờ tôi đi rồi, cô ấy sẽ lượm củi dưới bụi Cô ấy mất tôi, sẽ đem lòng chệch khỏi quỹ đạo kéo về vị trí cũ. Chỉ cần Lão gia tha thứ cho cô ấy Nhà họ Khang kẻ trên người dưới không chê trách cô ấy ... bức tường vây nhà họ Khang vẫn là thế giới an toàn nhất của cô ấy! Cô ấy vốn là người đàn bà an phận thủ thường! Cô ấy sẽ tìm lại được thế giới của mình!

Hạ Lỗi lo lắng.

- Bác đã nghĩ rồi, bác đã nghĩ xong rồi chứ?

- Đã nghĩ ngàn ngàn vạn vạn lần rồi! Khang Cần thở ra, buồn bã - Nhưng, Tiểu Lỗi, tôi có muôn điều không yên tâm ... Tôi ... tôi có thể nhờ cậu được hay không?

- Bác nói đi!

- Cậu có thời giờ, hãy thường đến chỉ bảo, an ủi cho Tâm Mi, để cô ấy nguôi ngoai mà tiếp nhận cái sự thực này ...

Hạ Lỗi gật đầu

- Bác muốn đi đâu

- Tôi về phía nam, càng xa càng tốt. Sau đấy bốn bề là nhà, mình cũng không biết sẽ đi đâu!

- Bác ổn định rồi, nên viết thư về!

- Không cần! Khang Cần dùng lực lắc đầu - Nếu đã muốn dứt thì nên dứt cho gọn ghẽ! Chưa biết chừng sau đây sẽ nương nhờ cửa phật qua kiếp sống thừa! Vượt ra khỏi yêu hận tình

thù của cuộc đời, mới có thể đi đến một cảnh giới khác. Tạm biệt cậu! Tiểu Lỗi! Không nên tiến thêm nữa!

Hạ Lỗi ngây người đứng lại, nhìn bóng Khang Cần lưng đeo hành lý, càng đi càng xa, dần dần thành một chấm đen nhỏ trên đồng cỏ. Anh bỗng chợt hiểu điều Khang Cần nói đó là sự thực. Bác ta sẽ đi tới một nơi xa tắp xa tắp, từ đây nương nhờ cửa phật để kéo dài nửa đời sau, đi sám hối tội nghiệt của mình. Bác ta là như vậy đấy. Hạ Lỗi trong mắt ươn ướt, trong lòng vô cùng chua chát và đau khổ. Bóng Khang Cần đã hòa lẫn vào nền trời xa xăm, cơ hồ không nhìn thấy nữa.

CHƯƠNG 32

TÂM MI

Khang Cần đi rồi, toàn thể con người Tâm Mi tựa như sa vào trong hồ băng, trong hồ vừa lạnh vừa tối, bốn phía mênh mang, nước băng lạnh dim chịt xuống, làm chịt ngạt thở. Chịt quờ tay túm, hy vọng có thể túm được một mảnh gỗ nổi. Nhưng, túm hoài túm mãi, đều là mảnh băng sắc nhọn như dao, lạnh đến thấu xương. Hơi vùng vẫy một cái những mảnh băng ấy lại đứt thân thể chịt không còn miếng da nào lành lặn.

- Mi Di Nương cái gì, đúng là Độc di nương, quá ư độc địa! Nhỏ Ngân nói - Phen này coi như là làm mất mặt lão gia nhà ta không còn gì nữa!

- Quả là xấu hổ chết người! Nhỏ Thúy nói - Đừng nói lão gia thái thái, thiếu gia tiểu thư, ngay cả đến bọn liễu hoàn chúng ta, đều thấy xấu hổ chết được!

- Trời đất ơi! Vú Hồ liên tiếp thở dài - Dì ấy là nhị thái thái nhà họ Khang kia mà! Sao lại không giữ gìn như vậy! Dì ấy dù không giữ gìn cho lão gia đi chẳng nữa, cũng nên vì thiếu gia Mộng Hoàn con dì ấy đã chết mà tích lũy chút âm đức chứ! ...!

- Phải đó, người ta thì người đàn bà trên hòn Vọng Phu, thà biến thành khối đá chứ không chịu thất tiết ...

Tâm Mi trốn không thoát! Nhà họ Khang người lớn kẻ nhỏ, đã xử chị tội đồ không kỳ hạn. Bất luận chị đi đến đâu, đều nghe thấy lời phê phán không sao chịu nổi Chị đã bị định tội rồi, chị là tổng hợp của "dâm dăng", "vô sỉ", "hạ lưu", "ti tiện" ... Những tội danh đó, ở sự kiện Mộng Phàm mọi người đều không nỡ dùng cho Mộng Phàm, nhưng không ai dè xèn từ khi dùng để chỉ Tâm Mi

Tâm Mi bị cô lập hẳn, bốn phía đều có tiếng chê bai Trong cơn hoang mang không ai giúp đỡ, chị đi tìm Mộng Phàm, nhưng trong phòng Mộng Phàm đúng lúc đó Thiên Lam đến chơi

- Mộng Phàm! Thiên Lam đang xoén xoét nói - Chị đừng biện hộ cho Mi Di Nương nữa! Không trung thực là không trung thực! Tính trắng hoa là tính trắng hoa, nói gì đi nữa cũng vô ích! Dì Mi nương nhà chị sống sung sướng như thế này, dù cho chút hiu quạnh, cũng nên nén chịu! Phụ nữ chúng ta cái gì là tốt cái gì là xấu, chẳng phải nhìn vào chỗ biết giữ tiết của mình đó sao Người như Mi Di Nương, lưu ở trong nhà là vĩnh viễn "tai họa"!

Tâm Mi không dám nhìn Mộng Phàm nữa Chị chạy trốn, chạy đến chỗ hành lang chuyển góc, nghe thấy Khang Phúc nói với Khang Trung:

- Kỳ thực, Khang Cần là người thật thà! Xấu là xấu ở một mình Mi Di Nương. Đàn ông trong thiên hạ, mấy người cầm lòng nổi trước sự quyến rũ của đàn bà?

- Nói đúng đấy! Khang Cần bị lão gia đuổi khỏi Bắc Kinh, sau này sống làm sao Quả thật là "nhất thất túc thành thiên cổ hận!"

Tâm Mi vội quay đầu chạy trốn đến hướng khác, mắt hoa mờ lệ, bước chân thất thểu, đầu bỗng đụng phải người Vĩnh Tình.

- Tâm Mi! Cô làm sao thế? Vĩnh Tình mặt đầy vẻ chính khí - Lão gia lâm bệnh rồi, cô đừng để mọi người thấy cái bộ dạng mất hồn mất vía ấy nữa! nếu trong lòng không dễ chịu, muốn mắc cái bệnh tương tự gì đó, thì cứ đóng cửa ở trong phòng mà ủ rũ, đừng chạy đi chạy lại ở vườn hoa để mọi người nhìn thấy chê cười ...

Tâm Mi chạy vấp phòng mình, đóng cửa phòng lại, đóng cả cửa sổ, toàn thân run lên, người lắc la lắc lư, trán đầm mồ hôi lạnh.

Không có ai tha thứ cho chị! Không có ai quên cái tội chị đã phạm! Tất cả tội lỗi, chị phải gánh một vai Chị cảm thấy đôi vai mình yếu không sao gánh đáng nổi, đã mỏi nhừ rồi

Hạ Lỗi đến tìm chị, hấp tấp gõ cửa Hạ Lỗi mang vẻ mặt thông cảm và quan tâm, anh nói:

- Dì Mi, dì nên nhẫn nại! Dì phải dũng cảm mới được! Cái quan niệm đạo đức của gia đình này, là vững chãi không thể đả phá được! Nhưng lòng dạ mọi người đều rất tốt, rất nhiệt tình ... Dì phải dần dà sống qua một khoảng thời gian, đợi mọi người nguôi quên, để dì xây dựng lại uy tín, mọi người sẽ quay trở lại tôn trọng dì!

- Không như thế đâu! Không như thế đâu! Tâm Mi khóc lớn - Không có ai sẽ tha thứ tội Toàn thể bọn họ đều lên án tôi, người này một câu, người nọ một câu, lời họ nói giống như một lưỡi gươm sắc, họ dự định giết chết tôi! Bây giờ tôi quả sống không bằng chết! Có lẽ chỉ có nhảy từ hòn Vọng Phu

xuống, mọi người mới vừa lòng.

- Dì Mi, dì đừng nói chuyện ngốc nghếch như vậy - Hạ Lỗi nói - Nghĩa phụ, người sẽ tha thứ! Chỉ cần nghĩa phụ tha thứ cho dì, người khác cũng sẽ tha thứ cho dì! Thế giới của dì là nhà họ Khang! Dì phải sống ở nhà họ Khang, chỉ có cách đi cầu nghĩa phụ tha thứ mà thôi! Đi đi! Đi cầu đi! Lòng nghĩa phụ mềm như thế ... người sẽ tha thứ cho dì.

Tâm Mi trong lòng rung động, có thể thế được chăng? Khang Bình Khiêm sẽ tha thứ cho chị ư?

Buổi tối, Tâm Mi bung một chén chè hạt sen, đến cửa phòng ngủ của Khang Bình Khiêm, còn nghi ngại nên bụng run, giây lâu mới dám lấy hết dũng khí, gõ cửa phòng.

Vĩnh Tình mở cửa phòng, nghi ngờ nhìn chị.

- Tôi ... tôi ... tôi đến, Tâm Mi ngại ngùng, xấu hổ, cầu tha thứ, nói mang dâng lão gia một chén chè hạt sen ...

Vĩnh Tình né nhường sang một bên, đi đến bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn xem Khang Bình Khiêm quyết định thế nào

Tâm Mi run lấy bấy, bung chén chè hạt sen đến trước giường Khang Bình Khiêm.

- Lão gia! Tôi ... tôi ...! Chị cầu khẩn nhìn Khang Bình Khiêm, mắt đầy lệ - Tôi nấu chè hạt sen ... người xoi cho nóng ...

Khang Bình Khiêm chăm chú nhìn Tâm Mi, cái mà ông tiếp xúc là đôi mắt hồ thẹn và cầu xin tha thứ của Tâm Mi, buồn khổ biết bao Nước mắt, từ khóe mắt chị lăn xuống, hai tay bung chén chè, không dám động khẽ, cũng không dám gạt lệ. Khang Bình Khiêm trong lòng rung động, người đàn bà này

đầu sao cũng đã cùng ông chung chăn gối, cũng là người đàn bà từng có con với ông! Ông hít một hơi, chìa tay ra toan đỡ lấy chén.

Nhưng, trong khoảnh khắc, trước mặt ông lại hiện ra cảnh phía sau hòn non bộ, Tâm Mi gục trên vai Khang Cần khóc kể:

"Khang Cần, anh cứu tôi với ... Con người tôi lẽ ra phải chết từ lâu rồi, chỉ vì anh khiến tôi còn sống nổi được ... "

Cánh tay đón chén chè của ông run lên. Ông hất một cái "Choang" một tiếng động mạnh, vỡ vụn, chén chè nóng sôi bắn lên tay, lên người Tâm Mi, làm tan nát hy vọng cuối cùng của chị.

- Con đàn bà đê tiện, cút đi cho ta! Cút đi đến nơi ta vĩnh viễn không nhìn thấy mày nữa ...

Tâm Mi chạy vọt ra cửa, chạy ra khỏi phòng ngủ của Khang Bình Khiêm, chạy vào hành lang, chạy qua vườn hoa, xuyên qua nhà thủy tạ, chạy đến cửa sau, mở cửa sau, chạy vào rừng cây nhỏ, chạy đến đồng rộng, chạy qua khu đá nhám ... hòn Vọng Phu đang sừng sững trong đêm đen.

- Dì Mi! Bóng Tâm Mi chạy làm kinh động Hạ Lỗi đang đứng dựa cửa sổ - Dì Mi, dì đi đâu đấy Anh nhảy dựng lên, mở cửa phòng, phóng chân đuổi theo Dì Mi! Trở lại! Dì Mi ...

Tâm Mi trèo lên hòn Vọng Phu, đứng ở đó tựa như một u hồn.

Hạ Lỗi điên cuồng chạy tới, ngẩng đầu lên nhìn, bay hồn bạt vía

- Dì Mi! Anh kêu to, như điên cuồng - Không được! Không được! Dì đợi tôi! Tôi có chuyện nói với dì! ... Khang Cần nhắn gửi lại một số chuyện cần nói với dì ...

Hạ Lỗi vừa kêu, vì dùng cả tay chân trèo lên hòn Vọng Phụ

Tâm Mi cười một nụ cười phiêu hốt, thê lương. Nhắm phía dưới, buông mình gieo xuống.

Hạ Lỗi đã trèo lên được ghềnh núi, kinh hãi giơ tay tóm lấy, kêu to:

- Dì Mi ...

Anh tóm được chéo áo Tâm Mi, quần áo bị xé rách hết. Người Tâm Mi giống như cái diều giắt đứt dây lằng lằng rơi xuống. Trong tay anh chỉ tóm được một cánh chéo áo toạc rách.

- Dì Mi! Hạ Lỗi run giọng kêu to, gục bên tảng đá ghềnh núi, nhìn xuống dưới Dì ... Mi ...

Tâm Mi rơi xuống đất, tứ chi co quắp, giống như một con búp bê vỡ nát.

CHƯƠNG 33

HẠ LỖI

Tâm Mi chết rồi

Cái chết của Tâm Mi làm chấn động cả thần trí của Hạ Lỗi. Anh không phân rõ tình cảm của mình là như thế nào, cũng không có cách nào đam cảm giác đã bị dập nát của mình chỉnh lý cho nhịp nhàng. Anh thấy hoàn toàn thất bại, thua rồi! Từ Ngũ Tứ đến nay, phong trào mới hun đốt toàn bộ con người anh, bây giờ coi như đã hết. Cái chết đã mang đi tất cả những yê, hận, tình, thù. Đời Hạ Lỗi đã hai lần đối mặt với cái chết, một lần là phụ thân Hạ Mục Vân, một lần là Tâm Mi. Điều kỳ quái là, hai người đều kết thúc cuộc đời bằng cách thê thảm như vậy. Người Trung Quốc là dân tộc như thế nào. Có người "coi chết như về", có người "tráng liệt thành điều nhân", có người "lấy cái chết tỏ chí", có người "chết cho rồi đời", không phải chỉ bởi có sinh mệnh mới có tất cả đó ư?

Hạ Lỗi không thể nghĩ sâu, không thể phân tích, anh mất hết năng lực suy xét.

Ngày thứ ba sau cái chết của Tâm Mi, là sự chôn cất qua loa. Bình Khiêm nằm trên giường bệnh đã không có sức đảm đương cái chết của Tâm Mi nữa. Mộng Hoa trong thời gian một đêm trở nên chín chắn, anh đứng ra lo liệu mọi việc. Bạn bè thân thích hầu như không được báo tin, ngay cả thân như Thiên Bạch, Thiên Lam cũng đều không đến. Tâm Mi tuy

cũng được chôn trong vườn mộ nhà họ Khang, nhưng ở ngoại vi, xa phần mộ tổ tiên, ở một góc khuất. Nhìn thấy cổ áo quan mỏng, trong cơn mưa gió sục sùi, thể lương đi vào lòng đất, Hạ Lỗi nghĩ, dì sẽ không bận tâm, kể cả sinh mệnh còn không thiết, sao lại bận tâm chôn ở đâu Vào lòng đất rồi, chẳng qua chỉ là một cái "túi da thối" mà thôi Nhưng, linh hồn và sức mạnh tinh thần của con người, phải chăng cũng biến theo với sinh mệnh, hay là chấp chôn trong khoảng hư không?

Mộng Phàm bí mật lập một bài vị ở trong phòng Tâm Mi, thấp hai cây nến trắng. Đứng trước bài vị Tâm Mi, cô đốt hương khẩn khứa:

- Dì Mi, xin dì an nghỉ! Trong những năm tháng dì sống, dì không được hưởng thú vui sướng hạnh phúc, cuối cùng dì chọn lấy cái chết! Hoặc giả chỉ có cái chết, cõi trở về ấy, dì mới có được sự bình an và yên tĩnh đích thực! Dì Mi, một đời dì muốn mưu cầu tự do, mà không đạt được tự do, muốn khẳng định mình mà không ai thừa nhận, muốn mưu cầu tình yêu, mà không đạt được tình yêu Rồi hôm nay, dì dùng sinh mệnh vô giá để đổi lấy hết thảy! Hoặc giả, đó cũng là trí tuệ của dì! Bởi vì dì biết, chỉ có cách ấy, linh hồn dì mới siêu thoát. Giờ phút này, có lẽ linh hồn dì đang vượt lên khỏi hồng trần, ngao du trong khoảng thái hư, cười nhìn sự dung tục và ngu muội của người đời!

Hạ Lỗi đứng ở bên cửa, nghe tiếng nói thành thật xao xuyên của Mộng Phàm. Mộng Phàm vô tư và trong sáng biết bao, bởi có vô tư trong sáng mới nói được những lời như vậy! Anh nhìn bài vị Tâm Mi, nhìn làn khói xanh cuộn vòng, lải nhải về mỹ lệ siêu phàm thoát tục của Mộng Phàm ... trong lòng anh quặn thắt, trong óc hiện lên hai câu của bài thơ khóa hoa trong

hồng lâu mộng: "Hôm nay chôn hoa người cười ngậy, năm sau chôn biết là ai đây ". Anh bị ý nghĩ đó làm cho kinh hãi Mộng Phàm! Hôm nay ai giết dì Mi Bàn tay giết dì Mi ấy sẽ lại giết chết nàng hay không?

- Hạ Lỗi! Mộng Phàm cầm một nén hương đến đưa cho anh. Anh cũng dâng dì Mi một nén hương đi!

- Dì Mi, dì ấy không cần gì hết, dì ấy còn cần hương của chúng ta sao Đốt hương là siêu độ cho người chết ư? Hay là người sống tự cầu cho tâm yên ổn? Tôi không đốt! Đốt hương cũng không đốt cháy được sự tự trách của tôi và mặc cảm phạm tội của tôi, nếu tôi không cố xúi nhân quyền tự do gì gì, dì Mi chưa biết chừng vẫn sống được yên lành!

- Hạ Lỗi, anh không thể như vậy! Mộng Phàm bình tĩnh nói - Bản thân dì Mi là một bi kịch, bây giờ người chết là hết, anh không nên để mình lại sa vào cái bi kịch ấy! Anh không thể tự trách, không thể có mặc cảm phạm tội! Anh nhất định không phải là nguyên nhân gây ra cái chết của dì ấy

- Tôi vượt không thoát! Tôi quá hối hận! Tôi hoàn toàn tuyệt vọng rồi! Sụp đổ rồi! Hạ Lỗi đẩy Mộng Phàm ra, vội chạy Hạ Lỗi cứ chạy thẳng đến cửa nhà Thiên Bạch. gặp Thiên Bạch, anh túm lấy ngực áo Thiên Bạch.

- Thiên Bạch, anh nên nghiêm chỉnh trả lời tôi một câu hỏi: từ nay trở đi, Mộng Phàm là việc của anh, phải vậy không?

- Mộng Phàm? Thiên Bạch nhú mày lại, hít hơi vào nói - Cô ấy vẫn cứ là việc của tôi, không phải vậy sao

- Nói hay lắm! Hạ Lỗi bỏ Thiên Bạch ra, hất đầu một cách nặng nề - Từ nay trở đi, mừng giận vui buồn của cô ấy đều là

việc của anh! Nếu cô ấy biến thành mây, thành khói, thành hòn đá, cũng là mây của anh khói của anh, hòn đá của anh! Anh nhớ đấy! Anh nhớ kỹ lấy! Anh chịu trách nhiệm giùm tôi về sự an nguy của cô ấy, đảm bảo một đời cô ấy gió êm sóng lặng! Chớ có để cô ấy thành một dì Mi thứ hai!

Hạ Lỗi nói xong, quay đầu đi Thiên Bạch rung động bước tới một bước, trong lòng đã linh cảm điều gì. Anh kêu to một câu:

- Hạ Lỗi!

- Xin hãy thận trọng! Hạ Lỗi đáp lại bằng mấy lời rồi nhanh chóng biến mất sau một góc phố.

Từ đấy Hạ Lỗi bắt tằm, không trở về nhà họ Khang nữa Trên bàn viết của anh, anh để lại mấy lời:

Sống chết khổ mệnh mong

Vật chi sánh tình nồng,

Từ nay nơi góc biển,

Muôn nỗi đã thành không!

Mộng Phàm xông vào rừng cây nhỏ, lao ra đồng rộng, trèo lên hòn Vọng Phu, cô nhìn rừng núi bốn bề, dùng hết sức kêu to:

- Hạ Lỗi! Anh ... trở ... lại!

Tiếng kêu thảm thiết của cô lan đi, núi khẽ vọng lại, mang theo hồi âm bất tuyệt.

- Hạ ... Lỗi ... Anh ... trở ... lại ... trở ... lại ... trở ... lại ...

Nhưng tiếng kêu gọi của cô cũng vô ích. Cô cũng không gọi nổi Hạ Lỗi, thế là anh đi rồi. Đem tất cả tình yêu, dứt bỏ hết, ra đi không ngoái lại.

CHƯƠNG 34

ĐẠI LÝ

Một năm sau

Ở biên thủy Vân Nam xa xôi, có một thành thị nhỏ mang tên Đại Lý. Từ rất lâu về trước, Đại Lý đã thành một nước, bởi địa thế ở cao nguyên, bốn mùa như mùa xuân, nên được gọi là "diệu hương cố quốc". Ngày nay dân tộc sống ở Đại Lý, thích màu trắng, họ hay mặc y phục màu trắng, kiến trúc đều dùng màu trắng, tự xưng là "Bạch tử", người Hán gọi là người "Lặc Mặc" ... cũng là người tộc bạch. Ở thời đại ấy, người tộc Bạch là một dân tộc còn khá hoang dã, nguyên thủy, và mê tín.

Đó là một buổi hoàng hôn.

Trong một tòa kiến trúc rất điển hình của người tộc Bạch ở thành Đại Lý, quanh thiên tinh vây người Tộc trưởng người Lặc Mặc và vợ ông ta đang "gọi hồn phách" cho đứa con trai mười tuổi Dao Oa của họ. "Gọi hồn phách" là một phương pháp chữa bệnh rất phổ biến của dân tộc Bạch. Người chữa bệnh không phải thầy thuốc, mà là Trại bạ Trại ba là tiếng tộc Bạch, dịch ra tiếng Hán thì là "thầy phù thủy" hoặc "pháp sư"

Lúc đó, Dao Oa hôn mê bất tỉnh nằm trên một giường gỗ. Chị của Dao Oa là Tắc Vi mười tám tuổi đứng ở bên giường. Vợ chồng tộc trưởng và các thân hữu đều vây quanh Dao Oa

Trong tay Trại ba giờ cao một con gà trống màu đỏ, hai hàng người tộc Bạch đi theo bên cạnh, trong tay cũng đều ôm gà trống đỏ. Phía trước là một bức tường lớn ấy gọi là "Chiếu bích", trại ba bắt đầu làm phép, giờ cao con gà trống đỏ lớn, mặt hướng về phương Đông, ông ta kêu to:

- Thần phương Đông ở đây

Đám người tộc Bạch cũng giờ cao gà trống, mặt hướng về phương Đông, cao giọng trả lời:

- Có mặt! Có mặt! Có mặt!

Trại ba vội vỗ vào con gà trống trong tay, tiếng gà "cục tác" như trả lời Đám người tộc Bạch đi theo cũng vội vỗ vào gà trống. Tiếng gà lãnh lốt nói nhau, quả là náo nhiệt. Trại ba giờ con gà trống về hướng Tây, kêu to:

- Thần phương Tây đâu

- Có mặt! Có mặt! Có mặt! Đám người tộc Bạch trả lời

Trại ba lại vỗ vào gà trống. Những người đi theo cũng làm như vậy. Trại ba đi đến bên giường nhìn xem. Dao Oa vẫn hôn mê như cũ, không có chút khởi sắc nào. Ông ta chạy về phía trước "đài chiếu bích" lại kêu lần thứ hai. Tiếng nói càng thêm hùng hậu. Đám người tộc Bạch đi theo cũng lớn tiếng trả lời, thanh thế rất là mạnh mẽ.

Dù cho Trại ba phí sức kêu bao nhiêu, Dao Oa trên giường gỗ vẫn luôn miệng rên rỉ, sắc mặt trắng bệch tỏ vẻ rất đau đớn. Tắc Vi đứng ở bên giường, mắt nhìn thấy bệnh tình của em không thuyên giảm, cô có hơi nghi ngờ về pháp thuật của Trại ba. Lúc sau, không nhịn nổi cô nói với cha mẹ:

- Cha! Mẹ! Nói là bảy ngày có thể gọi được hồn phách Dao Oa về, nhưng hôm nay là ngày thứ tám rồi, vẫn không gọi về được, làm thế nào bây giờ?

Mẹ Tắc Vi sợ quá, mặt méo xệch, thì thào:

- Đành tiếp tục gọi thôi! Dao Oa lần này bệnh nặng, mẹ nghĩ, con ma ộp vào người nó nhất định là con ma hiểm độc!

- Bà đừng nóng ruột! Tộc trưởng cất giọng tin tưởng - Trại ba rất giỏi, ông ta nhất định có thể cứu được Dao Oa!

- Nhưng gọi đi gọi lại mà vẫn cứ thế? Tắc Vi nóng ruột nói - Dao Oa tựa hồ mỗi ngày bệnh càng thêm nặng! Ngoài việc gọi hồn phách, ta còn có các cách khác để chữa cho nó ... Hoặc giả, ta cầu vị thần khác có được không?

- Suyt! Một loạt tiếng suyt ngắn cản lời nói bập bọ của Tắc Vi Để khỏi đắc tội với thần linh, Trại ba giờ cao con gà trống, kêu lên càng khỏe hơn. Tắc Vi không biết tính sao, trong lòng bối rối, không ngăn nổi hai tay chấp lại, chạy ra ngoài cửa lớn, mặt nhìn về hướng mặt trời lặn, thành tâm cầu khẩn:

- Thần bản chủ ở khắp nơi nơi, xin ngài hiển linh, mở lòng từ bi, mau đến cứu cho Dao Oa! Chớ có để cho Dao Oa chết! Chúng tôi yêu mến nó, không thể mất nó! Thần bản chủ thần thông quảng đại! cầu người mau chóng hiển linh! ...

Tắc Vi bỗng ngậm miệng, chờ người nhìn về phương tây. Mặt trời vừa tròn vừa to, ở khoảng núi xanh chân trời tây từ từ lặn xuống. Chỗ cùng tận của con đường lúc đó đang có một người con trai cao lớn, xa lạ, cưỡi một con tuấn mã, phóng nhanh tới gần. Dưới ánh mặt trời lặn còn sót lại, người đó giống như từ trong thần thoại đi rạ Toàn thân đều tắm trong

ánh mặt trời màu vàng.

Tắc Vi mắt sáng lên, chăm chăm nhìn người cười ngựa tới. Người đó chính là Hạ Lỗi đã trôi giạt gần một năm. Anh đã đi qua ngôi nhà cũ ở Đông Bắc, đi qua hai bờ nam bắc Đại giang, đi qua cao nguyên Hoàng Thổ, cuối cùng đến Đại Lý ở Vân Nam. Hạ Lỗi dầu dãi phong trần, đã đi hầu khắp Trung Quốc, vẫn không tìm thấy chỗ có thể dừng chân.

Hạ Lỗi cho ngựa đi từ từ, bỗng bị một loạt tiếng kêu thu hút. Anh dừng ngựa lại, nhìn xem, không nhìn nổi nhảy xuống ngựa, buộc ngựa ở trên cây ngoài cửa. Anh tiến lại, đúng lúc Trại ba cầm con gà trống, đặt vào ngực Đào Oa, lớn tiếng hỏi:

- Linh hồn Đào Oa có trở về hay không?

Đám người tộc Bạch cùng kêu to:

- Trở về rồi! Trở về rồi!

Hạ Lỗi định thần nhìn Đào Oa, không ngăn nổi giật mình. Đứa trẻ miệng môi đen sì, tứ chi sưng phồng, xem ra trúng một thứ độc gì đó, có thể sẽ chết. Đám người vẫn cứ cầm gà trống, gọi hồn cho đứa trẻ, khiến nổi xúc động và phần nề đồng thời bốc lên từ lồng ngực anh. Anh xông đến kêu to lên.

- Có thể thôi được rồi! Đừng kêu nữa! Bậy bạ quá! Các người còn kêu nữa, lỡ mất thì giờ chữa trị e rằng đứa trẻ không sống nổi!

Trại ba ngậy người rạ Đám người tộc Bạch cũng ngậy người rạ. Vợ chồng tộc trưởng ngẩng đầu nhìn Hạ Lỗi, không biết là thần thánh phương nào đến. Mãi một lúc, mọi người đều lặng như tờ.

Hạ Lỗi không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Anh vội vã tiến lại, khom lưng kiểm tra Dao Oa. Một năm nay nhờ đi đó đi đây, anh đã thu thập được rất nhiều kiến thức về y học. Anh thường thường kê đơn chữa bệnh cho người qua đường. Trong túi hành lý của anh mang theo có các thứ vị thuốc, dược thảo tùy thân. Anh xem xét Dao Oa kỹ càng. Bỗng phát hiện ra điều gì, anh ngừng đều lên:

- Ở đây! Ở trên mắt cá, các người xem, có một chấm đen nhỏ, đó là vết thương! Xem ra là bò cạp độc tiết nọc vào! Chẳng lẽ các người đều không phát hiện ra Chỗ mắt cá này sưng lên rồi! May mắn là bò cạp, chứ nếu là rắn thì đã bỏ mạng rồi!

- Vợ chồng tộc trưởng mắt trừng miệng đỏ. Trại ba tỉnh táo lại, không ngăn nổi cả giận.

- Ngươi là ai! Đừng dính vào việc của chúng ta!

- Trại ba! Tắc Vi không nhìn nổi kêu - Để người ta xem thì đã quan hệ gì! Đúng đấy! Dao Oa bị cắn vào đây!

- Không phải cắn, là tiết nọc! Hạ Lỗi đỡ mắt cá chân của Dao Oa, ra lệnh oai nghiêm - Mau! Kiếm cho tôi một cái đèn dầu, đưa con dao nhỏ đây! Trong hành lý của tôi có nhựa thông! Nhanh lên! Chúng ta phải giành từng giây phút một!

- Dạ! Tắc Vi đáp lại, tiếng trong trẻo, rồi quay mình chạy ra lấy hành lý.

Hạ Lỗi hấp tấp moi từ trong hành lý ra mấy vị thuốc cần thiết.

- Bệnh đến nước này, chỉ e hun nhựa thông không ra được chất độc còn sót lại trong cơ thể. Trong này là kim ngân hoa và cam thảo, mau đi sắc cho nó uống! Mau lên!

Vợ tộc trông như tiếp được thánh chỉ, tức tốc đỡ lấy thuốc. Tộc trưởng vội đi tìm đèn dầu và đạo Trại ba ôm con gà trống đỏ kinh ngạc. Đám người tộc Bạch cầm gà trống, không biết làm thế nào thì tốt. Nhưng ai ai cũng cảm thấy được "sức mạnh" không tầm thường trong người Hạ Lỗi

- Chúng ta vào trong phòng chữa bệnh, ở ngoài này thiên tình gió thổi mặt trời soi, há chẳng phải chữa bệnh lại gây thêm bệnh hay sao

Đêm ấy Hạ Lỗi coi sóc Dao Oa, vừa cho thuốc, vừa hun vết thương, mất hẳn một đêm. Lúc mặt trời vừa sáng, Hạ Lỗi nhìn vết thương sưng chưa thuyên giảm, đành dùng lửa nướng dao, trên vết thương rạch một nhát, dùng miệng tức tốc hút máu dơ. Dao Oa đau đớn, toàn thân đều nảy lên, kêu to:

- Đau chết tôi rồi! Trời ơi! Đau chết tôi mất!

Người nhà nhìn mặt nhau, tiếp đó, vui mừng đập vỗ vào nhau, vừa vui cười, vừa nhảy, vừa kêu lên:

- Sống lại rồi! Sống lại rồi! Nói được rồi!

Đúng thế, Dao Oa sống lại rồi! Mở cặp mắt to đen phân minh, câu nhìn mọi người trong nhà, lấy làm lạ hỏi:

- Cha, mẹ, các người vây quanh tôi làm gì thế?

Người này là ai Tại sao lại vừa hút hơi vừa thở ở chỗ chân tôi

Hạ Lỗi cười

- Bé à, em sống lại rồi! Anh sung sướng nói, quả tốt, cướp lại được một sinh mệnh từ tay thần chết, quả là tốt! Anh tiến đến

chỗ Đào Oa cười - Hút hơi là khử độc cho em, thở hơi là để cho em khỏi đau!

- A ha! Tộc trưởng lớn tiếng kêu, vừa kêu vừa chạy ra - Đào Oa sống rồi! Đào Oa sống rồi!

Tắc Vi hoang mang nhìn Hạ Lỗi, tiến lên phía trước, cô kính cẩn cúi đầu:

- Tôi nhìn thấy ngài từ trong mặt trời đi ra! Tôi biết rồi! Ngài là thần bản chủ! Lúc ấy tôi đang cầu thần bản chủ hiển linh thì ngài xuất hiện! Đội ơn ngài! Thần bản chủ!

Tắc Vi thành tâm quỳ phục xuống đất.

Sau lưng Tắc Vi, đám người tộc Bạch đều kêu to, lũ lượt lạy phục xuống đất.

- Té ra là thần bản chủ!

Hạ Lỗi giật mình thất sắc, tay chân cuống quýt bước đến kéo Tắc Vi:

- Ấy ấy! Tôi không phải là thần bản chủ! Tôi là người Hán, tôi tên Hạ Lỗi! Không được gọi tôi là thần bản chủ! Thần bản chủ là gì, tôi không hiểu!

Nhưng người tộc Bạch đều hưng phấn, vừa kêu to vừa đi ra đường phố.

- Thần bản chủ hiển linh rồi! Thần bản chủ cứu sống Đào Oa! Thần bản chủ đến rồi! Ngài từ trong mặt trời đi ra ...

Hạ Lỗi đuổi theo ra cửa, mở miệng toan giải thích, nhưng những người tộc Bạch vây quanh ở bên ngoài, bao gồm cả Trại ba, đều ôm gà trống quỳ rạp xuống đất:

- Đội ơn thần bản chủ. Mọi người đồng thanh rống lên.

Hạ Lỗi ngạc nhiên chờ người ra, không biết xoay trở thế nào!

Ngày hôm sau, Đào Oa đã nhẹ nhõm tinh tảo, tinh thần phấn chấn hơn nhiều. Cả nhà tộc trưởng rồi vui vẻ. Để biểu thị sự hân hoan của họ, Tắc Vi hát vang vui múa điệu "múa ghế gỗ". Tiếp đó lại đưa Hạ Lỗi ra thiên tỉnh, đám người tộc Bạch vây quanh anh hát vang "điệu đón khách". Hạ Lỗi đi khắp Trung Quốc, chưa hề gặp một dân tộc nào lãng mạn nhiệt tình như người tộc Bạch, biết dùng ca múa để biểu đạt tất cả tình cảm của họ, đã không kìm lại, cũng không làm ra vẻ. Vũ đạo của họ rất nhịp nhàng, mang theo cái phóng khoáng từ thời nguyên thủy, nhạc khí của họ là cái tu huyết, cái còi và trống bịt da dê.

Vũ ghế gỗ là một tay cầm cần trúc, một tay cầm ghế gỗ nhỏ, dùng cần trúc gõ vào ghế gỗ, càng gõ càng vang, càng múa càng náo nhiệt, tiếng tu huyết vang lên phối hợp, du dương dễ nghe. Lời ca như thế này:

Một ngọn đèn lồng trên đài cao,

Phượng hoàng bay đi bay lại bay lại,

Phượng hoàng bay đi liên luy nhiều,

Hoa quế ưa nhìn đường xa tới

Một chiếc ghế gỗ bốn đường viền,

Hai tay nâng đến bên rồng lửa,

Có lòng có ý ngồi ghế gỗ, a!

Vô tâm vô ý ngồi bên lửa!

Người khác đến từ mé núi kia,
 Chủ nhân vội vã nâng ghế gỗ,
 Có lòng có ý ngồi ghé gỗ, a!
 Vô tâm vô ý ngồi bên lửa!

Hát đến đoạn sau, mọi người lại vây tròn chung quanh, trong thiên tình đốt một đồng lửa, tất cả những mảnh trúc đã gõ nát đều ném vào thiêu trong đồng lửa Ngọn lửa rừng rực ánh lên từng bộ mặt tươi cười Hạ Lỗi bị ôm xốc đặt vào ghế gỗ, biểu thị khách bằng lòng lưu lại Những người tộc Bạch hát vui như sấm. Trống da dê gõ lên "tung tung, tung tung, tung tung tung tung " ... Theo với tiếng trống nổi lên, còi tu huyết cùng kêu, một đám thanh niên tộc Bạch nhảy vào vòng, dùng giọng nam hùng hồn, cùng các thiếu nữ bắt đầu ca múa, có xướng có đáp:

Sông lớn nước dâng, sông nhỏ đục
 Không biết sông nhỏ có sâu không?
 Ném hòn đá xuống thử sâu nông
 Hát khúc sơn ca ướm thử lòng
 Dưới chân núi cao hoa quế nở,
 Núi đối cùng núi, non đối non,
 Em là hoa quế hương nghìn dặm
 Ong mật chàng từ vạn dặm bon!

Tiếng trống nhạc càng lúc càng sôi nổi, động tác của người

nhảy múa cũng càng lúc càng nhanh. Tiếng ca càng vang tới tầng mây:

Bãi cỏ liền nhau, nước giao nhau, ới ai ới!

Đêm nay gặp gỡ xa lạ đâu ới ai ới ai ới!

Chàng là mưa nhỏ từ trời xuống, ới ai!

Em là gió mát đất xôn xao, ới ai ới!

Kết giao nên học nước chảy dài, ới ai ới ai ới!

Chớ học hạt móc buổi sớm mai,

Chàng với em như cây dẻ cứng ới ai!

Gió thổi mưa sa, gốc chẳng dòi, ới ai ới!

Tiếng trống gõ như điên người tộc Bạch ca múa không ngừng, trên bãi sôi nổi biết bao, hùng tráng biết bao Hạ Lỗi say mê, thấy toàn thể con người mình được âm nhạc và vũ đạo "cổ vũ", giờ mới hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ "cổ vũ". Anh không rời mắt nhìn những người tộc Bạch, bị lây sự vui vẻ bùng bùng của họ. Anh cười Giống như được phóng thích từ lời nguyện rửa của ma quỷ, anh trở về với thiên nhiên, về với thời nguyên thủy ... Không ngăn nổi mình, anh gia nhập vào vào đám thanh niên tộc Bạch, nào múa, nào nhảy Toàn thể con người anh sôi sục lên, hòa hợp với ca vũ. Anh tựa hồ trong một khoảnh khắc tìm được cái tôi thực đã mất đi Anh cùng mọi người cùng hát lên:

Ới ai ới ai ới!

Chàng với em như cây dẻ cứng, ới ai!

Gió thổi mưa sa, gốc chẳng dòi, ới ai ới! ...

CHƯƠNG 35

TẮC VI

Hạ Lỗi ở lại Đại Lý như vậy đấy

Tắc Vi mang niềm vui thích vô bờ, sự sùng bái vô tận, đi theo Hạ Lỗi, không ngại phiền giải thích với Hạ Lỗi về tập quán, phong tục, tín ngưỡng, kiến trúc ... của người tộc Bạch ... cũng không ngại phiền dạy Hạ Lỗi các "điệu tử". Bởi tiếng mẹ đẻ của người tộc Bạch là ca chứ không phải ngô ngữ. Họ không lúc nào nơi nào không ca hát: thu hoạch phải hát, hội lễ phải hát, kết giao bèn bạn phải hát, yêu đương phải hát ... Họ gọi lời hát là "điệu tử", trường hợp khác nhau hát những điệu khác nhau. Con cái họ từ thời thơ ấu trở đi, cha mẹ đã dạy chúng "điệu tử". Toàn thể tộc Bạch có hơn một nghìn điệu tử khác nhau, Tắc Vi cười hì hì nói cho Hạ Lỗi biết:

- Tộc Bạch chúng tôi có một câu tục ngữ "Một ngày không hát điệu Tây Sơn, cuộc sống thành vô vị hết trơn!"

- Hay tuyệt! Hạ Lỗi thán phục - Các người ngay cả tục ngữ cũng ráp vần! Tôi chưa gặp một dân tộc nào thơ mộng như vậy, lại nguyên thủy như vậy! Các người sống giản dị biết bao, vui sướng biết bao! Lấy cả trò chuyện, lấy vũ trị hợp đúng là quá lành mạn! Hay tuyệt! Tôi rất thích thú dân tộc này! Tôi rất thích thú địa phương này!

- Ngài là thần bản chủ của chúng tôi, đương nhiên là thích

chúng tôi!

Hạ Lỗi nghiêm sắc mặt lại:

- Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần tôi không phải là thần bản chủ!

- Điều đó không quan trọng - Tắc Vi mặt vẫn tươi cười - Thần bản chủ chúng tôi sùng bái vốn không có hình hài cụ thể mà là "nhân thần hợp lại!". Ngài không phải là thần bản chủ, chúng tôi vẫn cứ gọi ngài là thần bản chủ để sùng bái!

Anh trừng mắt nhìn Tắc Vi, đúng là không có cách nào "khuất phục" được cô ta

Tắc Vi năm nay vừa tròn mười tám tuổi, là cô gái đẹp nổi tiếng Đại Lý, là đối tượng mà rất nhiều chàng trai theo đuổi. Cô mày mắt phân minh, ngũ quan xinh xắn, thân hình đầy đặn, cử chỉ nhẹ nhàng, lại thêm cô có giọng hát rất hay, mỗi lần hát điệu tử, đều khiến cho mọi người hài lòng mến phục. Cô nhiệt tình, giản dị, sống vui, hồn nhiên, hoàn toàn không có dấu vết, chạm trổ do nhân công. Cô không đọc qua sách gì, đối với "chữ" cơ hồ không biết, nhưng có thể tùy cơ ứng biến bất văn cạ. Cô thông minh, cơ trí, nguyên thủy mà cũng lãng mạn, Hạ Lỗi thường không ngăn nổi, đem so sánh cô với Mộng Phàm ... Mộng Phàm nhẹ nhàng phiêu dật, giống như một đóa phù dung nở đẹp. Mộng Phàm, Mộng Phàm. Lòng Hạ Lỗi vẫn nhớ mãi không quên cái tên ấy. Mộng Phàm bây giờ đã kết hôn với Thiên Bạch rồi! Chưa biết chừng đã có con rồi cũng nên! Gặp lại vài năm sau, thì đã "lục diệp thành âm tử mãn chi" rồi! Nên quên nàng đi, quên đi. Anh lắc lắc đầu, định thần nhìn Tắc Vi. Tắc Vi nở một nụ cười, xán lạn như ánh mặt trời.

Những ngày ở cùng một chỗ với Tắc Vi, Đào Oa cứ như bóng với hình theo bên họ. Đứa trẻ mười tuổi mang theo bản năng và sức sống bẩm sinh, bất luận khi đánh cá, bất luận khi đi săn, đều vui vẻ ca hát. Đối với Hạ Lỗi, nó không chỉ sùng bái và khâm phục, mà tựa hồ như "mê" anh.

Nhĩ Hải là nguồn sống lớn nhất của người Đại Lý, cũng là cái hồ hấp dẫn nhất. Thương sơn mười chín ngọn giống như mười chín trai tráng, ôm Nhĩ Hải dịu dàng như cô gái trinh trong vòng tay. Hạ Lỗi đến Đại Lý không lâu, đã mê Nhĩ Hải. Cùng Tắc Vi, Đào Oa, ba người thường chèo một chiếc thuyền nhỏ, ra Nhĩ Hải bắt cá. Trong Nhĩ Hải cá rất nhiều, mỗi lần bủa lưới, đều có thu hoạch lớn. Ngày hôm đó, Đào Oa và Tắc Vi, vừa bắt cá, vừa hát, Hạ Lỗi vừa chèo thuyền, vừa nghe hát, thấy quả là như trên cõi tiên.

Cái gì là cá mùa xuân? Tắc Vi xướng.

Cá bạch cung là cá mùa xuân - Đào Oa họa

Cá gì là cá mùa hè? Tắc Vi xướng.

Cá chép vàng là cá mùa hè - Đào Oa họa

Cá gì là cá mùa thu Tắc Vi xướng.

Cá đầu nhỏ là cá mùa thu - Đào Oa họa

Cá gì là cá mùa đông? Tắc Vi xướng.

Cá mè là cá mùa đông - Đào Oa họa

Cá gì là cá trong nước? Tắc Vi quay đầu nhìn Hạ Lỗi, lấy ngón tay chỉ anh, bảo anh trả lời

Ti mục ngư là cá trong nước - Hạ Lỗi nửa đời người chưa

quen, cũng cố họa

Cá gì là cá trên bờ? Tắc Vi xướng.

Oa Oa ngư là cá trên bờ - Hạ Lỗi họa

Đao Oa vui thích qua, lắc lư đầu nhìn. Tắc Vi và Hạ Lỗi, miệng ê a giúp họ phối nhạc và đánh phách.

Cá gì là cá trên tảng đá?

Cá sấu lớn là cá trên tảng đá!

Cá gì là cá trong kẽ đá?

Tam tuyến kê là cá trong kẽ đá!

- Ô ô! Đao Oa kêu to Tam tuyến kê không phải là cá! Anh lầm rồi! Anh phải chịu phạt!

- Phải đấy - Tắc Vi cũng cười - Xưa nay chưa bao giờ nghe thấy có cá gọi là tam tuyến kê!

- Không lừa các em đâu! Hạ Lỗi cười nói - Tam Tuyến kê là một thứ cá đá san hô, sinh trưởng trong biển lớn, không có trong Nhĩ Hải, là cá nước mặn, trên mình có ba đường ngân tuyến! Anh nhìn vẻ mặt không tin của Tắc Vi và Đao Oa lại càng cười thú vị - Tôi đã học hệ thực vật trường đại học, khoa học động vật cũng đã học qua! Không đánh lừa các em đâu!

- Hệ thực vật - Đao Oa nhướn lông mày lên nhìn Tắc Vi - Hệ thực vật là cái gì?

- Là ... rất có học vấn, đúng thế chứ gì! Tắc Vi cười đáp.

- Này này! Đao Oa la om sòm - Đừng hát về cá nữa, hát về hoa đi!

Tắc Vi liền hát tiếp:

Hoa gì là hoa mùa xuân?

Mạn đà la là hoa mùa xuân! Hạ Lỗi họa rất xuôi thuận.

Hoa gì là hoa mùa hè? Tắc Vi xướng.

Tuyết tháng sáu là hoa mùa hè - Hạ Lỗi họa

Hoa gì là hoa mùa thu Tắc Vi xướng.

Hạ Lỗi nhất thời nghĩ không ra Đào Oa ráng sức vỗ tay thôi thúc, Hạ Lỗi nghĩ rồi buột miệng hát:

Hồ trèo tường là hoa mùa thu!

Đào Oa và Tắc Vi đăm đăm nhìn nhau, Đào Oa kinh ngạc nói "Hồ trèo tường"? Rồi hai chị em kêu lên thành tiếng - Cửa hệ thực vật, không thể sai được! Rồi nhìn nhau cười

Hạ Lỗi cũng cười tộ Tắc Vi cố ý đòi lời, cốt là khó Hạ Lỗi

Hoa gì là hoa "bốn mùa"?

Hạ Lỗi đưa đẩy con người, không bối rối hát tiếp:

Hoa Tắc Vi là hoa bốn mùa!

Tắc Vi giật mình, nhìn đăm đăm Hạ Lỗi Đào Oa nhìn Tắc Vi, lại nhìn Hạ Lỗi, không biết tại sao, vui đến không khép nổi miệng. Thuyền nhỏ trong khi xướng họa, từ từ áp vào bờ. Đào Oa nhảy thoát một cái lên bờ, để lại non xanh nước biếc lặng như tờ cho Tắc Vi và Hạ Lỗi

Tắc Vi không chớp mắt nhìn Hạ Lỗi Hạ Lỗi đối với ánh mắt

như vậy hết sức quen thuộc, trong lòng anh bỗng quặn thắt, đau đến nổi lông mày chau lại. Anh quay đầu nhìn trời mây phía xa, chỗ xa tít trời mây, có một khuôn mặt của một người con gái khác. Anh cúi đầu nhìn mặt nước Nhĩ Hải, trong nước cũng có khuôn mặt tương đồng, phút vui sướng bỗng lìa anh mà đi xa, anh thấp giọng lầm bầm khẽ kêu:

- Mộng Phàm!

Nét cười của Tắc Vi vụt biến, cô nghi hoặc chăm chú nhìn Hạ Lỗi, do Hạ Lỗi u uất mà cô cũng u uất theo.

CHƯƠNG 36

MỘNG PHÀM

Mùa hè năm ấy, Mộng Hoa và Thiên Lam kết hôn.

Hôn lễ to lớn và long trọng, náo nhiệt đến vài ngày. Nhà họ Khang ngựa xe nườm nượp, khác khứa đông đầy, trong nhà bày tiệc lớn, lại mời cả gánh kinh kịch hay nhất đến hát giúp vui. Từ khi Tâm Mi chết, Hạ Lỗi ra đi, Khang Bình Khiêm buồn bã kém chi, mãi đến lễ cưới của Mộng Hoa, mới lại vui lên ít nhiều.

Không khí vui vẻ có tính lây lan. Vào những ngày này ngay cả Nhỏ Ngân, Nhỏ Thúy, Vú Hồ cũng hớn hỏ. Ai gặp nhau cũng nói lời chúc mừng. Nhưng nét cười của Mộng Phàm càng ngày càng ít. "Mũ lông đầy Kinh hoa, Người ấy riêng tiêu tụy" Hôn kỳ của cô với Thiên Bạch vẫn còn chậm trễ chưa định.

Thiên Bạch đã ở lại trường học, làm trợ giáo. Sau khi Mộng Hoa và Thiên Lam kết hôn, anh đến nhà họ Khang thường hơn. Gặp Mộng Phàm, anh vẫn rất dịu dàng hỏi một câu:

- Mộng Phàm, còn muốn tôi đợi bao lâu nữa

Mộng Phàm cúi đầu không nói, trong lòng xao xuyến nhớ Hạ Lỗi. "Hạ Lỗi, anh ở phương nào? Đã một năm vẫn không tin tức. Hạ Lỗi, Hạ Lỗi, anh quá vô tình!"

- Cô biết không? Thiên Bạch nhìn Mộng Phàm đăm đăm Hạ Lỗi chưa biết chừng đã kết hôn, sinh con rồi!

Vai Mộng Phàm khẽ run lên, vẫn cúi đầu không nói

- Được rồi! Thiên Bạch nhấn nạy, thở dài một cái - Tôi đã nói, tôi sẽ đợi cô, không sợ cô bắt tôi đợi cô mười năm, hai mươi năm, một trăm năm ... tôi đều sẽ đợi cô! Tôi không giục cô, nhưng, xin cô thỉnh thoảng cũng nghĩ đến tôi, được không? Năm nay tôi đã hai mươi ba tuổi rồi! Có phải cô rắp tâm để tuổi thanh xuân của chúng ta bị lãng phí trong cảnh chờ đợi hay không?

- Thiên Bạch, anh ... anh ... anh đừng vì con người tôi ... Cô muốn nói: tiếp tục lãng phí thêm nữa! Nhưng cô lại nói không ra lời Thiên Bạch nhanh chóng làm cử chỉ ngăn lại:

- Xong rồi, xong rồi! Đừng nói nữa! Tôi rút lại những lời tôi vừa nói Mộng Phàm! Anh lại thở dài - Khi nào cô chuẩn bị xong để làm tân nương của tôi, xin báo cho tôi biết!

Mộng Phàm trước sau vẫn không báo cho anh biết, thoáng một cái mùa thu đã đến.

Hôm đó, một phong thư từ Vân Nam, qua núi vượt qua đèo tới, cuối cùng rơi vào tay Thiên Bạch. Thiên Bạch nhận được thư, mừng rỡ muốn cuống lên. Chạy như bay đến nhà họ Khang, gọi Mộng Phàm ra Mộng Hoa, Thiên Lam, Khang Bình Khiêm ... mọi người tranh nhau đọc, mỗi người đều lệ nóng đầy tròng, kích động khôn tả.

Bức thư đó viết như sau:

Thiên Bạch và Mộng Phàm mến,

Tôi nghĩ phút tôi cầm bút viết bức thư này, có lẽ hai bạn đã thành thân, chưa biết chừng đã có một tiểu Thiên Bạch hoặc một tiểu Mộng Phàm rồi! Tính từ ngày tháng chia nhau đến nay đã một năm tám tháng chia nhau đến nay đã một năm tám tháng lẻ ba ngày! Xem đấy, quả thật là tôi tính toán từng ngày từng ngày!

Từ khi xa nhau, tôi không ngày nào quên nổi các bạn, không ngày nào không chúc phúc cho các bạn ngàn lần vạn lần, chỉ do tôi hành tung vô định, trước sau sống những ngày phiêu bạt, cho nên cũng không có cách nào định tâm được viết thư báo tin bình an. Sau khi tôi rời Bắc Kinh, trước tiên về tới Đông Bắc, nhìn lại ngôi nhà gỗ nhỏ đồ nát xiêu vẹo, tể phần mộ cha mẹ trong khói hoang có rậm, cũng từng bước một dẫm chân lên dấu chân thời thơ ấu, cảm xúc trong lòng quả là không bút mực nào tả xiết. Tiếp đó, tôi phiêu lưu đến bờ nam Bắc Đại Giang, xuyên qua vô số thành phố lớn nhỏ, cuối cùng tôi dừng bước chân ở Vân Nam xa xôi, một thành cổ nhỏ có lịch sử lâu đời, phong tục thuần phác: đó là Đại Lý.

Đại Lý, là nước Nam Chiếu đời Đường, cũng là chỗ người tộc "Lạc Mặc" là tên mà người Hán gọi họ, sự thực, họ xưng là "Tộc Bạch"! Tộc Bạch và Đại Lý là tổng hòa tất cả cái đẹp thiên nhiên! Có cái hoang sơ của thời nguyên thủy, có cái lãng mạn cổ điển, tôi cơ hồ vừa đến đây, đã bị nó làm cho say đắm. Cuối cùng tôi đã tìm được cái tôi đã mất, cũng tìm lại được mục tiêu của đời sống và giá trị của sinh tồn! Thiên Bạch và Mộng Phàm, xin các bạn yên tâm về tôi, xin chuyển lời tới nghĩa phụ. Tôi rất cảm kích người đã mang lại cho tôi sự giáo dục, để cho tôi trở thành con người hữu dụng, để dâng hiến cho những người khác! Tôi quả là cảm giác kích vô cùng. Nhớ lại một đời tôi, từ Đông Bắc đến Bắc Kinh, con đường đi quả lạ lùng hiếm thấy ... tôi không thể không tin

trong cõi u minh sẵn có sự an bài của thần linh!

Trước mắt, tôi ở nhờ trong nhà tộc trưởng, đem vị thuốc và tri thức về y học mà tôi nhiều năm học được, chữa bệnh giúp cho người tộc Bạch. Cũng luôn luôn phải đối đầu với "trại ba" (người Hán gọi là phù thủy) của nó. Khi nhàn rảnh, tôi bắt cá, đi săn, mùa thu thu hoạch, mùa đông cất giữ. Lối sinh hoạt ấy dường như quay về thời mười tuổi về trước của tôi, chỉ có tôi thời thơ ấu, ẩn cư nơi hoang dã, khó tránh khỏi cô độc. Con người tôi bây giờ, sống trong hoàn cảnh này cũng khó tránh khỏi tịch mịch. Tịch mịch vì bồi nhớ nung mà ra! Nhớ nhưng mỗi một người thân ở Bắc Kinh, nhớ nhưng các bạn!

Từng nửa đêm mộng về, điên cuồng gọi tên các bạn rồi tỉnh giấc, đối ngọn đèn cô, giờ lâu vẫn không nguôi nổi. Cũng có lúc hình bóng của các bạn, buồn rầu để cho một cơn gió núi man rợ, chế nhạo sự điên cuồng của mình. Tóm lại, là nhớ các bạn, rất nhớ rất nhớ các bạn! Cái nhớ nhưng ấy không biết bao giờ mới hết? Nghĩ tôi vốn đã "hữu duyên", không thể lại làm người "vô phận", những năm còn sống, mong mỗi có ngày gặp lại! Thiên Bạch, Mộng Phàm! Xin muôn vàn trân trọng! Kính chúc nghĩa phụ nghĩa mẫu khỏe mạnh, Mộng Hoa, Thiên Lam vạn sự như ý.

Hạ Lỗi kính thư,

Tháng 7 năm 1921, tại Đại Lý, Vân Nam.

Mộng Phàm xem xong thư, quay mình chạy ra khỏi đại sảnh. Cô chạy thẳng về phía rừng cây và đồng rộng. Người cả nhà lo sợ, chỉ có Thiên Bạch là bình tĩnh. Anh vội buông một câu:

- Tôi đi tìm cô ấy

Mộng Phàm xuyên qua rừng cây, xuyên qua đồng rộng, chạy thẳng về phía Hòn vọng phụ Đến dưới núi, cô lần theo dấu chân hời trước, cứ trèo lên đỉnh núi Đứng ở đây, cô đón ngọn gió thổi tới, đưa mắt nhìn về phía xa: cây xa núi xa, ruộng phẳng đồng biển, trời đất to lớn tựa như không bờ bến.

Cô nhìn chân trời xa hút tầm mắt, vươn cánh tay, ngẩng đầu gọi to:

- Hạ Lỗi! Tôi rất cuộc cũng biết anh ở phương nào! Đại Lý ở chân trời cũng được, ở góc biển cũng được, Hạ ... Lỗi! Tôi sẽ đến!

Thiên Bạch đuổi theo sau với tâm trạng hoang mang không tả. Nghe tiếng gọi phát từ đáy lòng của Mộng Phàm, anh đâm sợ hãi Anh không cử động nhìn Mộng Phàm.

Mộng Phàm quay mình phát hiện ra Thiên Bạch. Đôi mắt cô rực sáng, đôi má ửng hồng, đôi môi ước nhuận, ngữ khí cứng cỏi Tất cả sức sống, tuổi xuân, hy vọng ... đều như nguồn suối sinh mệnh, theo với bức thư của Hạ Lỗi, thâm nhập vào trong cơ thể cô.

Cô chạy đến trước Thiên Bạch, nói một cách quả quyết.

- Thiên Bạch, tôi đành cô phụ anh thôi! Tôi phải đi tìm Hạ Lỗi! Anh xem! Cô vồ vào hòn núi sau lưng - Đây là "hòn Vọng Phu"! Người con gái thời xưa, chỉ có thể bị động chờ chờ, cho nên đem mình biến thành khối đá! Bây giờ, thời đại đã khác rồi! Tôi không muốn làm một khối đá, tôi phải đi tìm anh ấy! Tôi phải đuổi theo anh ấy!

Thiên Bạch chăm chăm nhìn Mộng Phàm. Anh nhìn thấy so với người đàn bà trong truyền thuyết hòn Vọng Phu, ý chí cô

còn kiên định vững vàng hơn. Bỗng nhiên, anh thấy hòn núi này rất nhỏ bé, mà Mộng Phàm thì biến thành cao lớn không gì sánh nổi

- Đó là một đoạn đường rất dài đặc. Anh trầm tĩnh, không nhanh không chậm, nói - Nên có người đi kèm với cô một chuyến! Năm trước, Hạ Lỗi giao cô lại cho tôi, tôi không sao yên tâm được! Thôi được! Anh hạ quyết tâm nói: Chúng ta cùng đi Đại Lý một chuyến!

Mắt Mộng Phàm rực sáng, tia sáng so với mặt trời còn xán lạn hơn. Tia sáng rực rỡ biết bao, khiến toàn bộ khuôn mặt cô, đều toát lên vẻ mỹ lệ không gì sánh nổi

Cái mỹ lệ ấy Thiên Bạch rốt cuộc đã hiểu ra ... cái mỹ lệ ấy là thuộc về Hạ Lỗi

CHƯƠNG 37

MÂY VỌNG PHU

Mùa đông năm nay, Hạ Lỗi đến Đại Lý thế là chán một năm. Anh kịp xây dựng một ngôi nhà nhỏ của mình, một mảnh vườn nhỏ, bức tường "chiêu bích", thuyền đánh cá và dụng cụ săn bắn của mình ... Anh dường như toàn biến thành một người tộc Bạch.

Anh cùng người tộc Bạch trở nên thân mật không thể tách rời. Khi anh xây dựng ngôi nhà nhỏ, cả nhà Tắc Vi và người tộc Bạch đều tham gia. Mọi người giúp anh trộn vữa xây gạch, chạm trổ cửa lầu. Khi anh đóng chiếc thuyền nhỏ, người tộc Bạch cũng giúp anh tìm gỗ đóng thuyền, còn vì anh làm lễ hạ thủy thuyền. Tắc Vi vì anh dệt lưới đánh cá, Đao Oa đưa đến cả bộ đồ câu. Để biểu thị sự bái phục đối với anh, Tắc Vi còn đưa đến cung tên và những dụng cụ săn bắn, hoan nghênh "vị thần bản chủ" này ở lâu dài tại đây. Về chuyện xưng hô "thần bản chủ" giữa anh với người tộc Bạch, dù cho anh cố gắng giải thích thế nào họ cũng không sáng ra được, càng nói họ càng mù mờ. Nhất định có một lần, anh cố sức khắc phục thói mê tín của người Tộc Bạch, cứu cho hai đứa trẻ sinh đôi ... Người tộc Bạch cho rằng, thai sinh đôi là đắc tội với thiên thần, cần phải đem hai đứa trẻ đó tế trời, nếu không trời sẽ giáng tai ương xuống cho dân chúng. Hạ Lỗi dùng sức mạnh của sinh mệnh mình bảo vệ cho hai nhi khỏi bị hại, bởi anh là thân bản chủ nên mọi người mới nửa tin nửa ngờ. Cha mẹ hai

đưa hài nhi ấy vô cùng biết ơn Hạ Lỗi Trại ba phục cả từ lòng dạ đến lý lẽ, nhất tâm nhất y muốn học pháp thuật của "thần bản chủ". "pháp lực" của vị "thần bản chủ" này, cứ một đồn mười, mười đồn trăm, xa gần nức tiếng.

Hạ Lỗi biết muốn trừ bỏ sự mê tính của người tộc Bạch, không phải là việc một sớm một chiều, anh không vội, vẫn còn có thời gian. Anh bắt đầu dạy người tộc Bạch nhận mặt chữ, bồi đắp cho họ tri thức về y học, đem phương pháp khoa học mình đã học được ở trường áp dụng vào việc chăn nuôi và trồng trọt. Thu hoạch hết sức chậm chạp, nhưng đã thấy hiệu được hiệu quả. Người tộc Bạch ngày càng kính phục anh. Họ sợ nhất là "thần bản chủ" một ngày kia sẽ bỏ họ mà đi. Họ cũng tỏ ra quan tâm tới việc "bản chủ thần" vẫn không có một vị "bản chủ thần nương nương". Các cô gái tộc Bạch đều hát hay múa đẹp, cũng thường thường "túi thêu hoa sen" lên tặng cho Hạ Lỗi, chỉ có điều vị thần bản chủ này không hiểu sao lại không màng đến chuyện tình cảm. Tắc Vi cận kề lâu nay bên Hạ Lỗi, dường như anh không có cách nào chiếm được trái tim anh.

Một hôm Hạ Lỗi cùng Tắc Vi đi câu cá ở Nhĩ Hải Bồng nhiên trên trời cuốn mây đùn, xuất hiện một lớp mây sà thấp che ánh mặt trời đi. Tắc Vi ngẩng đầu nói rành rọt:

- Anh xem, kia là mây Vọng Phu!
- Cô nói cái gì? Cô nói cái gì? Hạ Lỗi chấn động nhìn trùng trùng Tắc Vi
- Mây Vọng Phu - Tắc Vi hoang mang bối rối, nhìn Hạ Lỗi, không hiểu sao anh lại kích động như vậy. Cô lấy ngón tay chỉ lên không - Thứ mấy này là "mây Vọng Phu" Rất nổi tiếng của Đại Lý chúng tôi đấy

- Mây Vọng Phủ Hạ Lỗi kinh ngạc khôn xiết. Sao lại gọi là "mây vọng phu"

- Đám mây này là từ một người đàn bà biến ra! Tắc Vi mở cặp mắt đen, từ tốn giải thích - Mỗi khi mây Vọng Phu xuất hiện thì sắp có gió lớn, gió sẽ thổi rẽ nước Nhĩ Hải, lộ ra một con la bằng đá ở trong đó! Bởi vì con la đó, là chồng của người đàn bà!

Hạ Lỗi ngậy người ra nhìn Tắc Vi, lòng lâng lâng với những kỷ niệm ngày xưa ...

- Chuyện này xảy ra hơn một nghìn năm về trước. Người đàn bà đó là con gái của vua Nam Chiếu Tắc Vi nói tiếp Công chúa từ nhỏ được hứa gả cho một vị tướng quân. Nhưng cô lại yêu một người đi săn ở Thương Sơn mười chín ngọn. Bất kể sự phản đối của gia đình, cô cùng người thợ săn kết làm vợ chồng và cùng sống ở trong một hang núi Vua Nam Chiếu giận quá, liền mời một pháp sư đến làm phép, đánh người thợ săn rớt xuống Nhĩ Hải, biến thành một khối đá. Chúng tôi gọi khối đá là con la đá. Công chúa đau buồn lâm bệnh rồi chết trong hang núi ấy. Sau khi chết, cô hóa thành một vầng mây, bay đến phía trên Nhĩ Hải, dần tới cuồng phong, thổi rẽ Nhĩ Hải ra, cho tới khi nhìn thấy con la đá đó mới thôi! Đó là "mây vọng phu" mà ở vùng chúng tôi ai ai cũng biết!

Hạ Lỗi không tin nổi ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn Nhĩ Hải, lại ngẩng đầu nhìn trời, tâm trạng hết sức hoang mang. Anh nói như than thở:

- Tôi nghĩ là tôi đã từ núi Vọng Phu chạy thoát! Sao lại còn có mây Vọng Phủ Sao lại như thế được? ...

- Ấy ấy! Tắc Vi kêu to - Anh đừng động mạnh, thuyền sắp lật rồi! Thật đấy, thuyền sắp lật rồi! ...

Tắc Vi vừa dứt lời thì thuyền lật thật. Hạ Lỗi cùng Tắc Vi rơi xuống nước. Ngay cả một xâu cá buộc trên thuyền, cũng theo đó mà trở về Nhĩ Hải May mà Tắc Vi rất quen với nước, lòi Hạ Lỗi boi vào bờ. Hai người ướt lướt thướt, nước rỏ ròng ròng, lạnh đến nổi răng đánh vào nhau cầm cập. Tắc Vi chăm chú nhìn vẻ hoảng hốt của Hạ Lỗi Đột nhiên nhin không nổi, cô cười phá lên:

- Té ra là thần bản chủ không biết boi! Tôi cứ nghĩ thần bản chủ thì cái gì cũng làm được!

- Tôi đã nói với cô hàng trăm lần rồi, tôi không phải là ...

- Thần bản chủ! Tắc Vi vội tiếp. Nói xong, cô nhanh nhẹn chạy đi lượm cành cây để nhóm lửa sưởi ấm cho cá hai người

Trong lúc ngồi sưởi ấm bên ngọn lửa, Hạ Lỗi đã kể cho Tắc Vi nghe về họn Vọng Phu và Mộng Phàm. Đây là lần đầu tiên anh kể cho Tắc Vi nghe

- Bây giờ tôi mới biết ý nghĩa của hai chữ Mộng Phàm! Cô cảm động tiếng nói nghẹn ngào Đột nhiên, nhiệt tình bốc lên, cô đưa tay ra nắm chặt lấy tay Hạ Lỗi, sôi nổi nói - Hòn Vọng Phu của anh xa xôi tận phương bắc, bây giờ anh ở phương nam, lìa nơi đó càng xa càng xa, phải vậy không? Đừng nghĩ ngợi nữa, đừng thương tâm nữa ... Tôi ... hát điệu tử cho anh nghe nhé! Cô liền cất giọng hát trong trẻo và uyển chuyển:

Đường lớn cũng một đường

Đường nhỏ cũng một đường,

Đường lớn đường nhỏ tùy anh lựa,
 Đường lớn thênh thang ra cửa thành,
 Đường nhỏ khuất khúc quanh co qua cầu nhỏ.
 Qua cầu nhỏ, đến sườn non,
 Đường lớn đường nhỏ đều một đường
 Đi tới đi lui thì cũng vậy,
 Kia hoa tựa cửa thêu túi sen,
 Thêu túi sen đeo lưng chàng,
 Túi sen may cho đều,
 Đường chỉ quần cho đều,
 Quần chặt lòng chàng, chẳng rẽ nhau ...
 Điệu tử hát được một nửa, Đào Oa đi dọc theo bờ, tìm đến
 nơi
 - Các người nhóm lửa làm gì? Nướng cá ăn à?
 - Cá? Hạ Lỗi lúc này mới nhớ ra, quay đầu nhìn - Hổng rồi, cá
 rơi cả xuống nước hết rồi!
 - Cá rơi cả xuống nước? Đào Oa nhìn Tắc Vi, lại nhìn Hạ Lỗi, -
 Cả hai người cũng rơi xuống nước có phải không?
 - Đúng vậy, chúng tôi ở trên thuyền chuyện vãn, tôi bỗng
 đứng lên ... thuyền không hiểu sao lại lật ...
 Không giải thích còn đỡ, giải thích một cái lại càng mờ ám.
 Đào Oa chưa nghe xong đã đẩy vẻ cười cợt, tay múa chân

nhảy, miệng líu lo:

- Hay, hay! Các người rơi cả xuống nước, rồi ngồi ở đây hong quần áo, hát điệu tử, hay! hay! Các người cứ hong quần áo, hát điệu tử tiếp đi, tôi về nhà đây ...

Đao Oa vừa kêu vừa chạy như bay đi

- Đao Oa! Đao Oa! Hạ Lỗi vội kêu

Nhưng Đao Oa đã không còn thấy hình bóng đâu nữa Anh không biết làm thế nào, quay đầu lại nhìn thấy Tắc Vi đôi mắt rất sáng vì ánh lửa hắt vào và khuôn mặt ửng đỏ như say rượu

Tối hôm đó, cha mẹ Tắc Vi mang một tấm da dê thuần trắng đến nhà nhỏ của Hạ Lỗi Hai người đều cười đến cả không khép nổi miệng:

- Đây là tấm da dê của hồi môn của Tắc Vi Chúng tôi đã lựa chọn nó lâu rồi! Đó là từ một ngàn con dê trắng chọn ra Anh xem, một sợi lông tạp cũng không có! Cha Tắc Vi nói:

- Những sính lễ "tám bát lớn" đều miễn! Anh từ nơi xa đến chúng đòi hỏi gì cả! Tất cả lễ tiết theo quy cũ, nhà gái chúng tôi lo liệu hết! Mẹ Tắc Vi nói "Điều mai" đã sao tấm xong rồi, còn như "đăng cơ" tức là mũ của cô dâu, cũng đã chế xong từ lâu rồi!

- Hôn lễ định vào mùng ba tháng giêng, là ngày tốt! Bà con ở tám thôn chín trại gần đây đều có mặt. Chúng tôi phải làm cho hai người một đám cưới kiểu tộc Bạch to nhất! Mọi người ca hát, nhảy múa, uống rượu, vui ba ngày ba đêm.

Cha Tắc Vi nói

- Anh không phải lo gì cả, cứ việc làm tân lang đi! Mình anh từ trên chí dưới, mặc gì đội gì, đều do chúng tôi may sắm. Tôi cam đoan với anh, hai người sẽ là tân lang và tân nương bánh bao nhất của tộc Bạch!

Hạ Lỗi bị động đứng lên, mở mắt rất to Đó là ý trời chăng? Mình phải đi xa xôi đến Đại Lý, mới tìm được một nửa của mình? Trước đây ở Bắc Kinh mũ lọng san sát, chỉ thấy mình ôm bầu nhiệt huyết sông. Ngày nay đến Đại Lý, chốn Đào nguyên ngoài đời, mới phát hiện ra ý nghĩa của "cuộc sống". Anh nhớ lại năm nào đó, từng nói với Khang Bình Khiêm:

- Chưa biết chừng tôi gặp một cô gái thôn quê, cũng là hạnh phúc một đời rồi!

Anh chăm chú nhìn hai người già đang hôn hờ, đưa tay từ từ đỡ lấy tấm da dê trắng. Cái ấm áp trên da trên, khiến anh bỗng nhớ lại rất lâu trước đây anh cũng từng có cảm giác như thế từ con gấu đồ chơi Con gấu nhỏ ấy tên là Song song. Tim anh bỗng quặn thắt. Không, qua rồi! Chuyện rất lâu về trước đều qua cả rồi! Anh cầm tấm da dê rồi ôm chặt vào ngực.

CHƯƠNG 38

ĐẠI LÝ

Trước đám cưới của Hạ Lỗi và Tắc Vi vài ba ngày. Tất cả thành Đại Lý đều lâng lâng trong không khí vui mừng. Hôn sự lần này không phải là việc riêng của Hạ Lỗi và Tắc Vi, mà là việc của mọi gia đình tộc Bạch. Hôn lễ định cử hành ở quảng trường trước Ba tháp. Từ rất sớm, mọi người đã bận rộn treo đèn kết hoa trên quảng trường, treo đèn lồng và pháo dây thành chuỗi, lại chuẩn bị rất nhiều bó đuốc lớn, để tiện vui chơi thâu đêm. Các thanh niên và thiếu nữ, tự tổ chức đội nhạc và đoàn vũ đạo, đánh trống thổi còi, luyện tập. Tiếng hát vãn vương, ngoài vài dặm đường còn nghe thấy.

Trong không khí vui mừng ấy, thì có một cỗ xe ngựa từ từ tiến đến thành Đại Lý. Trên xe là một đám người dày dạn phong trần, họ đi liên suốt hai tháng trời: đó là Thiên Bạch, Mộng Phàm, Khang Trung, Nhỏ Ngân. Cuối cùng có chí là nên, được Thiên Bạch đi kèm, được Khang Trung và Nhỏ Ngân bảo hộ, qua núi vượt sông, đường xa thăm thẳm, Mộng Phàm đã đuổi kịp Hạ Lỗi.

Xe tiến vào Đại Lý, Thiên Bạch và Mộng Phàm nhìn ra ngoài. Suốt cả dãy đường phố, hai bên có từng tòa nhà màu trắng, kiến trúc khá giống nhau. Ở mỗi nhà đều có cửa lầu và bức tường vây màu trắng chạm vẽ, màu sắc khác trang nhã. Trên đầu tường ló một cành hoa sơn trà đỏ thắm, cơ hồ nhà nào

cũng có hoa trà, quả là vô cùng đẹp đẽ. Trên đường phố cũng tấp nập người chen chúc qua lại, mặc phục trang truyền thống màu trắng, mặt ai nấy đều tươi cười, chào gọi nhau

- Ô, ở đây hoàn toàn không giống như tôi tưởng tượng! Thiên Bạch nhìn Mộng Phàm - Tôi nghĩ rằng đây là một thôn xóm hoang vắng, đâu biết lại là một thành thị cổ điển trang nhã có phong vị riêng!

- Tộc Bạch và Đại Lý là tổng hòa tất cả cái đẹp của thiên nhiên
- Mộng Phàm mắt rực sáng, trái tim chờ đợi mà đập nhanh, đôi má vì kích động mà ửng hồng. Cô đọc lại câu trong như của Hạ Lỗi, mỗi chữ mỗi câu đều thuộc nằm lòng - Có cái hoang sơ của thời nguyên thủy, có cái lãng mạn cổ điển! Chính là ở đây, phải là địa phương như thế này mới có thể lưu Hạ Lỗi lại được!

Thiên Bạch nhìn đắm đắm Mộng Phàm.

- Tôi xuống xe, hỏi thăm xem có ai biết địa chỉ của Hạ Lỗi không nhé?

Thiên Bạch nhảy xuống xe, cản một người già tộc Bạch lại

- Xin hỏi cụ, có một người Hán tên Hạ Lỗi, không biết cụ có thể biết hay không? Anh ấy ở chỗ nào

Cụ già ngạc nhiên, nụ cười lập tức hiện ra ở khóe môi:

- Ông hỏi thần bản chủ đây à? Quen biết, đương nhiên là quen biết! Ngài ở đầu dãy phố! Cụ già nhìn Thiên Bạch dò xét.

- Tôi hỏi Hạ Lỗi kia! Thiên Bạch bối rối - Không phải thần nào cả!

- Hạ Lỗi Một người trẻ tuổi xen vào - Tìm thần bản chủ? Ông là thân thích của thần bản chủ? Để tôi dẫn ông đi! Một thiếu nữ tộc Bạch vui mừng hơn hờ nói - Chắc là ông đến dự hôn lễ có phải không?

Thiên Bạch bỗng chột dạ. Hôn lễ! Thần bản chủ! Anh cảm thấy có cái gì đó không ổn. Anh chạy về bên xe, nói với Mộng Phàm mặt đầy vẻ chờ đợi:

- Hạ Lỗi đã biến thành thần rồi Điều đó quả là không bàn cãi gì được nữa Tôi nghĩ, chúng ta nên tìm một chỗ nghỉ chân đã. Nhỏ Ngân, Khang Trung, các người theo hầu tiểu thư, tôi đi tìm Hạ Lỗi đã rồi hãy hay

- Anh ấy ... anh ấy đúng là ở Đại Lý ư? Mộng Phàm vội hỏi Anh ấy không rời khỏi đây mà đi nơi khác chứ?

- Anh ấy đúng là ở Đại Lý ... Thiên Bạch do dự giây lát rồi nói
- Chỉ cần tìm hiểu một chút.

Mộng Phàm nhìn Thiên Bạch, cảm thấy có điều chẳng lành, có sợ hãi Mặt đang ửng hồng lập tức biến sắc.

Sau đó họ tìm thấy nhà trọ "tứ hải". Thiên Bạch thu xếp cho Mộng Phàm yên ổn, lại ra lệnh cho Khang Trung và Nhỏ Ngân chăm sóc. Anh hấp tấp chạy ra khỏi nhà trọ, đi tìm Hạ Lỗi mà giờ đây đã biến thành "thần bản chủ"!

Hạ Lỗi đang đứng trong thiên tình nhà tộc trưởng, được các thân hữu vây quanh, thử mặc lên người anh trang phục truyền thống của tộc Bạch. Tắc Vi cũng thử quần áo cô dâu: áo màu trắng, váy trắng, tay áo, thân trên vạt dưới đều thêu đầy từng lớp hoa văn diễm lệ; đầu đội mũ gọi là "đăng cơ", dung kim tuyến và ngân tuyến thêu nên, bên trên giắt đầy

hạt bạc, còn rủ xuống tua dài màu mặc đẹp đẽ, không thể không thừa nhận, cô quả là một cô gái hết sức quyến rũ.

Trong thiên tình rất náo nhiệt, người tộc Bạch qua lại như con thoi, nào kêu, nào cười, nào đùa, ngỏ lời chúc mừng vợ chồng tộc trưởng. Một đám trẻ em tộc Bạch, dưới chân người lớn chạy lang xăng. Đao Oa nhóm lò ở góc tường, rang hạt tiêu. Hạt tiêu rang khiến Hạ Lỗi hắt hơi liên mấy cái. Tiếp đó, Tắc Vi cũng bắt đầu hắt hơi. Khắp trong thiên tình người già người trẻ, hết người này đến người khác đều hắt hơi. Hạ Lỗi vừa nướ mắt vừa nước mũi nói:

- Đao Oa! Em rang hạt tiêu làm gì? Hắt ... hắt ... xì hơi!

- Em rang tiêu "khít". Chúc hai anh chị mãi mãi "khít khít khăng khăng"! Cả Đao Oa cũng hắt hơi không ngừng, cười nói Nguyên ở tộc Bạch "cay" đọc là khít, "thân" cũng đọc là "khít". Rang "tiêu khít" là lấy hài âm của chữ "thân thân ái ái", để cầu chuyện tốt lành.

- Át xì! Tộc trưởng la lên - Đao Oa! Đem động phòng hoa chúc mới rang "tiêu khít", bây giờ rang làm gì?

- Lúc động phòng con lại rang nữa! Đao Oa cười hì hì đáp - Con e vội không kịp, quản gì rang nhiều! ... Còn chưa nói xong, nó lại hắt hơi xì hơi liên mấy cái.

Mọi người trong thiên tình vừa kêu, vừa cười, vừa nói, vừa "hắt xì hơi" không thôi, cười đến nỗi cành hoa nghiêng ngả, tua mũ rủ xuống cũng theo đó mà bay phấp phới trông lại càng sinh động.

Trong không khí vui vẻ ấy, Thiên Bạch theo một thiếu nữ tộc Bạch dẫn đường, xuất hiện trước cánh cửa lớn đang mở.

toang.

- Hạ Lỗi! Thiên Bạch cất tiếng gọi, mắt trừng trừng nhìn Hạ Lỗi toàn thân vận đồ trắng thắt một dây lưng đỏ.

Hạ Lỗi ngẩng đầu nhìn Thiên Bạch mặt đầy vẻ phong sương. Anh không thể tin điều đó! Điều đó không thể có được! Anh bước tới một bước, mở to mắt, lại nhìn Thiên Bạch. Mặt hoa lên, chắc chắn rồi! Anh hất đầu, lại nhìn Thiên Bạch.

- Thiên Bạch? Anh nghi hoặc - Sở Thiên Bạch?

- Đúng! Thiên Bạch kích động, rống to thành tiếng - Tôi là Sở Thiên Bạch từ Bắc Kinh ngựa không dừng vó đến tìm anh đây! Nhưng anh là ai trên mình anh phục trang tiêu biểu cho cái gì? Anh còn là Hạ Lỗi năm trước không?

Hạ Lỗi nhìn chăm chăm Thiên Bạch như vẫn chưa thật tin vào mắt của mình.

- Anh đến thật đấy à? Sao anh lại đến đây Anh hít mạnh hơi, bỗng tình cảm bỗng bột không thể nén được - Sao anh không ở Bắc Kinh gìn giữ Mộng Phàm, chạy đến Đại Lý tìm tôi làm gì? Chẳng lẽ ... Hay nghĩa phụ ... làm sao Hay là nghĩa mẫu ...

- Không không! Họ không sao cả! Tất cả đều khỏe mạnh - Thiên Bạch vội đáp - Mọi người ở Bắc Kinh đều khỏe, Mộng Hoa và Thiên Lam sắp có bé cưng rồi! Toàn gia đều vui vẻ ...

- Thế còn anh, anh thì sao

- Tôi, tôi, tôi làm sao

- Anh có bé cưng chưa

Thiên Bạch nhìn bốn phía, những người tộc Bạch quay lại, tò

mò nhìn Thiên Bạch, lại tò mò nhìn Hạ Lỗi, trên từng gương mặt đều hiện ra vẻ ngạc nhiên.

- Chúng ta nói chuyện riêng với nhau một lát, được chứ? Thiên Bạch hỏi

Hạ Lỗi trấn tĩnh, đưa mắt nhìn những người tộc Bạch:

- Xin lỗi! Anh nói to - Đây là Sở Thiên Bạch người anh em của tôi Anh ấy từ chỗ cha tôi ở Bắc Kinh đến tìm tôi! Xin lỗi! Tôi phải nói chuyện riêng với anh ấy một lúc! Nói xong, anh túm lấy cườm tay của Thiên Bạch, vội kéo anh ra khỏi thiên tỉnh.

Cuối cùng, Thiên Bạch và Hạ Lỗi đến rừng cây nhỏ bên bờ Nhĩ Hải

- Mau cho tôi biết! Hạ Lỗi lắc lắc - Thiên Bạch Sao anh lại đến tìm tôi Có chuyện gì mà anh lại đến tìm tôi

- Anh nói trước cho tôi biết! Thiên Bạch hai tay nắm thành nắm đấm, nói như hăm dọa - Phục trang tộc Bạch anh mặc trên mình tiêu biểu cho cái gì? Anh vừa mới làm gì ở thiên tỉnh? Thiếu nữ tộc Bạch ăn mặc long trọng là thế nào Anh nói đi! Nói mau!

- Đó là Tắc Vi! Tôi và cô ấy ... ba ngày nữa cử hành hôn lễ!

Thiên Bạch toàn thân rung động, không nói nổi nửa lời

- Thiên Bạch, chuyện của anh và Mộng Phàm đến đâu rồi

Thiên Bạch toàn thân run lên, anh giáng một nắm đấm vào bụng Hạ Lỗi Hạ Lỗi cong lưng một cái Anh lại dùng đầu gối chèn vào cằm Hạ Lỗi

- Tôi đánh cái vị thần bản chủ trong anh. Tôi đánh cái người

tự cho mình thuộc tộc Bạch! Thiên Bạch xông tới túm lấy ngực áo Hạ Lỗi - Anh hãy nói cho tôi biết, trong lòng anh có còn cái tên Mộng Phàm nữa không? Anh đã có cô gái tộc Bạch rồi, anh đâu còn bận tâm gì đến Mộng Phàm suốt ngày đứng trên hòn Vọng Phu nữa phải không?

- Mộng Phàm tại sao còn đứng trên hòn Vọng Phu Hạ Lỗi giắt mình thất sắc, thốt lên giọng khàn khàn - Sao anh lại để cho cô ấy đứng trên hòn Vọng Phu Chuyện buồn vui của cô ấy là chuyện của anh. Sao anh không quản lý cô ấy

- Nếu tôi quản lý được cô ấy, tôi còn đến đây tìm anh làm gì? Anh đã biến thành tất cả nỗi đau khổ, tất cả niềm hy vọng, tất cả sự chờ đợi của Mộng Phàm, tất cả, tất cả! Tôi hủy không nổi con người anh ở trong lòng cô ấy! Cho nên, mãi đến hôm nay, tôi vẫn không thành hôn cùng cô ấy! Mãi đến hôm nay, tôi vẫn không thành hôn cùng cô ấy! Mãi đến hôm nay, cô ấy còn đứng trên hòn Vọng Phu ma quái, đợi anh về cưới cô ấy!

Hạ Lỗi vùng thoát khỏi tay Thiên Bạch. Anh lùi lại sau mấy bước, mắt trừng nhìn Thiên Bạch.

- Những lời vừa rồi của anh ấy là có ý gì?

- Tôi nói cho anh biết một sự thực! Tôi không cướp, không tranh với anh nữa! Cuối cùng tôi đã nhận rõ, Mộng Phàm là thuộc về anh chứ không bao giờ thuộc về tôi Tôi thành tâm mong muốn anh và cô ấy hạnh phúc. Nghĩa phụ nghĩa mẫu của anh cũng đã gặt đầu rồi! Cho nên, tôi đến tìm anh là để mời anh trở về Bắc Kinh đối mặt với Mộng Phàm!

- Nghĩa phụ nghĩa mẫu gặt đầu rồi Hạ Lỗi hồi hộp nói Về Bắc Kinh?

- Phải! Thiên Bạch kêu lên - Anh nói đi, anh thích Tắc Vi ở Đại Lý hay là Mộng Phàm ở Bắc Kinh? Anh nói với tôi một câu đi! Nếu anh thích Tắc Vi, tôi sẽ không nói lời thứ hai nữa. Nếu anh thích Mộng Phàm thì đi theo tôi!

Hạ Lỗ bối rối, đón nhìn ánh mắt của Thiên Bạch, tâm thần bấn loạn, không biết xử sự thế nào.

- Không! Trước đây tôi yêu cô ấy, nhưng anh đã không cho tôi yêu cô ấy! Đợi đến lúc tôi định tâm lại rồi, mở ra một cục diện mới, anh lại bắt tôi quay về? Không, không! Tôi thoát ra được không dễ dàng gì! Anh không thể lại dụ khị tôi! Đại Lý đã là nhà của tôi, là chỗ để tâm linh của tôi nghỉ ngơi ... Tôi không thể lại bỏ nơi này, bỏ Tắc Vi, làm tên đào binh lần thứ hai! Tôi không thể!

- Thế nghĩa là - Thiên Bạch tuyệt vọng - Anh đã yêu Tắc Vi. Anh đổi lòng rồi. Anh cũng không quay đầu lại nữa. Được, coi như là tôi đi uống công một chuyến!

Thiên Bạch gạt tay Hạ Lỗ ra, quay mình bỏ đi.

Hạ Lỗ vội kêu:

- Thiên Bạch! Thiên Bạch!

Thiên Bạch chạy ra khỏi rừng cây, đầu không ngoảnh lại, cứ đi như bay biến.

CHƯƠNG 39

MỘNG PHÀM

Mộng Phàm thấp thỏm ở cửa nhà trọ bên bờ Nhĩ Hải, lòng bồn chồn không yên. Bất kể Nhỏ Ngân, Khang Trung khuyên cô về phòng nghỉ ngơi đến thế nào, cô vẫn không chịu đứng trên khoảng sân bên ngoài nhà trọ, ruột gan cô nóng như thiêu đốt, căng thẳng nhìn xoáy về phía trước.

Thiên Bạch từ xa chạy tới Mộng Phàm chăm chăm nhìn Thiên Bạch, run giọng hỏi:

- Anh có tìm thấy anh ấy không? Anh gặp anh ấy chưa
- Tôi gặp rồi! Thiên Bạch cắn răng nói
- Anh ấy thế nào Anh ấy có khỏe không?
- Anh ấy khỏe, anh ấy khỏe đến không thể khỏe hơn nữa - Thiên Bạch nắm lấy cổ tay Mộng Phàm - Mộng Phàm! Cô từng nói với tôi, cô có sự chuẩn bị về tâm lý ...
- Phải! Mộng Phàm đáp ngắn gọn, nóng ruột - Anh nói đi! Cái gì tôi cũng nhận chịu được! Anh ấy thế nào Quả thật thế nào
- Anh ấy thay đổi rồi! Anh ấy không phải là Hạ Lỗi trước đây nữa! Anh ấy trở thành thần bản chủ tiếng tăm lẫy lừng ở đây, bên mình có một cô gái tộc Bạch ... ba ngày nữa anh ấy sẽ kết hôn ...

Mộng Phàm nghe không thấy gì hết, giống như một con sấm nổ vang trước mắt cô, chỉ cảm thấy trong óc một mảng trống rỗng, rồi toàn thân tê dại mềm nhũn đi

Nhỏ Ngân ôm lấy thân hình mềm nhũn của Mộng Phàm, vội kêu:

- Thiên Bạch thiếu gia, cậu không thể từ từ nói với cô ấy à? Tiểu thư tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!

- Làm thế nào bây giờ? Khang Trung hấp tấp chạy vào nhà trọ Tôi đi tìm bác sĩ đến đây!

Đang lúc cả đám rối rít, Hạ Lỗi bỗng rẽ mọi người xa, xông thẳng tới

- Mộng Phàm? Mộng Phàm! Hạ Lỗi không thể tin vào mắt mình. Anh chăm chú nhìn khuôn mặt không hề có chút sắc máu của Mộng Phàm, rồi anh nói tiếp với Thiên Bạch bằng giọng trách móc - Sao anh không nói cho tôi biết Mộng Phàm đến đây! Anh không nói cho tôi biết cô ấy đích thân đến đây! Anh không nói cho tôi biết cô ấy đích thân đi Đại Lý! Anh không nói một tiếng nào cả ...

- Sao tôi lại phải nói Thiên Bạch ngẩng đầu - Trong lòng anh đã không có Mộng Phàm, sao tôi lại phải nói với anh? Anh không xứng đáng biết cái đó! Anh không xứng đáng!

Hạ Lỗi cúi mình xuống, ôm chặt lấy Mộng Phàm. Trong khoảnh khắc trong mắt anh không có gì nữa Không có Thiên Bạch, không có Nhỏ Ngân, không có Khang Trung, không có Tắc Vi, không có Tộc Bạch ... Trời đất vạn vật, một khuôn mặt duy nhất: Mộng Phàm của anh. Anh dùng vai đỡ cái đầu chài bím tóc dài, ánh mắt âu yếm nhìn khuôn mặt duy nhất

ấy. Anh khê nói Mộng Phàm, rốt cuộc, đời này kiếp này, không ai trốn thoát nổi ai, không ai trốn thoát nổi ai. Rốt cuộc, đời này kiếp này đã được trời kia sẵn định rồi! Anh nhè nhẹ lay đầu Mộng Phàm. Nước mắt ứa trào, rơi trên khuôn mặt cô.

Mộng Phàm dần dần tỉnh lại, mở to mắt, cái cô nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt Hạ Lỗi, cái nhìn đăm đăm của Hạ Lỗi. Cô chần động đưa tay lên để chùi nước mắt cho anh.

- Hạ Lỗi! Cô lắm bầm nói - Tôi nhìn thấy anh rồi!

- Đúng thế, cô nhìn thấy tôi rồi! Giọng Hạ Lỗi nghẹn ngào - Cô là một cô gái nhỏ bé như vậy, phải có nghị lực lớn lao mới có thể thuyết phục nghĩa phụ nghĩa mẫu, mới có thể trèo non vượt biển đến đây. Cô đem việc không thể làm nổi biến thành sự thật! Cô không phải là hòn Vọng Phu ở Bắc Kinh. Cô là mây Vọng Phu ở Đại Lý. Cô biết di động, cô lại mang đến cuồng phong, thổi rẽ Nhĩ Hải, thổi tỉnh con la đá ngủ say!

Mộng Phàm vùng được dậy, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Hạ Lỗi, sức lực nhanh chóng trở về trong cơ thể cô, má cô hồng nhuận, đôi mắt sáng rực.

- Tôi không biết anh đang nói gì? Nhưng có thể lại nghe được tiếng nói anh, tôi đi chuyến này cũng không uổng! Tôi rất mong cứ được nghe anh nói!

Thiên Bạch ho một tiếng lớn, cổ họng khàn khàn, trong mắt đầy lệ, nhìn bốn bề thấy người tộc Bạch vây quanh.

Bấy giờ Hạ Lỗi mới như sức tỉnh lại. Tắc Vi dắt Đào Oa đứng ở phía trước một hàng lớn người tộc Bạch, mắt không chớp nhìn chăm chăm họ. Đầu Tắc Vi không đội mũ sáng lấp lánh

nữa, trên mình vẫn mặc áo cô dâu tộc Bạch hoa lệ.

- Tắc Vi! Hạ Lỗi khổ não kêu lên một tiếng.

Tắc Vi chạy lại, nhìn kỹ Mộng Phàm. Trước sự chú mục mãnh liệt như vậy, Mộng Phàm bỗng tỉnh thức. Cô nhướn lông nheo đón cái nhìn của Tắc Vi

Hai người con gái nhìn vào nhau giây lát. Rồi Tắc Vi nhẹ giọng hỏi:

- Chị muốn đưa anh ấy về Bắc Kinh?

Mộng Phàm không nói, liếc nhanh Hạ Lỗi một cái

- Tắc Vi! Hạ Lỗi ngăn lại, nhìn Tắc Vi như có lỗi, trong ánh mắt hiện đầy vẻ biết lỗi và bất lực - Hôn lễ của chúng ta cần thủ tiêu! Bởi vì, Mộng Phàm. cô ấy đến rồi! Cô biết ...

- Tôi biết! Tắc Vi gật đầu, nhìn thẳng Mộng Phàm giây lát - Tôi hiểu rồi! Quay mình lại, cô nhìn chăm chăm Hạ Lỗi Ý của anh là hôn lễ của chúng ta không còn nữa

Thiên Bạch, Nhỏ Ngân, Khang Trung mắt không chớp nhìn Hạ Lỗi Hạ Lỗi cắn răng lại khẳng định gật đầu

Tắc Vi quay mình một cái, kẹp tay Dao Oa Dao Oa phần uất, mặt đỏ bừng, trong mắt toàn là lửa giận.

- Chúng ta đi! Tắc Vi nói

Rồi hai chị em họ nhanh chóng biến mất hút.

Nhiều ánh mắt trách móc của người tộc Bạch nhìn Hạ Lỗi can đảm nhận những cái nhìn ấy Không khí bỗng nhiên ngưng tụ, căng thẳng. Mộng Phàm kinh ngạc, cô nhìn quan bốn

phía, lại nhìn Hạ Lỗi:

- Hạ Lỗi, tôi không phải đến để ngăn trở hôn lễ của anh. Tôi cũng không phải đến để phá hoại tình cảm giữa anh với những người tộc Bạch. Tôi càng không phải đến để quấy nhiễu cuộc sống yên tĩnh hạnh phúc của anh! Bây giờ tôi gặp Tác Vi, cô gái tộc Bạch xinh đẹp, biết có người yêu anh giống như tôi, tôi cảm thấy được an ủi, tôi rất thỏa mãn! Anh ... yên tâm, tôi sẽ về Bắc Kinh ngay! Tôi sẽ trả lại cho anh hạnh phúc và yên tĩnh!

- Cô không về nổi! Nếu cô đã đến, cô cũng không trả nổi hạnh phúc cho tôi nữa, trừ phi cô lưu lại bên tôi! Anh ngược mắt nhìn Thiên Bạch, Khang Trung, Nhỏ Ngân Đi thôi, trước hết về tụ họp ở ngôi nhà của tôi, chúng ta có rất nhiều chuyện cần nói kỹ từ đầu!

CHƯƠNG 40

TẮC VI

Tắc Vi chạy một hơi ra bờ Nhĩ Hải Cô nhìn Nhĩ Hải rộng mênh mông và Thương Sơn mười chín ngọn vây quanh Nhĩ Hải, quỳ xuống, khóc thất thanh:

- Sơn thần ơi! Hải thần ơi! Các người muốn thử thách tôi như thế này chẳng? Tôi yêu anh ấy bao nhiêu! Tôi nhất tâm nhất ý muốn làm tân nương của anh ấy! Sơn thần, Hải thần, Lạp thần, Thổ địa thần ơi, các người nói cho tôi hay, tôi nên làm thế nào? Tôi nên làm thế nào?

Đao Oa kéo Tắc Vi một cái, giận bưng bưng nói:

- Chị, chị đừng khóc, chúng ta về nhà nói cho cha mẹ biết là thần bản chủ cũng không thể làm như vậy được! Chúng ta đuổi đưa con gái người Hán đi!

Tắc Vi không nói, cô chỉ khóc, khóc nức nở. Đao Oa ở bên cạnh bó tay không biết làm thế nào Tắc Vi khóc đến khan tiếng mới dừng. Cô từ từ đứng lên, dùng tay áo chùi nước mắt, kiên quyết nhìn Đao Oa

- Được rồi! Chị biết nên làm thế nào rồi!

- Do Sơn thần mách bảo chị? Hay là Hải thần mách bảo cho chị? Đao Oa ngạc nhiên hỏi Chị không khóc nữa chứ?

- Không khóc nữa! Tắc Vi đứng thẳng người lên, khuôn mặt lại lung linh ánh sáng Thần thánh các phương đều nói ở bên tai chị một câu!

- Câu gì?

- "Lưới không giữ được cá, là ý trời vậy!" Cô nói một câu ngắn ngủi của tộc Bạch:

- "Thả cho nó đi, nó sẽ mang nhiều điều tốt lành"

Đao Oa nửa như hiểu nửa như không hiểu Nhưng đôi mắt Tắc Vi lại lấp lánh ánh sáng mặt trời, tựa như không còn một chút buồn rầu nào cả.

CHƯƠNG 41

TẮC VI VÀ MỘNG PHÀM

Cho nên, tối hôm ấy, Tắc Vi bung mũ "đăng cơ" có chỏm sáng lấp lánh của mình, dắt theo Dao Oa và cha mẹ, cùng đến ngôi nhà nhỏ của Hạ Lỗi

Tắc Vi đi thẳng đến trước mặt Hạ Lỗi và Mộng Phàm, nhìn chăm chú gương mặt của hai người rồi khẽ gật đầu

- Xem ra các người đã chuyện trò rất nhiều rồi! Tôi đoán, tôi cũng là một đề tài để các người bàn chuyện có phải không?

- Tắc Vi! Hạ Lỗi đứng dậy nhìn bốn người vừa đến. Tắc Vi bình tĩnh nghiêm túc, Dao Oa giận không thể nén. Cha mẹ Tắc Vi đều nhìn anh bằng đôi mắt giận dữ. Trái tim anh đập mạnh, trong tình huống này, phải nói rõ ràng cảnh ngộ và quyết tâm của mình quả thực rất khó! Ở hòn Vọng Phu tại Bắc Kinh xảy ra bao nhiêu thứ vắn vít ràng buộc, làm sao người tộc Bạch ở Đại Lý xa xôi này có thể hiểu nổi Anh bối rối nhìn đăm đăm Tắc Vi, khó khăn lắm mới mở được miệng

- Tắc Vi, tôi đã nói cho cô nghe chuyện của tôi, tôi chưa từng giấu diếm cô, trong đời tôi, vẫn có một ...

- Thần bản chủ! Tắc Vi bỗng tiếp lời, mắt không chớp nhìn Mộng Phàm - Chị là thần bản chủ của anh ấy đấy! Trong lòng mỗi người đều có thần bản chủ của mình. Chị cứ vẫn là thần bản chủ của anh ấy! Tôi rất hiểu về chị. Địa vị của chị không

phải bất kỳ người con gái phạm trần nào cũng có thể thay thế được! Hôm nay tôi vừa nhìn thấy chị, đã hiểu hết cả! Cuối cùng cũng hiểu vì sao Hạ Lỗi không thể quên chị! Tôi quả là vui thích ... Cổ họng cô hơi nghẹn một chút. Cô hát đầu, để lộ ra một nụ cười thanh tao - Tôi quả thực chỉ có chị mới giải trừ nỗi sợ không vui sướng của Hạ Lỗi Từ nay về sau, chúng tôi đều có thể nhìn thấy một vị bản chủ thần vui sướng, và một bản chủ thần nương nương! Hai tay cô giơ cao "đăng cơ", chân thành tiến lại Đây là chiếc mũ tân nương của tộc Bạch, là "đăng cơ" của tôi Tôi đem nó tặng chị, chỉ thỉnh cầu chị một việc, đừng mang thần bản chủ của chúng tôi đi! Anh ấy ở đây dạy cho trẻ em chúng tôi đọc sách nhận mặt chữ, trị bệnh chữa thương cho những người già yếu, đàn bà trẻ nhỏ chúng tôi, chúng tôi cần anh ấy! Cô quay đầu soi nỗi nhìn Hạ Lỗi - Chúng tôi không chỉ hoan nghênh anh, mà hoan nghênh cả Mộng Phàm của anh!

Hạ Lỗi bối rối nhìn Tắc Vị Lúc ấy, Dao Oa xông lại, đâm một quả vào ngựa Hạ Lỗi:

- Anh làm tôi tức chết mất thôi! Làm tôi tức chết mất thôi! Nó vung tay kêu to - Hôn lễ đã chuẩn bị xong rồi! Rất nhiều thôn trại đều đòi đến dự hôn lễ! Chúng tôi phải ca hát ba ngày ba đêm, nhảy, múa ba ngày ba đêm, tôi chuẩn bị ba bịch "tiêu khít", sao anh có thể như vậy Sao anh có thể xóa bỏ hôn lễ? Anh làm tôi tức chết mất thôi! Làm tôi tức chết mất thôi! ...

Dao Oa còn chưa nói xong, tộc trưởng đã tiến lại Đến nơi, ông tóm ngay lấy ngực áo Hạ Lỗi, nhắc toàn thân anh lên.

- Anh muốn thủ tiêu hôn lễ à? Không thể được. Xa gần trong vòng ba trăm dặm, tộc Miêu, tộc Thái, tộc Sát Ni, tộc Lộ Nam, tộc Diệc ... người già người trẻ các tộc, đều liên lạc xong, đòi

đến dự hôn lễ. Mọi người đều vui vẻ hát tung bừng, làm sao anh nói thủ tiêu là có thể thủ tiêu Anh tuy là thần bản chủ cũng không giữ chữ tín ...

- Cho nên. - Tắc Vi chen lời, giọng rắn rỏi - Hôn lễ ba ngày sau nhất định phải cử hành đúng kỳ! Mọi người sẽ vui vẻ ca hát tung bừng cho thỏa thích! Tân lang hiện đã có, chẳng qua là tân nương thay đổi mà thôi!

Hạ Lỗi, Thiên Bạch, Nhỏ Ngân, Khang Trung, Mộng Phàm đều nhìn nhau, kinh ngạc đến không nói ra lời

- Hạ Lỗi - Tộc trưởng rống lên - Anh có thể không thích con bé ngốc nghếch này, nhưng anh dám trêu đùa người tộc Bạch chúng tôi, chúng tôi sẽ đánh gãy xương anh!

- Cha ơi! Tắc Vi mở to đôi mắt đẹp - Cha chẳng luôn dạy con là gì? Lưới không giữ được cá, cứ để cho nó đi! Cá mà còn như thế, huống chi là thần bản chủ? Nếu cứ cố đánh lưới con cá mà lưới không giữ nổi, thì cá sẽ phát nát mất lưới đánh cá! Cha ơi, chúng ta đừng phát nát lưới đánh cá nữa! Huống chi con gái của cha, còn có một đám thanh niên tộc Bạch, đang xếp hàng!

Tộc trưởng nhướng mày trừng mắt, nặng nề thả Hạ Lỗi xuống.

- Ai bảo anh là thần bản chủ của chúng tôi Ông trừng mắt nhìn Hạ Lỗi nói lớn tiếng giống như cân nhắc - Thế nghĩa là, hôn lễ không thể thủ tiêu được! Thế nào Anh nghe theo hay không nghe theo Anh nói đi!

Hạ Lỗi cảm động muôn phần, nhìn Tắc Vi nuốt lệ gượng cười nói:

- Tôi đồng ý! Anh nhìn Mộng Phàm - Còn cô? Cô bằng lòng làm tân nương tộc Bạch của tôi không? Cô bằng lòng vì tôi mà lưu lại nơi này không?

- Tôi bằng lòng! Mộng Phàm thành tâm thành khẩn kêu lên - Tôi bằng lòng! Tôi bằng lòng! Cô liên tiếp nhắc đi nhắc lại

Tắc Vi hai tay nâng cao "đăng co", Mộng Phàm cúi đầu xuống, cảm động sâu xa nhận lấy chiếc mũ.

- Hay! Thiên Bạch nhảy lên - Phải uống rượu! Tôi phải uống rượu! Hạ Lỗi, mau đem rượu tộc Bạch, rượu tộc Miêu, rượu tộc Sát Ni mà anh giấu kín, mang tất cả ra đây!

CHƯƠNG 42

HÔN LỄ TỘC BẠCH

Ba ngày sau, Hạ Lỗi và Mộng Phàm cử hành hôn lễ tộc Bạch long trọng.

Rất nhiều dân tộc thiểu số: tộc Miêu, tộc Sát Ni, tộc Lộ Nam, tộc Diệc ... ở gần đó, đều đến. Thanh niên và thiếu nữ tổ chức thành đội ngũ phục trang không giống nhau, ca hát, thổi tu huýt, đánh trống treo trước ngực, dọc đường khiêu vũ tiến vào quảng trường dưới Ba Tháo Trên quảng trường, từng đồng lửa cháy, chuẩn bị thâu đêm suốt sáng. Hạ thả sức uống rượu ca hát, hoan hô không dứt.

Hạ Lỗi cưỡi ngựa, mặc phục trang tộc Bạch, đi nghinh hô Mộng Phàm.

Mộng Phàm đội "đăng cơ" sáng lấp lánh, mặc phục trang tân nương Bạch Tộc có tua bạc, được Tắc Vi và các cô gái tộc Bạch hát vang dẫn đến trước mặt Hạ Lỗi Những người tộc Bạch kêu to lên:

- Tân lang tân nương uống rượu đồng tâm! Uống rượu đồng tâm! Uống rượu đồng tâm!

Một chiếc chậu gỗ lớn, đựng đầy rượu, được một đám người trẻ tuổi mang đến.

Hạ Lỗi và Mộng Phàm cúi đầu uống rượu Những người tộc

Bạch hoan hô, cướp rượu còn thừa chia nhau Chậu rượu luân lưu chuyển động trong tay mọi người, rất nhiều rượu tung tóe ra làm ướt hết người những thanh niên nam nữ đang nắm tay nhau, cười vui, nào hát, nào múa, hát điệu "nginh thần"

Hoa son trả thơm hương thơm hương

Dẫn đến ong mật rộn ràng rộn ràng

Cô nương rất bảnh bao

Dẫn đến chàng trai anh hào anh hào

Hoa son trả thơm hương thơm hương,

Cô nương rất bảnh bao

Hôm nay đã trở thành tân nương

Ong mật rộn ràng rộn ràng

Chàng trai anh hào anh hào

Hôm nay đã trở thành tân lang.

Điệu tử chuyển, tiếng tu huyết độc tấu một đoạn. Rồi đàn ba dây, trống da cùng vang lên, tiếng hát cao vút từng mây:

Trời sinh ra một đôi uyên ương

Sánh cùng một đôi khổng tước

Thỏa lòng tân lang và tân nương!

Tựa dây đàn hợp ý

Tim đập cùng một nhịp

Tục, sênh hồ lô hợp âm,

Lòng gắn liền trong một điệu tử!

Hai trái tim đập hòa một nhịp

Trắng đẹp tựa như bạc,

Tựa nhụy hoa chuối cùng nức hương!

Đội vũ từ bốn phương tám hướng đổ đến, dẫn dắt Hạ Lỗi và Mộng Phàm đến chính giữa quảng trường, đội ngũ giống như hoa tỏa ra, tân lang và tân nương giống như nhụy hoa, kề sát nhau

Hạ Lỗi đưa tay nâng cằm Mộng Phàm, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt lung linh ánh sáng mặt trời! Mộng Phàm trên hòn Vọng Phu ơi! Nàng rốt cuộc không trở thành khối đá! Từ thời thơ ấu trôi đi, Mộng Phàm đã trở thành chúa tể của tâm linh anh, cuối cùng trở thành bạn lứa suốt đời của anh! Lòng anh nóng rùng rục, tràn đầy lòng biết ơn đối với trời đất, tràn đầy yêu mến và kính phục đối với Mộng Phàm. Chưa hề có một người con gái nào quyết tâm theo đuổi tình yêu kiên cường bằng Mộng Phàm! Rắn như đá, bền như tơ, nóng như lửa, mềm như nước. Mộng Phàm, Mộng Phàm, em là người con gái như thế nào vậy!

- Mộng Phàm! Giữa tiếng hát vang và tiếng hoan hô, Hạ Lỗi dạt dào cảm động, nói với Mộng Phàm - Quả không ngờ được rằng, chúng ta một người ra đời ở rừng rậm nguyên thủy mông mênh băng tuyết, một người ra đời trong nhà cao cửa rộng cột kèo chạm vế, chúng ta vẫn cứ gặp được nhau, sau khi gặp nhau, lại trải qua thời gian dài đến mười bốn năm, đi già nửa đất Trung Quốc, trải qua buồn vui tan hợp ...

rồi lại ở thành Đại Lý xa xăm, hoàn thành "hôn lễ tộc Bạch"! Anh rốt cuộc không thể không tin vào câu "thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên".

Mộng Phàm không nói, chỉ ngậy người, ngậy người nhìn Hạ Lỗi, tân lang đạt được đâu phải dễ dàng gì! Rồi dẫu trước trăm nghìn ánh mắt chăm chú nhìn, họ ôm chặt lấy nhau

Trống da dê tung tung gõ rộn, tu huyết, còi lại cùng trời lên. Tiếng ca múa của người tộc Bạch cao vút tầng mây:

Hoa sơn trà thơm hương thơm hương

Dẫn đến ong mật rộng ràng rộng ràng

Cô nương rất bảnh bao

Dẫn đến chàng trai anh hào anh hao ...

Thiên Bạch đã bị kéo vào đội ngũ tộc Bạch, cũng quên mất mình, ca múa, ngay cả Khang Trung, Nhỏ Ngân cũng bị cuốn vào trong đám ca vũ.

Trời sinh ra một đôi uyên ương

Sánh cùng một đôi khổng tước

Thỏa lòng tân lang và tân nương!

Tựa dây đàn hợp ý

Tim đập cùng một nhịp

Tựa, sênh hồ lô hợp âm,

Lòng gắn liền trong một điệu tử!

Hai trái tim đập hòa một nhịp
Trắng đẹp tựa như bạc,
Tựa nhụy hoa chuối cùng nước hương!
HẾT